

Giới thiệu Trung Học Mỹ Nữ

Thể loại: ngôn tình, sắc hiệp hệ thống, đô thị

"Ta hỏi các người từ đâu tới đây? Bởi lẽ toàn bộ mỹ nữ ở đây đều là của ta a."

Cùng lúc đó thì Tạ Phi Thiên ngẩng cao đầu ưỡn ngực giọng điệu cao ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Cảnh xuân khắp lớp học

Lớp 12 (6) tại lớp học, chủ nhiệm lớp Lan Hinh đang trên bảng đen cầm lấy một ít sách tiếng Anh ôn tập đề, các bạn học lười biếng nằm sấp ở trên bàn, chờ giáo viên giảng giải.

Tạ Phi Thiên từ trong túi quần lấy ra bản thân điện thoại, điện thoại di động ở trong tay bốc lên xoay tròn một vòng, chính xác lần thứ hai rơi vào trong bàn tay của hắn, ngón tay cái thật nhanh chạm đến soạt, app truyệny liền xuất hiện tại trước mắt.

Tạ Phi Thiên hướng bực giảng trước "Tuyệt diệt tiểu sư thái" Lan Hinh liếc một cái, sau khi vững tin đã an toàn, liền đắm chìm trong tiểu thuyết đặc sắc yy.

Gần đây hắn chính đang theo dõi một bộ tiểu thuyết đô thị trường học, nhân vật chính may mắn lấy được bút máy thần kỳ, sau khi liền văn võ song toàn, ngưi bức bó tay lun, đề Tạ Phi Thiên ước ao đồ kị cộng thêm hận, hận không thể mình chính là cái kia nhân vật chính nắm giữ trâu bò tài năng hò hét nhân sinh, cùng đồng đào mỹ nữ xxoo một phen.

Ngày hôm nay chương mới nội dung rất kích tình nha nha, Tạ Phi Thiên nhìn một chút, dừng quần nơi đó liền dựng lên một "túp liều lí tưởng". Người trẻ tuổi mà, lại là thời tiết bức ngưi, cho điểm kích thích liền dâng trào, ngưi hiểu a hiểu a đọc giả! Tạ Phi Thiên không để ý chút nào, bởi vì bên cạnh đang ngồi là bạn bè của hắn tên Béo Viên Hạo, Hoi hoi hoi di chuyển cái mông, để cho mình tư thế ngồi có vẻ thoải mái hơn tự nhiên hơn chút, Tạ Phi Thiên kể tục say sưa thích thú liếc nhìn giao diện truyệny khuôn mặt cười ngu ngơ.

"Ồ..." Trong tay điện thoại di động một trận run nhẹ, trên màn ảnh nhảy ra một hàng chữ: "Tôn kính ** người sử dụng, ngài nhận một phần quà sinh nhật, click để nhận?" Màn hình ở giữa là một cái hộp quà. Tạ Phi Thiên nhui nhui mày điên tiết tru lên - "con em ngưi", lại là lừa đảo quảng cáo ta đã xem THVL lời cảnh báo rồi nha! Tay trái ngón cái không thêm để ý chút nào ở gói quà trên dấu X to bấm lia lịa

Tạ Phi Thiên ngón cái vừa tiếp xúc được cái này gói quà, cái kia gói quà lại đột nhiên hóa thành một luồng xanh mon mồn dòng nước, dọc theo Tạ Phi Thiên ngón cái mà lên, Tạ Phi Thiên thậm chí có thể nhìn thấy cái kia xanh mon mồn dòng nước dọc theo cánh tay của chính mình, trực tiếp liền xông lên đầu của chính mình, tiếp theo, đầu của chính mình liền ầm một tiếng, nổ tung, đương nhiên, không phải đầu nổ tung, mà là cảm giác trong đầu tin tức nổ tung.

"Ah..." Tạ Phi Thiên không nhận được phát sinh một tiếng thét kinh hãi, tay run lên, trong tay điện thoại ném tới chỗ ngồi dưới ghế.

- "Tạ Phi thiên You stand up!" Bực giảng phía trên "Tuyệt diệt tiểu sư thái" xoay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến. Tạ Phi Thiên sống lưng truyền hình trực tiếp mát lạnh. Tạ Phi Thiên cuối đầu chậm chậm đứng dậy.

Đương nhiên, Tạ Phi Thiên đột nhiên la làng một tiếng thét kinh hãi, cũng đem cả lớp mắt đều hấp dẫn lại hắn, đối với cái này không biết sống chết gia hỏa một số huynh đệ sâu sắc đồng tình, ngưi nha, cũng không nhìn một chút là đang học ai, "Tuyệt diệt tiểu sư thái" ngưi cũng dám la bậy?

Tên Béo cũng theo trên bàn ngẩng đầu lên, hiểu ý dùng chân đem roi trên mặt đất điện thoại kẹp lên, nhét vào của mình quần.

Lan Hinh hung hăng nhìn chăm chú Tạ Phi Thiên đầy đủ ba mươi giây, mới quay đầu đi, kể tục lên giảng bực. Các bạn học nhìn thấy "Lan sư thái" dĩ nhiên không có ý kiến gì, cũng là hơi có tiếc nuối đem thu hồi ánh mắt lại. Tiếp tục ôn tập thôi.

Cảm giác được Lan Hinh dời ánh mắt giết ngưi đi chỗ khác, Tạ Phi Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Keng, siêu cấp Hệ Thống Bá đạo toàn năng duy ngã độc tôn chấp chương thiên hà,vv,v. {Kí Chử} Tạ Phi Thiên trói chặt thành công, còn lại dị năng điểm 80." Trong óc đột nhiên truyền tới một thanh âm, để cho Tạ Phi Thiên thần kinh căng thẳng lên.

"Cái gì dị ná"? Chẳng lẽ mình mới vừa nằm mơ, thật sự thành sự thật hay sao? Siêu cấp hệ thống.

- "Mà cái tên gì vậy má siêu cấp hệ thống bá đạo toàn năng duy ngã độc tôn chấp chương thiên hà" đọc muốn lợ lười luôn hà.

Phảng phất có thể nghe hiểu âm thanh máy móc vang lên trong đầu " có thể gọi tắt là hệ thống bá đạo còn cái sao ta tự thêm "

Bó tay lun rồi, Tạ Phi Thiên sợ hết hồn -"ngươi có thể nghe hiểu suy nghĩ của ta"

"Bản Hệ Thống xuất hiện vì là mới bắt đầu cấp bậc, {Kí Chủ} Tạ Phi Thiên có hay không mở ra người sử dụng dị năng trải nghiệm tác dụng"

Dị năng trải nghiệm? Tạ Phi Thiên tinh thần lập tức nóng lên, không chút do dự lựa chọn Có.

"Dị năng trải nghiệm mở ra, xin mời lựa chọn trải nghiệm dị năng hạng: A: không chế điện ;B: Nhìn xuyên chi nhãn" xuất hiện ở Tạ Phi Vũ trong đầu, nháy ra một nhóm chữ.

Không chế điện? Tạ Phi Vũ nhìn một chút phòng học của mình bên trong, ngoại trừ một cái TV, có thể điện tử sản phẩm cũng chỉ có mọi người giấu điện thoại di động trong túi rồi, nghĩ đến không có gì hay chơi. Vì lẽ đó hắn không chút do dự lựa chọn B:" Nhìn xuyên chi nhãn".

"Keng, nhìn xuyên chi nhãn dị năng khởi động, Dị Năng Điểm: 50 điểm. Còn lại dị năng điểm: 30 điểm. Sử dụng có tác dụng trong thời gian hạn định 3 phút."

Dựa vào, sự lựa chọn lập tức liền tiêu hao hơn phân nửa dị năng điểm Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại cái kia hai cái tuyến hạng sau khi có cái dấu móc, dấu móc bên trong thật giống thì có hai cái con số, một cái là 5, một cái khác chính là 50. Sớm biết đây chính là muốn tiêu hao dị năng điểm, liền lựa chọn A rồi, cách biệt gấp mười lần ah. Tạ Phi Thiên đau lòng tru lên.

Má ơi,có tác dụng trong thời gian hạn định 3 phút, Tạ Phi Thiên nhớ lại cái này nhắc nhở, đây chính là hao tốn ròng rã 50 cái dị năng điểm đổi lấy dị năng trải nghiệm ah, Tạ Phi Thiên một giây cũng không muốn chậm trễ, phải sức hưởng thụ một phen cái này nhìn xuyên chi nhãn. (vô xi a akaka)

Theo bản năng đưa ánh mắt đầu tiên nhắm ngay trước tấm bảng đen Lan Hinh, Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy ánh mắt một trận mơ hồ, lúc định thần lại, Tạ Phi Thiên ánh mắt đều thẳng.

Tạ Phi Thiên mắt xuyên thấu Lan Hinh đang quay lưng xuống lớp cái kia bộ váy công sở trắng, một cái sắc sinh hương trắng đẹp thân mình thể hiện ra ở trước mắt Tạ Phi Thiên. Mảnh gót vai, tron nhẵn lưng, đường cong ở eo nhỏ, cái mông trắng nõn hờn - tròn, có thể tưởng tượng tất nhiên ẩn chứa kinh người co dãn, hai cái chân ngọc trắng dài cao vút" (tả nữ sắc không tự hay cho lắm hì)

"Trở mình", Tạ Phi Thiên nghe được chính mình tiếng nuốt nước miếng, trong lòng đang nóng nảy la lên: Quay lại, quay lại, đến chính diện, đó mới gọi một cái sáng khoái đây! Có thể rất là tiếc Lan Hinh không quay lại.

Tim hai ah ta, làm sao cả một lớp nhũ mỹ nhân sao phải chú ý tới Bà Chằng ấy? Tạ Phi Thiên bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình nhưng là ngồi ở trong bụi hoa, cả lớp 40 vị bạn học, thì có 30 người nữ sinh, chính thanh xuân là đây, Tạ Phi Thiên quay đầu, ánh mắt hướng về bên mọi người quét qua.

Tô Tiểu thơ, cái này hai đại đào tiên có tới quá to đi, nàhng hình dạng không sai, trắng nõn êm dịu; oa, lớp trưởng đại nhân hoàn mỹ nhất rồi, cái kia hình dạng cái kia nhỏ bé, chà chà... Tạ Phi Thiên một bên xem xét bình luận, một bên "Vội vã" nuốt nước miếng, nếu như không phải bình thường trải qua nhiều sắc truyện trên truyệnyy mãi giữa, tin tưởng lúc này chỉ sợ máu mũi chảy ròng rồi.

Cái gì gọi là hạnh phúc? Cái này kêu là hạnh phúc! Tạ Phi Thiên cảm giác mình đột nhiên đối với hạnh phúc thật gần.

"Tạ Phi Thiên, ngươi không cố gắng ôn tập, nhìn vòng vòng làm gì?" Một tiếng lạnh quát đem Tạ Phi Thiên hồn phách cho kéo trở lại.

hazzz lâu lâu dòi mới ghi ghi cả năm trời chỉ đọc truyện a ahìhi lâu lâu ghi chơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hắn dám phi lễ giáo viên

Nghe được âm thanh quát lớn, Tạ Phi Thiên từ khuôn mặt ngơ ngê tỉnh lại, mình còn ở trong lớp đây này, hơn nữa trước mặt là vị giáo viên, bị cả lớp nam sinh tôn xưng là "Tuyệt diệt tiểu sư thái" chủ nhiệm lớp Lan Hinh.

Về mặt tức giận, Lan Hinh đập xuống bục giảng hướng chính mình đi tới, Tạ Phi Thiên tâm nhin không được run rẩy cập cập, lại chọc giận "Tiểu sư thái", vậy thật là chết chắc rồi.

Nhưng khi Tạ Phi Thiên đem ý nghĩ tập trung, ánh mắt tiêu cự nhắm ngay hướng Lan Hinh đang đi tới, đầu oanh một thoáng lại mơ hồ.

Nhìn xuyên chi nhãn còn đang phát huy công hiệu, trước mặt hướng mình đi tới, không phải là khủng bố "Tuyệt diệt tiểu sư thái", mà là một cái vóc người tuyệt hảo, một tia - không ngoéo giai nhân tuyệt sắc. Vừa nãy Tạ Phi Thiên ở trong lòng cầu khẩn được thấy, rõ ràng hiện hiện tại ngay trước mắt, ngang tai tốc ngắn, thần thái lạnh băng, bộ ngực no - đầy theo Lan Hinh bước tiến nhẹ nhàng trên dưới nhảy nhót, băng phẳng bụng dưới, cái kia hăm sâu bụng

nhỏ má oi đều có không nói ra được tính - cảm giác, càng dùng để cái kia một nhúm màu đen kéo dài đến địa phương..., để Tạ Phi Thiên tràn đầy vô tận suy nghĩ, nếu như không phải trong ngày thường "Tuyệt diệt tiểu sư thái" xây dựng hình ảnh quá nặng, khiến cho Tạ Phi Thiên trong đầu vẫn giữ lại lý trí, nếu không hẳn liền muốn ngồi xổm ở, không, là nằm trên đất nhìn lên trên xem xem rồi.

Tạ phi a, Tạ Phi Thiên cảm giác được bên trong huynh đệ ưỡn đến mức quá căng rồi, đồng phục học sinh phía dưới đã chật khít. 19 tuổi Tạ Phi Thiên thân cao 179m, đứng thẳng người huynh đệ nhất định phải ở trên bàn học, như vậy thật là mất mặt. Tạ Phi Thiên lặng lẽ đưa tay tiến vào trong túi quần, anh em kết nghĩa hướng về bắp đùi kéo qua một bên, khiến nó không đến nổi rõ ràng, lúc này mới dám khum người đứng dậy.

"Tạ Phi Thiên, người đang làm gì?" Lan Hinh bước nhanh đi tới Tạ Phi Thiên trước người, chất vấn.

Lúc này có cái này thì giác thịnh yên thì sao? Tạ Phi Thiên trong lòng kích động rồi tỉnh rồi mù, đang muốn đem Lan Hinh trên người một ít chi tiết nhỏ lại cẩn thận thưởng thức, trong đầu lại đột nhiên vang lên một cái làm hắn tức muốn học máu âm thanh máy móc: "Keng, hết giờ, trải nghiệm kết thúc."

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, tấm thân cừu non của cô Lan Hinh đã biến mất thành bộ đồng phục công sở váy đen và áo sơ mi trắng.

"Con em người, cho ta thêm một phút sẽ chết à? Tạ Phi Thiên ở trong lòng hung hăng chửi bới, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt giết người của Lan Hinh, Tạ Phi Thiên không nhìn được mồ hôi lạnh ứa ra rồi, "Tiểu sư thái" sẽ không phải có chỗ cảm giác đi à nha? Nhưng mà ngấm lại, lại cảm thấy không thể, chính mình trải nghiệm nhưng là dị năng nhìn xuyên chi nhãn, cũng không phải lên lên lúc lúc đào ra khe cửa trộm - dòm ngó, sao có thể dễ dàng như vậy bị phát giác? Bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh. Tạ Phi Thiên tự động viên bản thân.

"Ta không... Không làm gì?" Tạ Phi Vũ cúi đầu, miệng khề nói tạo kẻ thoát thân.

"Keng, nhận được nhiệm vụ, có tiếp nhận hay không?" Trong đầu âm thanh hệ thống vang lên, ngay tại lúc ở thời khắc hốt hoảng đòi mạng. Tạ Phi Thiên cảm thấy lúc này nó phải gọi là phung mướn làm người ta hết cmm hồn rồi.

"Có." Tạ Phi Vũ cắn răng lựa chọn câu trả lời, nghĩ tới cái kia còn thừa không nhiều 30 điểm dị năng, nghĩ tới 3 phút nhìn xuyên chi nhãn liền tiêu hao của hắn ròng rã 50đ dị năng, hiện tại có cơ hội thu được điểm dị năng rồi, Tạ Phi Vũ cảm giác mình không lý do từ bỏ.

"Keng, nhiệm vụ: Bóp xoa ngực nữ nhân trước mặt ba lần, khen thưởng dị năng: 10 điểm." Vẫn là máy móc hệ thống thanh âm nhắc nhở, nhưng là nghe xong nhiệm vụ hắn muốn tự cắn lưỡi. "Người chơi ta"...

Nữ nhân trước mặt? Tạ Phi Thiên ngẩng đầu, liền đối mặt Lan Hinh ánh mắt nghiêm nghị, theo bản năng nhìn một chút mục tiêu nhiệm vụ hai toà núi cao - đứng thẳng, hiện tại tuy rằng bị bao phủ chặt chẽ, nhưng là Tạ Phi Thiên rõ ràng nhớ đến hình dạng của bọn nó, như vậy to thẳng dụ - người, rắn chắc no - đây, khiến cho người ta không nhìn được đã nghĩ đưa tay với lên xoa xoa. Nhưng là nghĩ lại trước mặt thân phận của nữ nhân này, Tạ Phi Thiên biết là không được phải nhìn nhìn!

"Ta từ bỏ." Tạ Phi Thiên cảm thấy cái này dị năng điểm mặc dù trọng yếu, tuy nhiên lại không đến nỗi để hắn làm liều như vậy a.

"Keng, nhiệm vụ một khi tiếp nhận, không được từ bỏ, bằng không sẽ bị khấu trừ điểm 30đ. Người hiện nay còn lại dị năng điểm chỉ là 30, dị năng điểm về 0đ, Hệ Thống tự mình thoát ly trôi chảy với kí chủ, xin mời thận trọng quyết định từ bỏ hay không." Vẫn là âm thanh không hơi thở sự sống, nhưng nghe vào tai Tạ Phi Thiên lại có một hương vị muốn giết người, cái này không phải muốn chơi ta sao..?

Từ bỏ nhiệm vụ, cái này trúng thưởng được siêu cấp Hệ Thống liền đem tạm biệt say bye bye với nó rồi, chính mình còn trông cậy vào nó để được bá đạo ngu ru bức đập trên nhân sinh sao, liền phải từ bỏ Hệ Thống? Tạ Phi Thiên là nói cái gì thì nói cũng không cam tâm, lại như một người mới vừa trúng vé số, phải giao nộp tiền thuế làm điểm từ thiện hết lun tiền sao, người muốn hắn đem tiền đi từ thiện hả người điên rồi người không phải điên thì ta điên lên đây làm sao có thể để miếng bánh đến miệng vụt mất.

Tạ Phi Thiên không ngốc cũng không điên, cho nên mới không cam lòng, nhưng là phải để hắn đưa tay về phía giáo viên xoa xoa, hắn là nói cái gì cũng không dám. Làm sao bây giờ?

Tạ Phi Thiên sốt ruột, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đây là bệnh cũ. Hắn cầm nước suối trên bàn vịn ra cái nắp, ngẩng đầu lên nốc ực ực.

"Tạ Phi Thiên, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy? Người cũng đã uống nước rồi đấy." Lan Hinh sắc mặt càng khó coi hơn rồi, dưới cái nhìn của nàng, cái này học sinh cá biệt cho mình vương vào vô số phiền toái, chính là không để nàng ở trong mắt.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp cũng đều nhắm ngay nàng nhìn ngó, đây càng để Lan Hinh cảm giác mình bị Tạ Phi Thiên gạt sang một bên không thêm để ý nàng.

"Đây là cái gì? Lấy ra!" Lan Hinh đột nhiên ra tay, hướng về Tạ Phi Thiên phía bên túi quần nhô nhô lên. Bằng kinh nghiệm, nàng cảm thấy tên này vừa nãy nhất định đang chơi điện thoại lướt facebook.

Tạ Phi Thiên chính mình nhớ sự bên dưới vẫn đang sừng sững một bên, đột nhiên cảm giác được chính mình vẫn cứ kiên cường huynh đệ bị một cái tay nhỏ nắm một cái không kịp trốn tránh. "Ách", Tạ Phi Thiên vừa thống khổ lại sáng khoái, hắn làm bộ hết hồn miệng phun hết nước đã uống lên ngực Lan Hinh.

Lan Hinh một tay chụp tới, bắt được: nhưng là một cái côn hình dáng vật, kiên - cứng rắn hùng hực hỏa nhiệt, xem ra không phải điện thoại di động, nhất thời cũng không biết rõ là cái gì, vì lẽ đó nàng lại sờ soạng một thoáng, tiếp theo liền hết hồn mau mau rút tay về, bởi vì nàng đã biết mình bắt được là cái thứ gì rồi. Hai đóa Hồng Vân trong nháy mắt bao phủ gò má nàng, làm cho nàng cảm thấy nóng bỏng trong người, nhưng vừa mới ngẩng đầu, là đón

nhận Tạ Vũ Phi phụng tới một ngụm nước lạnh. Trong chớp mắt, nàng thật sự hóa đá.

"Lão sư, ta..." Tạ Phi Thiên nhìn cái kia nước miếng của mình dọc theo cổ trắng của Lan Hinh, chảy vào ngực của nàng, thấm ướt y phục của nàng, làm cho nàng bên trong nịt ngực cũng ẩn ẩn nhìn thấy. Tạ Phi Thiên theo bản năng móc ra mấy tờ khăn giấy, mau mau dọc theo vết nước chảy muốn đem chứng cứ phạm tội này cho lau sạch sẽ, tranh thủ xử lý để được khoan hồng.

Khăn tay rất nhanh hoàn toàn thấm ướt rồi, Tạ Phi Thiên ném khăn tay, luống cuống tay chân đưa tay phui phui lia lia trên ngực Lan Hinh.

Liền, cả lớp học đều trừng lớn con mắt, nhìn thấy Tạ Phi Thiên hai bàn tay ở trên ngực cô giáo Lan Hinh lau đến lau đi, thỉnh thoảng còn xóc lên cổ áo, đưa tay đi vào ở bên trong đào ah đào ah đào...(tên này đang lao nước hay xxx người ta vậy hả)

Cả lớp lặng im 10 giây, tiếp theo liền hồng một tiếng làm âm ỉ lên, có mấy tên sắc lang còn thổi kèn huyết sáo.

Tạ Phi Thiên lúc này mới phát hiện, tay của chính mình bỏ vào địa phương không thích hợp, nhanh giúp Lan Hinh mặt đã chuyển sang tím, chỉnh lại một chút áo rồi rút tay về.

"Ngươi...", Lan Hinh nổi giận đầy mặt, trừng mắt Tạ Phi Thiên, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tạ Phi Thiên tin tưởng chính mình tất nhiên tan xương nát thịt.

"thưa cô, ta..." Tạ Phi Thiên thử giải thích.

"Tạ Phi Thiên, hết giờ học đến phòng làm việc của ta!" Lan Hinh lạnh lùng câu nói vừa dứt, xoay người đi lên bục giảng, lên trên bục giảng cầm sách giáo khoa, giống như chạy trốn lao ra khỏi lớp 12 (6) phòng học.

Tạ Phi Vũ kinh ngạc nhìn nhìn Lan Hinh, hóa đá... phi, ta đã làm những gì?

(ta sẽ không cho các ngươi lọt hố nữa akkk)

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hung vật dài thòn

"Keng, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, thu được 5đ dị năng" vẫn là cái kia máy móc hệ thống thanh âm vang lên trong đầu nhắc nhở Tạ Phi Thiên.

Con em ngươi, không phải 10đ dị năng sao? Làm sao một cái Hệ Thống cũng học được ăn gian người khác cơ chứ? Tạ Phi Thiên ở trong lòng chửi rủa hệ thống bẩn thỉu.

"Keng, xin mời {Kí Chủ} chú ý thái độ của ngươi, bởi ngươi chỉ hoàn thành nhiệm vụ, sờ soạn lun tung không có khoái cảm giác hưởng thụ nên không được điểm tuyệt đối.

Nhắc nhở, lần này hệ thống sử dụng trí năng đối thoại, tiêu hao 1đ dị năng.

"Má ơi, trả lời cái vấn đề lại bầy ta một điểm dị năng, ta cho ngươi trả lời ta sao?" Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

Nghĩ đến mình vừa này xác thực cũng chỉ là theo bản năng đi giúp Lan lão sư lau chùi vết nước, bây giờ nghĩ lại cũng xác thực không có cảm giác không có cái gì đặc biệt xúc giác hưởng thụ, Tạ Phi Thiên chỉ có nhận, 5đ liền 5 điểm đi, không, bây giờ là 4 điểm rồi, nhưng tính qua, bảo vệ cái kia siêu cấp Hệ Thống là mừng rồi.

"Thiên ca, cảm giác làm sao ahehe? Sáng khoái chứ?" Tên béo đáng chết Viên hạo chọc chọc bộ dáng vô si nói.

"Cảm giác gì?" Tạ Phi Thiên sững sờ, nhưng là lập tức liền nghĩ tới tên béo hèn mọn đang hỏi cái gì, phát tay vỗ vào trên đầu hấn một cái tát: "Con em ngươi, không muốn sống ah!"

"Hi hi, Thiên ca, nói một chút đi? Đây chính là chuyện ta nghĩ ba năm nhưng không dám làm ah." Viên hạo nhìn trời thở dài làm bộ tiếc nuối.

Đúng vậy a, đúng vậy a, nói một chút đi, cảm giác ra sao nào?" Tạ Phi Thiên bên cạnh bàn đột nhiên ló lên năm sáu cái đầu sắc lang trong lớp, giống như nhau một mặt cười bỉ ổi nhìn Tạ Phi Thiên.

"cảm giác mẹ các ngươi, ca chính phiền lắm, toàn bộ chết cho" Tạ Phi Thiên không nhận được nhắc chân lần lượt đập từng tên.

"Lý Giang, bây giờ còn đang giờ học đấy? Các ngươi chú ý một chút, ngồi vào chỗ đi." Tiểu đội trưởng Âu Dương Yên mặt cười hàm sương lạnh nhạt

nói.

Lý Giang là trong lớp phó thể dục người cao lớn cơ bắp cuộn cuộn, ngày thường không sợ trời không sợ đất, tuy nhiên lại thề mền Âu Dương Yên, vì lẽ đó hắn sợ nhất chính là Âu Dương Yên tức giận, thấy thể nhanh lòi kéo mấy người kia, cúi lưng xuống trượt về tới chỗ ngồi của mình.

"Tạ Phi Thiên, người cũng ngồi xuống, tan học đến phòng chủ nhiệm nơi đó gặp cô đi. Hừ!" Âu Dương Yên trong ngày thường thành tích so với "Cái Bang cứu đại trưởng lão" thành tích học tập bết Tạ Phi Thiên này cũng không có thân quen, vừa lại tận mắt nhìn thấy hắn đối với Lan Hinh giáo viên mà nàng yêu mền đùa nghịch lưu manh, Tạ Phi Thiên nhân phẩm ở trong mắt của nàng có thể nói vược mức 0 lun rồi, hừ lạnh một tiếng đầy đủ biểu thị thái độ của nàng.

Đối với nàng học giỏi, tính cách được, vóc người tướng mạo cũng tốt, nói thật, lớp học rất nhiều nam sinh cũng đã có một ít rất "Bình thường" ý nghĩ, trong này đương nhiên cũng bao quát hẳn Tạ Phi Thiên thề mền ý nàng. Chỉ có điều Âu Dương Yên ba năm qua chưa bao giờ bị người đánh động qua, hơn nữa Lý Giang ở trong nam sinh bá đạo nổi tiếng, rất nhiều người đều chỉ có thể đem tình cảm cất dấu. Hiện tại Âu Dương Yên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp khiến trong lòng hắn "Hồi hộp".

Tạ Phi Thiên ỉu xiu ngồi xuống, nghĩ đến "Tuyệt diệt tiểu sư thái" còn không biết làm sao trừng phạt chính mình, trong lòng liền thề là phiền hết chỗ nói, cả cái kia cái gì siêu cấp Hệ Thống đều không có hứng thú suy nghĩ.

"Mẹ của người..." Bên cạnh tên Béo chọc chọc Tạ Phi Thiên, nhỏ giọng nói.

"Mẹ của người á tên béo chết dâm muốn gây sự à" Tạ Phi Thiên tức giận trả lời một câu, nằm sấp ở trên bàn cũng không thèm nhúc nhích.

"Anh em, người tức giận cũng đừng hướng ta mà xả a? Mẹ người gọi điện thoại cho người, đây là." Tên Béo bất mãn ném tới điện thoại cho Tạ Phi Thiên

Cầm điện thoại di động, một cái ảnh chân mama mẹ của hắn hiện lên nhấp nháy, Tạ Phi Thiên trực tiếp cúp, sẵn tiện nhấn đi một cái tin nhắn: "Ồ trên lớp." Liền đem điện thoại di động tắt máy.

Nhanh như vậy liền báo cho mẹ ta. Tạ Phi Thiên tâm tình càng hồng bết rồi. Hệ thống con chó, không giống người ta hệ thống trâu bò thì thôi, còn đem cho mình thêm phiền.

"... Tan học đã đến giờ, tiếng trống vang dồn dập, trong phòng học đang yên tĩnh oanh liền nổ vang, không biết là ai mở đầu gọi tên "Tạ Phi Thiên", kết quả trên đến cả lớp những tên kia sắc lang đồng thời cùng kêu lên kêu lên: "Tạ Phi Thiên! Tạ Phi Thiên!"

"Con em các người, bình thường là anh em, vừa ra hoàn nạn các người liền trở mặt ta". Tạ Phi Thiên ánh mắt quét qua, nhớ kỹ có ngày ta tìm các người tính sổ.

"Thiên ca, người cẩn thận đi đi bình an a, ta sẽ chiếu cố thật tốt mẹ của người!" Tên béo đáng chết khuôn mặt chân thành, một bộ vì anh em sương máu Quyết tâm.

"Con em người, tìm chết hả mẹ của người ă" Tạ Phi Thiên tức không nhịn nổi, nhắc chân cho tên béo một cú đập lưu trên mông tên béo một dấu giày đậm.

"thưa cô " Tạ Phi Thiên ló đầu hướng về tổ trưởng An nhìn một chút, nhìn thấy Lan Hinh đưa lưng về phía hắn ngồi ở bên trong, liền thành thành thật thật chào hỏi.

Vẫn phòng mấy người tới cửa nhìn một cái, thấy Tạ Phi Thiên, còn Lan Hinh đang cúi đầu thu dọn gì gì đó sắc mặt trở nên rất khó coi: "Đi vào, trước tiên đến đứng một bên đi. Chờ ta sửa sang xong người vì phạm vật liệu, để người lớn nhà người lại đây nói chuyện!"

"cô ơi, xin lỗi, ta biết sai rồi, ta thật không phải cố ý, cho ta một cơ hội đi." Tạ Phi Thiên cuối đầu muốn cầu xin tha, kết quả bị Lan Hinh ánh mắt liếc tới, nhanh lòi tới bên tường đứng.

Nhìn thấy Tạ Phi Vũ ở một bên dựa vào tường đứng, tổ trưởng khoa Khang Mỹ Cầm ngẩng đầu lên trên ghẹo nói: "A, lại là người vị này anh chàng đẹp trai ah, ngày hôm nay tại sao lại chọc giận Lan giáo viên tức giận à nha?"

Nhìn thấy vị này tỏ rõ vẻ da dẻ lông léo thành thực "máy bay", Tạ Phi Thiên rất là bất đắc dĩ, mỗi lần tới nơi này, đều bị nàng trên chọc, Lan Hinh không có ở đây còn có thể đáp vài câu, nhưng bây giờ Lan Hinh tại đây, hắn chỉ có thể làm bộ không nghe thấy.

"Lan Hinh, các người anh chàng đẹp trai này lại cho người gây phiền toái gì à nha? Đánh nhau? Lên mạng? Vẫn là yêu sớm?" Khang Mỹ Cầm thấy Tạ Phi Thiên không để ý tới nàng, lại Bát Quái hướng về đối với bản Lan Hinh chọc ghẹo.

Bị hỏi như vậy, Lan Hinh lại không khỏi nghĩ đến trong lớp phát sinh chuyện kia, không khỏi càng là giận dữ và xấu hổ không chịu nổi. "Hắn... Đi học quấy rối bạn nữ." Nhìn mọi người cái kia Kì lạ ánh mắt, Lan Hinh cuối cùng cũng coi như nhịn xuống không đem chuyện mới vừa rồi nói ra.

"Ai, học sinh bây giờ ah, thật không biết đến bọn họ đang suy nghĩ gì? Sách liền không lo học, Khang Mỹ Cầm cảm khái nói." Anh chàng đẹp trai, người có cái gì sở trường à?"

"Hắn à? Hắn có cái điều sở trường gì, thành tích nát muốn chết, còn thường thường theo ta quấy rối!" Lan Hinh tức giận ngay ở trước mặt Tạ Phi Thiên xối xả nói.

"Hi hi, Lan Hinh, người mới vừa nói cái gì? Người nói là này anh chàng đẹp trai có cái bằng cơ trưởng lái máy bay?" Khang Mỹ Cầm có thể là người từng trải, trong ngày thường liền yêu thích nắm chút mưu mẹo trên ghế cái nhóm tiểu cô nương này, hiện tại đương nhiên không chút khách khí liền tóm lấy Lan Hinh.

"Lãnh đạo, xin chú ý hình tượng!" Lan Hinh da mặt cũng không dày như Khang Mỹ Cầm, đặc biệt trong lòng nàng còn có quỷ đây, vừa nhắc tới cái kia cơ trưởng lái máy bay, trong lòng mình liền bay nhảy bay nhảy. Bất quá bây giờ hồi tưởng lại hấn cái hung vật kia giống như là dài hơi quá, làm sao lại có thể dài rộng đến túi quần cơ chứ? Thật là dài bao nhiêu à? Nếu như dài to như vậy, vậy còn không bị đâm đến... Đi, ta nghĩ cái gì đây, Lan Hinh cảm giác mặt mình càng nóng.

"Ha ha..." Nhìn thấy Lan Hinh cái kia gương mặt đỏ ửng, Khang Mỹ Cầm cười đắc ý.

"Xin hỏi là nơi này có phải muốn sửa máy tính?" Một người cao gầy thanh thiếu niên mang theo một cái thùng dụng cụ đứng ở cửa, đã cắt đứt Khang Mỹ Cầm tiếng cười.

(ta phi ghi ghi tới 1h rồi a ngủ hoy)

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhiễm virus do xem phim xx

Khang Mỹ Cầm nhìn ra trước cửa thấy một tên vác theo thùng dụng cụ sửa chữa, mừng rỡ đem hấn lời vào. "Ai nha, tiểu Vương ah, người cuối cùng cũng là đến rồi, người xem cái này máy tính đã hư, liền chòng chát công văn chưa gửi đi, đây không phải đùa chết người sao?"

"Khang chủ nhiệm, lời người hơi quá nha con người ta có khi còn cảm mạo đau ốm, nói chỉ là mấy cái đồ điện tử nó cũng có lúc đổ bệnh nha, rất là bình thường ta giúp người xem một chút. Cái máy nào ạ?" Vương Bản rất khiêm tốn cười nói.

"Cái máy nào? Ngày hôm nay phòng làm việc sáu cái máy vi tính tập thể off. Người nói đây không phải là chuyện kì lạ sao?" Khang Mỹ Cầm hướng về đàn máy chỉ tay nói.

Vương Bản đem thùng dụng cụ đặc xuống, sau đó tới một cái máy tính xem xét, xác nhận thật xấu như thế, đều ở dưới nguồn điện tích máy vẫn đơ y nguyên, chỉ có thể cưỡng chế tắt máy.

"Thế nào? Là vấn đề gì?" Khang Mỹ Cầm đại biểu mấy nữ giáo viên hỏi.

"Chờ tý Ta xem một chút bộ nhớ có vấn đề hay không." Vương Bản lấy ra công cụ, mở thùng máy ra, trong túi lấy ra một bộ nhớ lắp vào thử, bệnh trạng vẫn như cũ. Vương Bản lắc lắc đầu, đem thùng lắp lại. "Rất phiền phức, phần cứng không bị sao hết, giống như là trúng vi khuẩn."

"Trúng vi khuẩn? Làm sao có thể chứ? Chỉ chúng ta khoa anh văn bị tê liệt những khoa khác không bị gì." Lan Hinh nhìn mấy vi tính của mình nói.

"Cái này dữ liệu không biết còn không, ta nói thật, ta chỉ biết sửa máy vi tính gì gì đó, máy bị hacker virus cái này ta cũng không rành lắm." Vương Bản thẹn thùng cười cười. "Các người máy vi tính hau là để ta đem về tiệm sửa."

"Cầm về tiệm? Không được không được, Trần hiệu trưởng vừa dặn hôm qua, máy điện tử có thông tin học sinh không thể đem ra ngoài trường sẽ bị lộ thông tin. Tiểu Vương, người xem có thể hay không sửa ngay tại đây?" Khang Mỹ Cầm nhờ vả nói.

"Biện pháp đơn giản nhất là reset lại phần cứng nhưng sẽ mất hết dữ liệu trong nà." Vương Bản chần chờ nói.

"Không được không được, tiểu Vương, suy nghĩ xem còn cách nào nữa không?"

"Như vậy đi, ta thử, ta chỗ này cầm theo một cái phần mềm diệt virus lại đây, chơi thử một phát, Vương Bản từ trong hộp công cụ lấy ra một cái USB cắm vào máy tính.

Vương Bản lấy luôn laptop của mình, mở ra, đem hai máy vi tính kết nối với nhau. Sau đó tay bấm lia lịa, màn hình chữ nhảy vào vào, đem trong phòng làm việc không có chuyện gì làm ai nấy nhìn kính nể không thôi.

Tạ Phi Thiên tất nhiên cũng đứng ở một bên xem trò vui, cũng nhìn thấy Vương Bản cái kia tung bay bấm phím lia lịa, thông thạo thao tác, hấn cũng ao ước không thôi, nếu như dùng kỹ thuật này đến viết tiểu thuyết sắc của ta, vậy thì phê lol?

"Tạ Phi Thiên, người đứng ngay gần cho ta. Người này giấy kiểm điểm tường trình, giấy cam kết của người 3 năm qua, liền một đồng rồi, ngày mai mẹ người lên, ta đem đồng này đưa cho mẹ người xem, nhìn mẹ người còn có gì để nói?" Lan Hinh từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp giấy la lớn.

Nhìn thấy một chồng giấy chứng cứ phạm tội, Tạ Phi Thiên "Đùng "Một tiếng đứng lên thẳng tắp, trong miệng lại nói: "thưa cô, xin lỗi, vừa nãy, ta thực sự không phải cố ý, có thể hay không bỏ qua cho ta lại cho ta cơ hội lần nữa?"? Tạ Phi Vũ trong lòng thống khổ bản năng dơ tay về phía Lan Hinh

"Lại cho người 1 cơ hội? Người muốn thế nào? Nói cho người biết, đây là văn phòng, người cũng đừng bóp loạn." Lan Hinh hai tay che ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn Tạ Phi Thiên, thật giống hần là cái dâm tặc sợ hần lại đột nhiên nhào lên tấn công ngực của nàng. Nhưng suy nghĩ lại, Tạ Phi Thiên nói "Lại cho 1 cơ hội" chắc là kêu trừng phạt hần, là mình đã hiểu lầm, không khỏi cười khổ, chính mình ngày hôm nay bị sao rồi? Làm sao cứ cảm giác ngực bị xoa xoa?

Lan Hinh làm động tác che ngực, mấy nữ giáo viên khác đang vây quanh xem sửa máy tính không chú ý, nhưng Tạ Phi Thiên nhìn rõ rõ ràng ràng, xong trời ạ thật phẩm chất của mình thành giả dè rồi sao. Nhưng lại không biết giải thích thế nào chính mình nói không rõ ràng, nếu để mấy bà trong phòng làm việc này biết, bảo đảm không đến 2 ngày, toàn trường đều biết sẽ nhìn ta như sói ca a. Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên đứng nghiêm thẳng tắp bộ dáng nhận sai. Mấy năm qua lý lợm hần đã có thể đi guốc trong bụng Lan Hinh một chút chỉ có thể chịu ngọt nằng nỉ một tí sẽ được a.

"Hiện tại bệnh độc trên máy rất nặng nha, làm không tốt, sẽ phải thay máy luôn đó, cái này do các người vô ra các trang web đen quá nhiều đây này có cả 1 list xnxx. com,vlxx. com pornhub. com, xvideo. com, vjav. com,..v.vv (thông cảm ta hơi mù tịt nên không biết nhiều web a thể loại này ta không ham cho lắm hi)

Do các người ra vào nhiều web đen nên bị trúng virus một đồng nè., Các người ở đây là ai hay xem qua những trang web à?"Vương Bản mười ngón tung bay, một bên không lộ cảm xúc nói ra.

"Không có không có, ta tuyệt đối không có xem qua cái gì không lành mạnh trang web, càng sẽ không download thứ gì hết."Khang Mỹ Cầm khuôn mặt lúc đó lúc trắng, những người khác không chú ý, nhưng là Tạ Phi Thiên đứng dịp thấy rồi.

Cái này bà tám xem những gì, không phải là "Phim xxx tình yêu" chứ? Tạ Phi Thiên cong môi cười gian nghĩ thầm

"Keng, có hay không liên kết máy vì tính này. Điều khiển phạm vi ba mét, có tác dụng trong thời gian hạn định nửa giờ, Dị Năng Điểm: 5 điểm." Tạ Phi Thiên vừa chăm chú máy vì tính của khang Mỹ Cầm trong đầu âm thanh hệ thống vang lên

Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ đến cái này Hệ Thống là có cái khốn chế Điện Tử skill, vừa nãy chính mình không chọn, bây giờ lại xuất hiện, vừa vận thử một phát.

"Có." Tạ Phi Thiên đáp ngay.

"Oanh", Tạ Phi Thiên chỉ cảm giác đầu lại mơ hồ, không rõ ràng như nãy, trong đầu đã là một cái màn hình máy tính biểu tượng, một người mặc âu phục đen thui hướng hần cuối chào: "Ta là máy vì tính 134. 34. *. * ad khanG.nhì, xin hỏi Chủ Nhân cần gì ạ?"

Tạ Phi Thiên sững sốt,lúc sau mới phản ứng được, phi, ừ dĩ nhiên ta trở thành ad của máy vì tính kia, đây chẳng phải là máy tính này giờ do mình không chế?

"Xin hỏi Chủ Nhân cần gì?" Ông lão lần thứ hai xin chỉ thị.

Tạ Phi Thiên phản ứng lại, thế nhưng mình đối với máy vì tính ngu dốt bấm sinh bình thường sử dụng còn khó khăn huống chi rành được mấy cái hacker virus này, chính mình phải đi hỏi một chút cái này hệ thống máy tính sao?

"Nói một chút bệnh tình bên trong của người, vì khuẩn gì? Làm sao sửa đây?" Tạ Phi Thiên hỏi

"Vâng, Chủ Nhân."

Tạ Phi Thiên nghe xong lão già máy tính báo cáo, nghe nghe, Tạ Phi Thiên ánh mắt liền trợn lên với Vương Bản đang sửa máy, tên khốn này, khuôn mặt lộ ra một cái tươi cười quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người đang sửa máy hay đập máy vậy

"cái con Virus này có chút đơn giản thôi, nhưng dùng phần mềm tra giết cần một ít thời gian." Vương Bản đứng lên, mỉm cười với mọi người xung quanh

"Ai nha, làm ta sợ muốn chết. Tiểu Vương, thật cảm ơn,Nếu không Trần hiệu trưởng lại mắng ta chết." Khang Mỹ Cầm thờ phào nhẹ nhõm.

"thưa cô, thiệt ra ta có phương pháp, có sửa tốt cái máy tính rất nhanh." Tạ Phi Thiên dựa vào tường, lớn tiếng nói, làm mọi người trong phòng hết hồn.

"Anh chàng đẹp trai, người có cách sửa tốt hơn?" Khang Mỹ Cầm kinh ngạc hỏi.

"Tạ Phi Thiên, cố gắng đứng im cho ta, nhân viên sửa máy chuyên nghiệp cũng không có cách nào, người có cách gì? Đừng lý lợm phá phách!" Lan Hinh nhìn thấy mở miệng là Tạ Vũ Thiên thì tức giận mắng lớn.

"ta thật sự có biện pháp, bình thường nhà ta máy vi tính cũng hay bị vậy lắm, đều là ta tự mình sửa. Lại nói, chuyên nghiệp thì thế nào? Cũng phải xem là ai mới được a?" Tạ Phi Thiên bùi môi nói.

"Người..." Lan Hinh tức giận tới á khẩu, chính mình làm sao lại có loại học sinh như này, này không phải hẳn đang mắng vương Bản kĩ năng kém sao?

", vương Bản này, đây là một tên học sinh hư đồn, người đừng chấp nhặt với hắn." Lan Hinh vội xin lỗi.

Tạ Phi Thiên vừa nói xong, Vương Bản cũng nghe được, lúc đó sắc mặt chuyển lúng túng, nhìn về phía Tạ Phi Thiên, đã thấy hắn chẳng những không có một điểm đáng về xin lỗi đã vậy còn bộ dạng khiêu khích mình.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, chúng ta ai không có 1 thời tuổi trẻ a?" Vương Bản trên mặt lại nổi lên nụ cười, "Tiểu huynh đệ, người nói người có biện pháp? Vậy thì đến thử xem nào."

"đề ta." Tạ Phi Thiên không khách khí bước đến.

"Anh chàng đẹp trai, người đừng đem máy vi tính của chúng ta phá tàn lun nhé." Nhìn thấy Tạ Phi Thiên tới máy tính, Khang Mỹ Cầm cũng trong lòng thấp thỏm, tuy rằng thường thường nghe kể một ít hacker hack like facebook cũng thường là mấy đứa trẻ trâu, tài giỏi lên báo chí, nhưng không tận mắt ai dám tin tưởng hắn đây?

Nhìn Tạ Phi Thiên thật sự bước đến, Vương Bản sắc mặt thay đổi."Xin lỗi, trước ta lấy USB của ta ra."

Vương Bản đi tới bên cạnh bàn, mười ngón tung bay nhập một đồng mã lệnh. Sau đó đứng dậy nói "Được rồi, người sửa đi, bất quá tiểu huynh đệ ta nói cho người nghe, những virus trong máy vi tính này không phải là phổ thông đơn giản, ta thật vất vả mới mò ra một chút, người đừng làm cho nặng thêm a, bằng không ta cũng không có biện pháp."

"Yên tâm, ta chắc chắn có thể." Tạ Phi Thiên tự tin bước đến.

"Khang chủ nhiệm, người vẫn muốn cho hắn thử?" Lan Hinh trong lòng lo lắng, này mà làm hư mình cũng không thoát liên quan ai biểu hắn là học trò của mình.

"Để hắn thử xem, chúng ta giáo dục phát triển, chính là muốn cho bọn học sinh có cơ hội để thử nghiệm sao?" ngoài cửa bước vào người đàn ông trung niên mập mạp chấp 2 tay bước vào nói.

"Trần hiệu trưởng..." Mọi người trong phòng dồn dập tiến lên chào hỏi.

Ở mọi người trong ánh mắt hướng về Phi Thiên 8 phần hoài nghi, 2 phần kì vọng, Tạ Phi Thiên đi tới máy tính Khang Mỹ Cầm."Đầu tiên, máy vi tính màn hình đen thui ta cần cắm chui điện vào." Tạ Phi Thiên nắm thật chặt chuỗi cắm cắm vào, màn hình quả thực lóe lên một cái, phát sáng lên.

"Ừ..." Mấy nữ giáo viên không khỏi nhảy cẫng hoan hô, nhưng là hoan hô còn chưa dừng, ai nấy lại nhớ sự "Ai...", bởi vì màn hình sáng là sáng là, tuy nhiên lại là. Trắng phao a, một chữ cũng không có.

Vương Bản khuôn mặt lộ ra một tia khác lạ cười lạnh.

"Các người xem, này không phải không nhìn thấy được hình ảnh chữ nghĩa gì sao, chắc chắn là bên trong bám bụi quá nhiều hazzz." Tạ Phi Thiên mặt vẫn tự tin tràn đầy làm ra bộ dáng cao thủ tịch mịch vô đối, đem thùng máy ôm ra nện xuống thềm đập đùng đùng nhảy lên lun thùng máy đứng lên, bộ dáng chỉ tiết không có búa tạ mà nện.

Vương Bản nụ cười trên mặt càng đậm. Còn tưởng rằng thật gấp gáp cao thủ công nghệ gì cơ chứ?

"Rầm rầm rầm..." Ở trong mắt mọi người cho rằng Tạ Phi Thiên là muốn mở thùng máy lau phui bụi lúc này hắn nói, nhưng hắn vừa cầm lên, liên tục đập ở thùng máy mặt bên, hơn nữa còn đập đá loạn xạ vô thùng máy, khiến ai nấy há hốc mồm.

"Ai nha, máy vi tính của ta..." Khang Mỹ Cầm tru lên như bị cắt tiết, người nào chả biết máy vi tính là công nghệ điện tử thao tác cần nhẹ nhàng, ai lại giống Tạ Phi Thiên cái kia "Đòi mạng người đâm đá"? Nhưng là muốn càn hắn, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

"haha..." Vương Bản không nhịn được cười lớn.

"Ách..." Tất cả mọi người đều nhìn tại Tạ Phi Thiên thì màn hình đột nhiên hiển thị hoạt động bình thường, mọi người trợn mắt há mồm, khuôn mặt cứng đờ.

"Haha, các người xem, không phải là xong rồi sao?" Tạ Phi Thiên chỉ vào trên bàn màn hình nói.

Mọi người lúc này mới thức tỉnh, đưa ánh mắt dời từ thùng máy lên màn ảnh đã hiển. Thị giao diện window 15 bình thường.

"Sao có thể có chuyện đó? Máy vi tính này rõ ràng lúc này nhiễm virus cực nặng, hơn nữa lúc này ta còn..." Vương Bản trợn mắt la lớn, nhưng cuối cùng cũng coi như phản ứng nhanh nhẹn, đem nửa câu sau nuốt vào trong bụng "không phải ta đã đẩy thêm virus vào sao.."

"Hon nữa thế nào?" Tạ Phi Thiên mỉm cười hỏi Vương Bản.

Nghe được Tạ Phi Thiên nói lời này, ánh mắt của mọi người lại tập trung nhìn vào trên người Vương Bản.

"Không có gì? Ah!hihi không có gì! "Tiểu huynh đệ quả nhiên kỹ thuật cao siêu, thủ đoạn siêu phàm, ta Vương Bản bội phục. Nếu đã sửa xong thì ta nên đi rồi." Vương Bản lúng túng cười nói, đi tới bàn cầm lấy thùng dụng cụ chuẩn bị rời đi.

"Xoạt" một ánh sáng từ màn hình máy tính hiển thị một thông báo. Tiếp theo, trong phòng dần loa truyền ra giọng nói của ông google.

"máy vi tính hiện đã bị xâm phạm, tất cả thông và điểm học sinh đã bị sao chép, kẻ đánh cắp dữ liệu họ tên: Vương Bản, nam, 29 tuổi, chân dung, xin mời nhìn màn ảnh."

Ánh mắt của mọi người lại nhìn đến màn ảnh, lúc này màn ảnh chính nhảy ra một bức ảnh kèm thông tin bên cạnh, nhìn này cái lông mày mắt mũi, không phải là Vương Bản trước mặt thì là ai?

"lừa đảo!" ()

"Nhanh, gọi 114 không lộn cái bàn 113 báo công an!" Trần Hiệu trưởng nhanh chóng tỉnh táo, kêu lên.

"Không được ai gọi điện!" Vương Bản khuôn mặt hiền lành thư sinh đột nhiên biến đổi hung dữ dị thường. Hắn đột nhiên móc từ trong thùng dụng cụ ra một cây dao dài, một bước lên ra phía sao Lan Hinh, khóa lại ổ hòng của nòng, trong tay cây dao đưa lên yết hầu.

"Vương Bản, mày làm cái gì vậy?" Khang Mỹ Cảm kêu lớn, Vương Bản bình thường hay đến sửa chữa máy tính, cũng coi như quen biết, có thể lúc này trở nên dữ tợn đáng sợ?

"chàng trai, người bình tĩnh đi, trước tiên bỏ dao xuống, có gì từ từ tính nha." Trần hiệu trưởng cảm giác tim mình sắp xuống háng lun rồi, nếu như thông tin học sinh bị lộ xảy ra bắt cóc hay gian lận điểm, đường công danh mình coi như là mùa thu mẹ ru con ngủ aaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: thông nhau

Trong phòng mọi người trong ngày thường từng xem phim ảnh hay đọc truyện sắc ý lộn truyện máu me, thường thấy hai bên đối đầu con tin bị dí dao vào cổ, giờ thì hay rồi, Lan Hinh bị kẻ dao mặt đều nghẹn đến đỏ bừng rồi, này thanh dao hiện tại khứa nhẹ vô cổ đã có tí máu trên cái cổ trắng ngần, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra án mạng, nhưng là nhất thời, vẫn chưa ai có biện pháp giải cứu Lan Hinh.

Tạ Phi Thiên vừa bắt đầu cũng sửng sốt rồi, nhưng khi hắn nhìn thấy Lan Hinh ánh mắt sợ hãi và tuyệt vọng, hắn cảm thấy huyết dịch cả người sôi trào, chậm rãi tiến lên một bước anh dừng và nghiêng ngàng, đồng thời ở trong lòng đọc thầm nói: "Ta muốn khống chế dị năng lực." hắn tựa thấy mình như nam chính trong tiểu thuyết KhanG.nhi quá bá rồi.

"Keng, gọi ý của hệ thống: Dị năng điểm không đủ, không thể mở ra dị năng lực."

Tạ phi, con em người, không mang ta đùa như vậy a. Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt, vốn tưởng rằng có siêu cấp Hệ Thống trong tay, liền thật có thể bá đạo không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới cái chó rắm dị năng điểm giống như là cái kim cô chú không thể bá được a, tại mọi thời khắc hạn chế chính mình. Thế nhưng chân đã bước đi, Tạ Phi Thiên làm mặt nịn nọt vô sỉ nói: "Đại ca, nhìn người cũng không phải người xấu lại đẹp trai phong lưu phóng khoáng, người liền đem cô giáo của ta thả ra đi nha, đi mà moamoa?"

"Đừng tới đây, đem ép ta thì cái gì ta cũng có thể làm." Vương Bản trong tay cây dao hướng Tạ Phi Thiên,

"Đại ca, ta nói người nghe người trộm một ít tài liệu cũng chỉ phạm tội nhẹ nha, tối đa cũng là một hai năm, nhẹ thì phạt chút tiền đã thả. Nhưng là đem cô ta bị thương, cái kia tính chất liền khác nha có ý giết người cũ có thể chung thân nha." Tạ Phi Thiên chậm rãi lại bước lên một bước.

Nói xong lời này, Vương Bản động tác rõ ràng phân vân một chút, lúc này, Tạ Phi Thiên cầm trên bàn ly nước nhanh gọn đội thẳng vào mặt Vương Bản.

Có đồ vật hướng về phía mặt bay đến, Vương Bản theo bản năng nhắm chặt mắt lại, đồng thời hướng về phía sao thật lui,cái này phản ứng đều là con người phản xạ tự nhiên, căn bản cũng như là tay nhanh hơn não trong truyền thuyết liên quân trẻ trâu việt, chò Vương Bản kịp nhận ra, tay phải cầm dao dơ lên, muốn một lần nữa đặc trên cổ Lan Hinh, lại phát hiện Tạ Phi Thiên một bước xa đã vọt tới gần, trong tay cầm ly nước "Coong" một tiếng chụp vào cây dao, đồng thời tay trái vung đầm thẳng, đánh vào phía cằm dưới Vương Bản.

Vương Bân đánh nhau hiển nhiên cũng không phải chuyên nghiệp, cầm dưới trướng rồi một đám, bị đau lập tức hoảng loạn, tay phải vung, muốn đem cái ly hất ra ngoài.

"Coong", cái kia ly thủy tinh rơi trên sàn nhà vỡ, nhưng Vương Bân vừa cảm thấy trong lòng buông lỏng, thì lúc này Lan Hinh lại bị Tạ Phi Thiên đoạt mất.

Vương Bân không nghĩ tới sơ xảy một thoáng, con tin đã không còn, xoay vòng cây dao vọt lên, muốn đem Lan Hinh đoạt lại làm con tin tiếp. (móa thằng ngu vờ lơ này cả phòng bao nhiêu con không bắt đi bắt con đó quai 1 đám khi đứng làm cảnh hả chạy đi kêu người đi chó hừ ta làm tác còn một các người chán quá mà)

Nhìn Vương Bân quơ múa dao xông tới, Tạ Phi Thiên trong tay đã không có cái gì để chơi nữa rồi, tay trái mãnh liệt hơi dùng sức ôm Lan Hinh đổi vị trí, đồng thời bản năng tay phải dơ lên, chặn hướng cây dao.

"Xoạt", cây dao xẹt một đường qua bắp tay Tạ Phi Thiên, một cảm giác đau nhứt truyền lên tới óc, nhìn Vương Bân quơ quơ dao muốn lại thông hấn một phát, Tạ Phi Thiên cũng quyết tâm, bay lên chơi lại một cước, đá vào ngực Vương Bân, Vương Bân định vọt tới trước thân thể đột nhiên bị nghẹt về phía sau phản lùi, lùi lại dấp phải cái ghế, ngã rầm trên mặt đất.

"Nhanh, nhanh, bắt hấn lại." Quen thuộc với kiểu ra lệnh Trần Hiệu trưởng hét lên.

Hắn không ý thức được nơi này ngoài Tạ Phi Thiên chỉ còn hắn một cái có chim nha,

"Ah.xem bà đây..." Khang Mỹ Cầm kêu to, hai tay cầm vội trên bàn một vật to, hướng về phía mặt vương Bân vọt lia lịa.

"aaah chời má, đó là màng hình máy tính." Trần hiệu trưởng vội la thất thanh.

Nhưng đã muộn, gạo nấu thành com cái kia 24 tắc LCD bị Khang Mỹ Cầm cầm như cục gạch phang đùng đùng trên mặt Vương Bân, "Răng rắc" một tiếng kêu liên vờ vụn, chỉ thấy trên đất Vương Bân bỗng nhiên giật giật mấy cái, liền không nhứt nhứt nữa, này cây dao trên tay Vương Bân còn "Xi xi" bóc lên tia điện. Khang Mỹ Cầm lúc này mới ý thức được trong tay mình cầm không phải là vật cứng mà mẹ ời cái màn hình máy tính, hơn nữa còn có điện, sợ quá nằng nhẹ nhàng buông tay, "Cạch cheng" rơi trên đất rồi. "Trần hiệu trưởng, chuyện này... Này không cần bồi thường chứ?"

Trần hiệu trưởng nhìn lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa không thôi, nhưng mà tên lưu manh cũng bắt được, tâm tình lập tức tốt đẹp, không phải là cái máy tính thôi sao? Ngược lại là công lớn hơn tội, mua thêm một cái là được rồi, không phải loạn lớn là tốt rồi. "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, trong trường học sẽ thay một cái mới cho người, đây là anh hùng bắt cướp a, chờ mớ khen thưởng, ta còn muốn gọi toàn trường kêu gọi học tập mà?"

"Trần hiệu trưởng, báo công an chứ?" mấy giáo viên khác khá nhát gan, nhìn thấy Vương Bân nằm chèo queo bất động, mới dám lên tiếng.

"Há, nha, đúng, phải báo công an." Trần hiệu trưởng lấy điện thoại di động ra bấm 113. "Này, Lý cục trưởng sao? Trường học của ta xảy ra chút việc, người phải người lại đây xử lý một chút đi..."

"Keng, giải cứu con tin, làm việc nghĩa, khen thưởng dị năng điểm 30 điểm "

Một cái âm thanh trong đầu Tạ Phi Vũ vang lên.

Như vậy cũng có khen thưởng sao? Còn tới 30 điểm? Tạ Phi Thiên sừng sốt, niềm vui bất ngờ ah, thật có cảm giác bánh tẻ trên trời rớt xuống, hơn nữa còn là loại bánh mình thích đó nha.

"Cái kia, Tạ Phi Thiên, người có thể buông ra sao?" Lan Hinh âm thanh nhỏ nhẹ vang lên.

Tạ Phi Thiên phục hồi tinh thần, vẫn mờ mờ không khỏi ứa ra, chỉ thấy bàn tay mình, cầm lấy Lan Hinh bộ ngực to lớn như tòa núi, hơn nữa Lan Hinh trước ngực còn bị dính nước vừa này hấn tạt Vương Bân, lúc ẩn lúc hiện lộ ra bên trong xuân cảnh. Cao cao toà núi, trắng nõn nõn - đây, tuy bị nịt ngực bao lại dính nhưng lại đầy vẻ dụ - người cái kia quá hứng rồi, cái này mê hoặc đối với tuổi trẻ khí thịnh Tạ Phi Thiên đã đủ rồi. Vừa này căng thẳng không ý thức được cũng còn tốt, bây giờ bị Lan Hinh cho vừa đề tỉnh, tự từ lúc còn nhỏ tới nay, Tạ Phi Vũ còn chưa từng có thể nghiệm qua loại này cảm giác này nha.

Này trắng nõn cao - đứng thẳng một tòa, xoa bóp rớt cuộc phê cỡ nào đây? Cái này dề xòm ý nghĩ hiện lên trong đầu, nhưng đã xảy ra là không thể ngăn cản rồi, Tạ Phi Thiên chỉ cảm giác như mình đang nằm mơ, ngón tay giật giật, bóp bóp cái kia dụ người.

"Keng, bổ sung hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng dị năng điểm 5 điểm." Nghe được thanh âm này, Tạ Phi Thiên là thật sự mừng lớn, cái này cũng được? Tạ Phi Vũ ngón tay không nhịn được lại bóp bóp mấy lần, có thể là trong tay truyền tới cảm giác tuyệt vời, cái kia siêu cấp Hệ Thống cũng không còn truyền đến điểm dị năng cho hắn.

"Tạ Phi Thiên!!!! Người người..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hấn dê cô giáo bị cảnh sát bắt rồi

Lan Hinh mắc cỡ mặt mày đỏ rần, hai tay dùng sức nắm lấy bàn tay dê xồm của Tạ Phi Thiên, đem nó từ trên người nàng kéo xuống, xoay người một cái thoát ra khỏi ngực Tạ Phi Thiên. bị gạt tay ra Tạ Phi Thiên cuối cùng từ mộng đẹp tỉnh giấc, nhìn Lan Hinh ánh mắt giận dữ, Tạ Phi Thiên cười ngược ngừng, lùi tới chỗ mình khi nãy đứng phạt tít tọc đứng, ngoan ngoãn nghiêm đứng ngay ngắn.

"có chuyện gì? Có chuyện gì hả?" Sát vách các phòng kê bên các thầy cô vọt ra nhòm ngó hỏi han xôm sao, Khang Mỹ Cẩm lập tức mặt mày hớn hờ hướng về mọi người tường thuật lại sự việc càng thêm mắm thêm muối bản thân anh dừng ra sao ghê gớm ra sao. Lan Hinh thì né một góc, lấy khăn tay lau chùi bộ ngực của mình những chỗ dính nước.

"Ôa... Ôa..." Bên ngoài tiếng còi xe cảnh sát vang lên, chỉ chốc lát sau, mấy chú công an cảnh sát chạy vô.

Nghe mọi người kể lại một phen đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, mấy chú cảnh sát đem mặt chuyển hướng về phía góc Tạ Phi Thiên đang đứng phạt nói: "Bạn học sinh này cùng theo chúng ta về phòng lấy một thoả khấu cung. Ai nha, người bị thương, làm sao còn đứng ở đây, không đi phòng y tế băng bó?"

Nghe được câu này, Lan Hinh tâm lõp bộp nhớ sự, xoay đầu lại nhìn, nhìn thấy dưới cánh tay Tạ Phi Thiên áo rách một đường dính loang lổ vết máu máu còn đang nhỏ tí tích trên sàn, máu đỏ tươi đang không ngừng từ miệng vết thương loang ra bên ngoài.

Lan Hinh kéo cánh tay Tạ Phi Thiên qua, cẩn thận xem xét, trong miệng thì thảo nói: "Ta làm sao tự nhiên lại quên đi người bị thương, liền ngay cả người bị thương cũng không nhìn thấy, còn để người đứng lâu như vậy ở đây? Tạ Phi Thiên, người tại sao không nói hả?" Nói xong câu cuối, trong lòng nàng mang theo ý tự trách bản thân, giọng nghẹn ngào như sắp khóc rồi.

Tạ Phi Thiên khi nào lại thấy chủ nhiệm lớp hung dữ lại dịu dàng nhỏ nhẹ mềm mại như lúc này? Nhất thời tay chân luống cuống, vội vàng rút về tay về khỏi người Lan Hinh. "Thưa cô, thiệt ra không đau xịu nào, liền rách chút da mà thôi nha."

"em học sinh này, người vừa nãy biểu hiện rất anh dũng, ta muốn thông báo toàn trường học sinh giáo viên hướng về người học tập, học tập người xả thân, vì nghĩa quên thân vì dân phục vụ vì lý tưởng của bác Hồ vĩ đại, hiện tại, người nhanh đến phòng y tế xử lý vết thương đi nha? Lan Hinh, đây là học sinh lớp người à? Người hãy theo hấn đi đi lo chu đáo cho hấn." Trần hiệu trưởng tức thời biểu hiện bản thân làm lãnh đạo đối với học sinh quan tâm ân cần.

"Như vậy đi, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra chút sao đó trở về cục lấy khấu cung, tới đó xử lý, nơi đó điều kiện tốt hơn, cũng không làm lỡ việc, Trần hiệu trưởng người thấy thế nào?" một chú cảnh sát lớn tuổi nói.

"Được, vậy đi đi, Lan Hinh, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng cho học sinh của người, đây là trường học của chúng ta kiêu ngạo ah." Trần giáo trưởng thân thiết vỗ vai Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghe được Trần hiệu trưởng nói, trong lòng hấn dờ khóc dờ cười, thời gian trước mới vừa mới dán thông báo mình học sinh cá biệt đây, hiện tại là trường học kiêu ngạo là tấm gương?

"Lên, đừng đứng ở chỗ này giả chết." Hai chú cảnh sát trẻ xách Vương Bản từ trên mặt đất xách lên, vỗ vỗ vô mặt hấn, Vương Bản dửng tỉnh lại, nhìn thấy cảnh sát trước mặt, lập tức liền ỉu xịu, rũ đầu xuống đất không dám nhìn mặt ai.

"Đi thôi, về cục ghi lại sự việc thôi." Hai cảnh sát đem thùng dụng cụ của Vương Bản tất cả đồ đạc có thể làm chứng và dẫn hấn đi tới cửa.

Vừa đi đến cửa ra vào, Vương Bản đang ỉu xịu gục đầu bỗng ngóc đầu dậy, giãy giụa quay đầu lại hét lớn: "Cảnh sát đồng chí, ta còn có một vấn đề muốn hỏi một chút, cái vấn đề này không hỏi rõ, ta chết cũng không phục nha?"

cảnh sát lớn tuổi hướng về hai cảnh sát gật gật đầu.

"Trần hiệu trưởng, ta hỏi một chút, trường học các người dùng là cái gì phần mềm diệt virus, là cái nào hiện đại phần mềm, còn cung cấp kẻ xâm nhập tin tức cá nhân?" Vương Bản dùng ánh mắt cầu xin nhìn Trần hiệu trưởng.

"Là phần mềm diệt virus gì?" Trần hiệu trưởng lúc này cũng nhớ tới cuối cùng lúc vạch trần tên lừa đảo Vương Bản nham kia, xác thực là rất lạ nha, Trần hiệu trưởng đưa ánh mắt nhìn ngay Khang Mỹ Cẩm.

"Giống như là mà ta cũng không nhớ được. Ngược lại đều là trong trường học sớm đã lắp đặt cài đặt trước ta cũng không biết gì hết." Khang Mỹ Cẩm lõp bộp nói ra, đối với chức năng máy vi tính phần mềm an toàn, nàng xác thực không hiểu mẹ gì hết, cũng không thèm chú ý tới.

"Không thể, sao có thể như vậy được?" Vương Bản khuôn mặt khàn lên cái, tự lảm bảm không ngớt. Xem ra vừa nãy cái kia máy tính hiện lên đã làm hấn sợ thành tâm ma trong lòng a không ngờ bỏ thi con đường đại đạo hacker của hấn không thể tiếng bộ được (hazzz đại đạo một vòng tu luyện tuế nguyệt tịch mệnh vẫn là tịch mệnh mình ta, ta nên chuyển tiền hiệp a haha).

Mẹ nó, chơi chết tao rồi, hi vọng bọn họ không chú ý tới ta". Một bên Tạ Phi Thiên có chút nóng trong lòng rồi, liền nhắc nhở cái khi con em nó lại hiện lên âm thanh và thông tin khoa học hiện nay vẫn chưa có a không hù chết người là còn may đấy?

"Đúng vậy, cái kia máy vi tính là em học sinh này cài đặt sửa chữa?" Trần hiệu trưởng đột nhiên nhớ tới, quả nhiên quay đầu đem vấn đề ném cho Tạ Phi

Thiên.

"Trần hiệu trưởng, ta vừa nãy kỳ thực chính là làm bậy làm bạ đó, nhà ta bộ máy tính mà hư hỏng ta toàn làm vậy, ta đập đập là xong ngay, đối với phần mềm, virus gì gì đó, ta thật sự không biết là chuyện gì, có thể ta biết hack like rip nick facebook đó ngại có cần không ạ.

Tạ Phi Thiên, vò đầu cười hề hề ngây ngô giả ngu.

Cũng may Tạ Phi Thiên đó giờ biểu hiện ngu ngốc lì lợm không giỏi, tuy rằng vừa nãy máy tính bỗng nhiên biểu hiện quái lạ, nhưng mọi người cũng không thèm hỏi dòm ngó chỉ Tạ Phi Thiên, cho rằng đó là trùng hợp mà thôi.

Bất quá, nghe được Tạ Phi Thiên biện pháp sửa máy, có người trong phòng tò mò tại máy tính chính mình đang đơ vồ vồ, kết quả, máy vi tính đúng là hoạt động bình thường, từ đây, Tạ Phi Thiên lung tung cách sửa máy tính trở thành truyền thuyết được ghi vô sử, sách một cách sửa máy tính hiệu quả, thời đại sao còn có người ghi chép thao tác của hắn đem đi dạy học (he hèm ta nói hơi quá haha), sau đó chỉ cần có người máy vi tính bị hư, đầu tiên nghe thấy chính là "Âm âm" đập đá vào thùng máy, đúng là có tỷ lệ hiệu quả cao. Nhưng mà, chuyện đó nói sao đi.

"Mau đến xem, mau đến xem, có hai chiếc xe cảnh sát chạy vô trường chúng ta, còn hú còi in ỏi, không phải là lãnh đạo trường tham ô hối lộ cuối cùng bị hốt rồi chứ?" Lý Giang vọt vào lớp 12 (6) la lớn, thông báo sự kiện mới của trường, cộng thêm mắm muối tưởng tượng của bản thân.

"Không thấy rõ đừng có mà nói lung tung, cẩn thận giáo viên nghe được lôi đầu lên uống nước trà với hiệu trưởng. Ta vừa nãy đi ngang qua văn phòng, thật giống nhìn thấy bạn chúng ta Tạ Phi Thiên cho bắt đi rồi, liên Lan Hinh cũng đi theo, các người nói xem, không phải là Tạ Phi Thiên đối với" tuyệt diệt tiểu sư thái"dâm dê, đã bị gọi cảnh sát bắt chứ?" Bao Đậu Đồ từ cửa đi vào nói.

"Cái gì? Ở chỗ nào?" Viên Hạo đang nằm sấp ở trên bàn ngủ nhảy lên la lớn, lao ra khỏi phòng học. Vừa đuối tới hành lang, liền thấy Tạ Phi Thiên bị một người cảnh sát diu lên một xe cảnh sát, sau đó, xe cảnh sát kéo vang còi, gào thét lao ra khỏi trường học.

Viên hạo tròn mắt hốc hốc nhìn tình cảnh này, đột nhiên nhớ tới tên này vừa nói lý do, hắn vội móc điện thoại ra gọi cho Tạ Phi Thiên hai ba lần điều không bắt máy.

Viên hạo vài lần thử liên bỏ cuộc, rốt cục bỏ ý định đó. Trong điện thoại danh bạ tìm tới số điện thoại của người nhà Tạ Phi Thiên bấm "dạ bác ơi,... Phi Thiên hắn xảy ra chuyện rồi,... bị cảnh sát bắt đi,... giống như là bởi,... vì dâm dê dâm chúng ta cô chủ nhiệm a..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ cảnh sát

Tạ Phi Thiên và Lan Hinh được xếp ngồi chiếc xe cảnh sát thứ hai, song, chú cảnh sát lớn tuổi cũng kéo mở cửa xe, lên ngồi kế bên lái xe.

Ngồi ổn định chỗ, Tạ Phi Thiên ngẩng đầu liền thấy ngồi trên ghế tài xế là một nữ cảnh sát, hai tay gối ở sau gáy, nghiêng người dựa vào ghế mà ngủ, nón cảnh sát của nàng, là dùng che trước mặt, để nắng khỏi chiếu vào mặt.

Nghe được tiếng cửa xe, nữ cảnh sát mới ngồi thẳng dậy, đem nón đội lại lên đầu, thông qua kính hậu trước xe, Tạ Phi Thiên đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt và hàng lông mày, một đôi mắt trong veo như nước mùa thu, sáng sủa to tròn. Chỉ mới nhìn được đôi mắt gợi tình này, cũng làm người ta đối với nữ cảnh sát ảo tưởng mộng ảo vài chuyện, nhưng đáng tiếc tấm gương quá nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn ngắn.

"Đều lên đủ rồi sao?" đôi tay thon dài của Nữ cảnh sát khoát lên trên tay lái, rất tùy ý hỏi.

"Đã đầy đủ, những người khác trực tiếp chạy về cục cảnh sát, còn chúng ta đến bệnh viện thành phố dừng một chút." cảnh sát lớn tuổi hỏi đáp.

"Tình huống việc này là thế nào?"

"Bước đầu phán đoán là phạm tội, nghi phạm là kẻ khả nghi ăn cắp dữ liệu trường học, chúng ta đã bắt được..."

khi cảnh sát lớn tuổi gắng giải sự việc vụ án, nữ cảnh sát kia đã khởi động xe, kéo vang còi cảnh sát, xe đột nhiên vọt lên, quay đầu xe, hướng về cổng trường gào thét vọt ra.

"YAA.A.A....." Lan Hinh bị xe quay đầu một cái theo quán tính, xóc người sang một bên, đột nhiên ngã qua trong lòng Tạ Phi Thiên: cũng đến, đem hắn ép chặt vào một bên xe.

Tạ Phi Thiên vừa vào xe vẫn sợ Lan Hinh nên ngồi sát góc cách xa nàng, liền ngồi ở bên trái ngay cửa. Lại không nghĩ rằng Lan Hinh lại nhảy vô lòng hắn, vừa vận ngồi ngay trong lòng hắn, này trong lòng cảm giác được một cái mềm mại thân hình, nhàn nhạt mùi thơm phái nữ, đặc biệt cánh tay lại truyền lại sức cảm co dãn quá phê rồi, trong lòng hắn xác định, cánh tay của mình đang chạm vào cái gì của Lan Hinh. Tạ Phi Thiên cảm giác tâm mình lại nóng rang lên. Hôm nay là ngày gì nha, có vẻ như mấy năm qua học với Lan Hinh "Tiếp xúc gần gũi", gộp lại cũng không bằng một góc hôm nay, lẽ nào

thật sự là Tạ Phi Thiên ta gặp thời rồi? Lại nghĩ tới mấy cái kia tiểu thuyết cô trò yêu nhau ahihi, Tạ Phi Thiên nhân cơ hội lần thứ hai nhìn kỹ một chút trong lòng ngực của Lan Hinh, chỗ cần to thì to chỗ cần thon thì thon, vóc người Linh Lung, lồi lõm có hứng thú, nếu quả thật có thể làm bạn gái của mình, đây chẳng phải là...

"Ồi..." tay bị một cái đau nhứt làm Tạ Phi Thiên từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh lại. Hóa ra là Lan Hinh trong lúc bối rối muốn từ Tạ Phi Thiên trên người bò dậy, nhưng không ngờ lại chạm vào cánh tay bị thương của hắn.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Lan Hinh cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy, mặt đầy áy náy nhìn Tạ Phi Thiên, nhưng là vì chính mình mà hắn bị thương, nhưng bây giờ lại đụng vào hắn vết thương nữa. Trong lòng Lan Hinh đầy vẻ tự trách.

"Không sao không có sao hết, cô Lan, người ngồi vững vàng chưa." Tạ Phi Thiên nhẹ nhàng trấn an nói.

"gô lên thất lưng an toàn!" Phía trước nữ cảnh sát nói, thanh âm chất chứa già dặn, khiến người ta phải sợ hãi nghe lời.

Tạ Phi Thiên nhìn ngoài cửa xe gào thét đang chạy, xe này chạy quá nhanh sợ là đã đến 120 đi à nha? Cả chiếc xe cảnh sát đi trước, một hồi bây giờ đã bị bỏ rơi không nhìn thấy đâu. "Người chạy nhanh quá đấy?"

"Ta chính là tốc độ này, thói quen. Làm sao? Chê chạy nhanh?" Nữ cảnh sát cũng không thèm quay đầu lại, xe vẫn như cũ tựa như nước chảy mây trôi ở trên đường băng băng, nếu như không phải do còi cảnh sát chói tai, Tạ Phi Thiên tin tưởng nàng sớm đã thông mông vài chiếc xe rồi.

"Người này không phải là chạy quá nhanh, người đây là bay lun rồi!" Tạ Phi Thiên nói. Sau đó đem đầu chuyển hướng cảnh sát lớn tuổi nói. "đồng chí Cảnh sát, người liên hệ lính của người lái xe như vậy? Liên đèn đỏ cũng vượt rồi kia?"

"Khục... Khặc!" Nghe được Tạ Phi Thiên câu này, cảnh sát lớn tuổi kia đột nhiên thật giống bị sặc nước, ho khan một hồi lâu, lúc này mới quay đầu lúng túng với Tạ Phi Thiên nói: "Vị này là đội trưởng Thượng Quan Đồng của ta, nàng là lãnh đạo của ta, ta chỉ là lính của nàng."

"Ách." Tạ Phi Thiên cùng Lan Hinh cũng sửng sốt lun.

"Khanh khách... Còn học được tính trách cứ người khác?" đang lái xe Thượng Quan Đồng bật cười đất ý. "Tạ Phi Thiên bạn học này, có muốn hay không ta cho người số cục trưởng để mắng vốn?"

"Thượng Quan đội trưởng, chú ý lái xe, cẩn thận vẫn là tốt nhất nha." Lan Hinh xem Tạ Phi Thiên đang lúng túng, giúp đỡ giải vây nói.

"Tạ Phi Thiên đúng không? Thân thủ không tệ ah, can đảm cẩn thận, còn rất giàu có tính thần trọng nghĩa, rất có tố chất làm cảnh sát, ta rất yêu thích người tài như người nha. Thành tích học tập thế nào?" Thượng Quan Đồng đối với lời nhắc nhở của Lan Hinh trực tiếp lơ đi, xe cảnh sát vẫn là gào thét điên cuồng.

Tạ Phi Thiên nhức đầu nhất không nguyện ý nhất chính là nói tới thành tích học tập, không biết nói sao, đành ngậm miệng lại.

"Xem ra thành tích không ra sao? Không sao đâu, người chỉ cần tùy tiện thi trường cảnh sát học viện, đến lúc đó ta phụ trách đem người tuyển vào cục thành phố, tới làm lính của ta, thế nào?" Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên qua kính chiếu hậu nói.

"Tạ Phi Thiên thành tích đúng là không tốt, nhưng cái thi đậu tốt nghiệp vẫn là được, đến lúc đó Thượng Quan đội trưởng nhớ lời hôm nay nhé. Tạ Phi Thiên, còn không mau cảm ơn đội trưởng?" Lan Hinh giành nói, lấy Tạ Phi Thiên biểu hiện bây giờ, nếu như sau khi ra ngoài có thể đi vào cục cảnh sát thành phố, cũng coi như là sự nghiệp thành công, Lan Hinh là thấy mừng cho hắn.

Tạ Phi Thiên lại là lần đầu tiên nghe được Lan Hinh nói tốt cho mình, cảm kích nhìn Lan Hinh, nhưng vẫn là cự tuyệt: "Không được, mẹ ta sẽ không để ta làm cảnh sát. Hơn nữa, ta cũng sẽ không làm lính người như người."

"A, vẫn rất chí khí mà!" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Phi Thiên, người..." Lan Hinh tức giận, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên. Liên bình thường "Tạ Phi Thiên" đều đổi thành "Phi Thiên", mà nàng vẫn còn không hay biết.

"Cảm ơn người, cô giáo, ta trước kia là không muốn học tập, vì lẽ đó thành tích mới sẽ như thế thấp kém. Ở đây, ta ngay ở trước mặt Thượng Quan cảnh sát cam đoan với người, ta sau đó ta nhất định học tập cho thật giỏi, thi được một cái thành tích tốt." Tạ Phi Thiên nghe được "Phi Thiên" xưng hô, trong lòng nóng lên, thề thốt bảo đảm nói.

"Ha ha, không nghĩ tới hôm nay còn

Phát hiện một cặp cô trò tốt Con mắt nghịch ngợm của thượng Quan Đồng chớp chớp, rồi nói tiếp: "Phi Thiên, nói cho người biết bí mật, cô giáo Lan của người nhưng là rất quan tâm người nha, ngàn vạn không được để nàng thất vọng a, bằng không nàng tất nhiên sẽ tổn thương lắm đó nghe."

Thượng Quan Đồng gọi "Phi Thiên" là học điệu bộ vừa nãy của Lan Hinh nói, khiến cho khuôn mặt Lan Hinh không dễ chịu. Chính mình mới vừa mới gọi như vậy sao?

"Được rồi, bệnh viện thành phố đã đến. Lão Ngô, người cùng bọn họ vào, nói bác sĩ nhanh lên một chút, nói chúng ta nhóm đang phá án, mà hai người này là nhân chứng, để bọn họ làm cửa sau nhanh nhanh, đừng để cho chúng ta đợi lâu." Thượng Quan Đồng mắt liếc trên xe thời gian. "Mẹ kiếp, đi một

đoạn ngắn, mà đã sáu phút."

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên đang cời dây an toàn xem nữa bật ngửa. Thảo cái gì, người sáu phút tới đây còn chề chậm, người khác chi sợ là đi 15 phút cũng đừng nghĩ tới đây.

Nhớ tới đôi mắt của Thượng Quan Đồng, đi tới đầu xe Tạ Phi Thiên quay đầu lại hướng về trong xe nhìn, Thượng Quan Đồng đoan trang tú lệ bên trong lại lộ ra một tia Tinh ranh cổ quái mặt nở nụ cười. Lại là một mỹ nữ, Tạ Phi Thiên không nhìn được trong lòng than thở một tiếng. Lan Hinh là điển hình cho tài trí sắc đẹp, mà Thượng Quan Đồng tóc ngắn lại có một phen phong thái đặc biệt phóng khoáng già dặn, làm cho nam nhân không tự chủ trong lòng nổi lên ý nghĩ muốn đem nàng chinh phục đặc ở phía dưới "phạch....v.vvc".

Ủng hộ ta nha kim phiếu tít hay like cũng được nha.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Người phải chịu trách nhiệm với cô giáo

Tạ Phi Thiên từ cục cảnh sát trở về, trời đã tối rồi, trường học hôm nay là có tiết học vào buổi tối, khi bước vào lớp Tạ Phi Thiên chào hỏi một tiếng,

Lớp 12 (6) lúc này, cả lớp ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú từ trên xuống dưới.

Tạ Phi Thiên nhìn trên người mình một chút, ngoại trừ trên cánh tay phải quấn vài vòng băng gạc, thì chả có chỗ nào là khác lạ? Thấp thỏm trong lòng hắn trở lại chỗ mình ngồi xuống, thấp giọng hỏi tên Béó: "Các người tại sao lại nhìn ta như vậy?"

Tên Béó nhưng không trả lời hắn, trái lại còn hỏi: "Người sao lại về nhanh vậy? Xử lý như thế nào?"

"Cái gì xử lý như thế nào?" Tạ Phi Thiên nghi ngờ.

"Cục cảnh sát đó?" Tên Béó một bên liếc nhìn giáo viên toán, một bên nhỏ giọng nói.

"Há, là việc này sao? Còn đang lấy khẩu cung đây."

"Còn đang lấy khẩu cung sao người có thể trở về? Cảnh sát cục trưởng là cha nuôi người à?" Tên Béó vẻ mặt kì lạ hỏi.

"Đi, ông là ông nội người ă!" Tạ Phi Thiên không cam tâm chười lại một câu, người nói cái gì vậy hả?

"Không phải là dòng họ của người, người làm sao vừa vô liền đi ra?" Tên Béó nhìn từ trên xuống dưới Tạ Phi Thiên khuôn mặt không tin tưởng.

"Ai nói ta bị bắt vào? Người mới bị bắt đẩy mập mạp chết bằm? Ta chỉ là hỗ trợ điều tra vụ án làm nhân chứng thôi." Tạ Phi Thiên tức giận, mình làm kiện rất anh hùng quang vinh vậy mà thành bị phạm tội bị bắt, đúng là miệng đời aa?

"Người không phải là bởi vì đối với chủ nhiệm Lan Hinh dè xồm hiếp dâm mà bị bắt?"

"Ai nói ta hiếp dâm? Ta hôm nay bắt được tên trộm dữ liệu máy tính trường mình, cảnh sát để cho ta cùng đi làm nhân chứng đây?"

"má ơi! Hồng rồi!" Tên Béó đột nhiên vỗ đùi la làng.

"Viên hao, người bị làm sao đó? Xin mời em kia nghiêm túc, người không cần học các bạn còn muốn học đấy." giáo viên dạy toán đã bị kinh động, quay đầu mắng một tràng.

Đội một thoáng, thấy thầy giáo tiếp tục viết bảng, Tạ Phi Thiên hỏi: "Cái gì hồng rồi?"

"Anh em, ta nói cái này người cũng đừng quát ta nha?" Tên Béó mang theo giọng sợ sệt nói.

"Đến cùng là chuyện gì?"

"Mẹ người đến rồi."

"mẹ ta làm sao tới trường học hả? Hiện tại đang ở đâu?"

"Mọi người đều nói người là đối với chủ nhiệm dè xồm hiếp dâm nên bị cảnh sát bắt đi, vì lẽ đó ta liền gọi điện thoại cho mẹ người, hiện tại mẹ người đang chờ trước phòng chủ nhiệm để xin cô tha lỗi cho người đó."

"À? Tên Béo, người lần này chơi chết ta rồi." Tạ Phi Thiên thực sự là muốn khóc. "sao người không gọi hỏi ta trước rồi mới báo cho mẹ ta?"

"Ta có gọi? Nhưng là người tắt máy, ta còn tưởng rằng điện thoại di động người bị cảnh sát thu rồi." Tên Béo cũng biết lúc này hẳn cho Tạ Phi Thiên đâm đầu vào thùng rác rồi, về mặt sợ xệt ăn năng hết cái.

Tạ Phi Thiên lấy ra điện thoại di động của mình mình, không, chính mình khi đó sợ bị mẹ gọi nên đã khóa máy a, nhấn cái tin nhắn cho mẹ liền khóa máy, sau đó liền không nhớ tới. Nghĩ đến mẹ nhìn thấy Lan Hinh lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, Tạ Phi Thiên ngồi không yên, không được, mình phải chạy qua coi thử.

Lên bàn giáo viên xin nghỉ, mới vừa trở lại phòng học không được 3 phút Tạ Phi Thiên lại bỏ đi, đương nhiên lại gây ra trong lớp xôm xao không biết có chuyện gì. Đáng tiếc đang giờ học, bằng không nhào tới đem tên béo trối lại hỏi cung rồi.

Lan Hinh cùng Tạ Phi Thiên tách nhau ra đi khi tới cổng, trực tiếp hướng về phòng của mình bước đến, ngừng lại cả ngày hôm nay những chuyện xảy ra, Lan Hinh cảm giác như mình đang nằm mơ ý, mà cái này mộng nhưng có một cái nam chính ngôn tình, cái kia chính là nam học sinh cao to đẹp trai phía dưới còn lớn như vậy, nhưng thành tích học tập hẳn quá dốt. Nếu như thành tích của hắn tốt một chút, chờ hắn đậu đại học tốt nghiệp, không chừng còn có thể... Cất, ta làm sao có thể nghĩ như vậy trời? Hắn đang là học sinh của chính mình, chính mình còn lớn hơn hắn tới sáu bảy tuổi? Lan Hinh vì suy nghĩ của mình cảm thấy hơi buồn, nhưng khóe miệng không tự chủ lộ ra một nụ cười.

Còn chưa tới cửa, rất xa đã thấy một bác gái tóc dài, thật giống có chuyện gì gấp gáp cứ đi tới đi lui.

Đền đường khá là tối tăm, Lan Hinh không nhận ra là ai, thế nhưng đang đợi mình đoán thử là ai Lan Hinh đi nhanh tới.

Người phụ nữ kia nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy Lan Hinh, liền xông về phía Lan Hinh nắm lấy hai tay nàng: "Lan chủ nhiệm, ta van cầu người, xem nhà chúng ta chỉ có hai mẹ con nương tựa nhau, cho hắn một cơ hội tha cho hắn đi? Van cầu người, Lan chủ nhiệm."

Bác gái lời nói kích động, âm thanh nghẹn ngào, làm Lan Hinh sợ hết hồn. Dựa vào ánh đèn mờ mờ, rốt cục thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ đầy nét đẹp của phụ nữ Việt nhưng quá nhiều nếp nhăn của thời gian sương gió khổ cực. "Bác là mẹ của... Tạ Phi Thiên?"

Mẹ của Tạ Phi Thiên, Lan Hinh có gặp vài lần, đều là vì Tạ Phi Thiên gây lỗi bị mời phụ huynh lên mắng vốn. Nhưng mà lúc này người phụ nữ kia quá kích động, vẫn là khiến Lan Hinh không dám xác định đúng hay không.

"đúng đúng, chính là cái này bất hiếu, hắn từ nhỏ đã không có ba dạy dỗ, lớn lên liền không dạy được hắn, bình thường liền rình hàng xóm sát vách thay đồ tắm rửa, hắn đứng quay tay cả ngày, đêm đến thì thức tới sáng xem phim nóng, ta đã chửi đánh nó rồi, vậy mà hôm nay hắn làm tới bước này, đúng là nghịch tử đến cô giáo mà nó cũng dám hiếp?"

Tên nghịch tử này, quay về ta nhất định đập hắn một trận. Nhưng là, xem ở ta cô nhi quả mẫu sống khổ cực với nhau, cô liền rút đơn kiện này được không, cô giáo muốn bao nhiêu ta sẽ bồi thường, ta đều đáp ứng cô giáo, hắn dù sao còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, nếu như vậy bị ngồi tù, đời nó sẽ tiêu a." Lan Hinh phát hiện cơ hội để nói đều không có liền một chuỗi tin tức sự kiện nhập vào đầu chưa kịp tiếp thu, sững người lun rồi.

"bác gái, người là hiểu lầm rồi, hắn không có gì để có thể tha thứ hết..." Lan Hinh thật vất vả lúc mẹ Tạ Phi Thiên lao nước mắt chen được vào một câu.

Ai biết Tạ Xuân Yến nghe được câu này lại sợ hãi hơn, khóc thút thít nói: "Lan chủ nhiệm, ta biết xảy ra việc này, đối với một người phụ nữ là rất khó tiếp nhận, nếu như cô giáo đồng ý, ta nhất định kêu hắn đối với người chịu trách nhiệm, để hắn cả đời đối tốt với người..."

"Làm cái gì đây nha? lan Hinh ah, xảy ra chuyện gì?" Sát vách thầy giáo Mã nghe ồn, mở cửa đi ra hỏi.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, phụ huynh học sinh của ta có chút hiểu lầm ta đi giải thích một chút là được rồi ạ." Lan Hinh lời kéo Tạ Xuân Yến hướng về phòng của mình đi vào trong, mở cửa, bật đèn, vừa định lấy cho Tạ Xuân Yến ly nước, Tạ Xuân Yến lại kéo nàng không tha.

"Lan chủ nhiệm, ta xin người, lại cho hắn cơ hội đi, ta nhất định sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với cô, để hắn cả đời sống tốt với cô, vì cô làm trâu làm ngựa, người tạm tha cho nó lần này chứ?" Tạ Xuân Yến thấy Lan Hinh vẫn không chịu, liền tưởng nàng vẫn không tha thứ cho Tạ Phi Thiên, vì vậy càng là cuống lên. "Nếu không, ta tại đây quỳ xuống cho cô giáo vãi lạy..."

"Ai nha, bác gái, đừng có làm như vậy, ta nói, người nhất định là đang hiểu lầm, hắn không cần phải chịu trách nhiệm với ta mà, thật sự, ta còn phải cảm ơn hắn đây, hắn hôm nay thật dễ cho ta thay đổi cách nhìn về hắn." Lan Hinh liền kéo tay Tạ Xuân Yến không để cho nàng quỳ xuống.

Lời được Tạ Xuân Yến ngồi lên ghế, nhưng là vừa dễ xuống, nàng lại đứng lên.

"không, trách nhiệm này nhất định phải chịu, tiểu tử thúi này, dĩ nhiên làm như vậy ta thật sự quá khổ sở."

"Mẹ, đang làm cái gì vậy?" Tạ Phi Thiên đi vào, nhìn thấy mẹ đang theo lời lôi kéo Lan Hinh, làm hắn sững sờ rồi.

"Tiểu tử thúi, người còn dám tới, mặt của ta cũng bị người làm cho mất hết, mau tới đây quỳ xuống xin lỗi!" Tạ Xuân Yến quay đầu nhìn thấy Tạ Phi Thiên, chỉ vào mặt hắn mắng liên hồi.

----- cho ta cầu Kim Phiếu a -----

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương buồn

"Mẹ, ta không có dê xồm Lan cô giáo, ta hôm nay đi lên cục cảnh sát, chính là bắt được một tên trộm, đi lấy lời khai làm nhân chứng nha. Viên hạo tiêu từ kia là nghe lời đồn bậy bạ thôi." Tạ Phi Thiên cũng không kịp chào Lan Hinh vội vàng giảng giải cho mẹ hắn nghe, gọng gàng dứt khoát nói đáp án, bằng không lại dây dưa không dứt đây.

"Người nói là người không có làm cái gì có lỗi với cô giáo? Là người khác nói lung tung thôi?" Tạ Xuân Yển sững sờ.

"Đúng vậy a, người xem ta bây giờ không phải là đứng ở đây bình thường rồi sao?"

"Hắn thật không có đối với cô giờ trò dê xồm?" Tạ Xuân Yển vẫn là không tin, nếu như vậy thiệt là mất mặt mà, làm sao chưa gì mà nàng lại chạy tới đây cơ chứ? Cho nên nàng lần thứ hai đưa ánh mắt nhìn Lan Hinh.

"Tạ Phi Thiên hắn thật không có... Không có động chạm dê ta... Giờ trò Lưu manh." Lan Hinh mở miệng làm chứng cho Tạ Phi Thiên.

Nhưng, nhưng là trong lòng lại nghĩ tới buổi chiều khi đi học bàn tay to của hắn sờ sờ lui còn xoa xoa trên bộ ngực mình, cái này có tính hay không ta?

"Ai nha, con ta, không có là tốt rồi, người đem mẹ người hù sắp chết rồi." Tạ Xuân Yển sao khi nghe cô giáo xác định, giang hai tay ra, ôm Tạ Phi Thiên vào trong lòng thật chặt, giọng nói run run như muốn khóc.

"Mẹ..." Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy trong cổ họng nghẹn ngào hai mẹ con họ sống nương tựa nhau, nên người hắn quan tâm nhất chính là mẹ mình, thấy mẹ hắn như vậy, liền hắn cũng không kiềm được.

"con trai, tay của người đây là bị làm sao? Sao lại bị thương? Nhanh để mẹ nhìn xem."

"Mẹ, ta không có bị làm sao, liền mất tí da thôi, mẹ xem này 2 ngày sau hết thôi."

Đây là học sinh cá biệt ngày thường mình hay la mắng sao? Lan Hinh ở trong lòng tự hỏi. Sau đó lặng lẽ giơ tay áo lên, xoa xoa khoe mắt đã ẩm ướt.

Hai mẹ con ôm nhau một lúc lâu, Tạ Phi Thiên rốt cục nhớ tới cô giáo còn bên cạnh này, ngượng ngùng từ trong lòng Tạ Xuân Yển rút ra, hướng về Lan Hinh nói: "thưa cô, xin lỗi."

"Tạ Phi Thiên, người không hề có lỗi, cô còn phải cảm ơn người, nếu như không phải nhờ người cứu, ta còn không biết mình giờ ra sao đây." Lan Hinh mỉm cười nói: "Được rồi, không sao rồi, Bác gái đã an tâm rồi chứ? Trời cũn không còn sớm, bác có muốn đi về trước?"

"cô giáo, ta có thể hay không thay Phi Thiên xin nghỉ lun buổi tối nay, ta dẫn hắn về nhà sớm một chút, hôm nay là sinh nhật của hắn." Tạ Xuân Yển xoa xoa nước mắt trên mặt nói.

"Đương nhiên là được không sao ta sẽ cho phép. Tạ Phi Thiên, hôm nay là sinh nhật của người à? Hazz ta cô giáo người liền học sinh ngày vui cũn không nhớ, toàn chỉ biết quan tâm tới thành tích của các người. Tạ Phi Thiên chúc em sinh nhật vui vẻ! Hôm nào ta sẽ tặng quà bù cho người."

"Cảm ơn cô, quà tự là không cần đâu a, ta sao có thể để cô giáo tặng quà cho mình?" Tạ Phi Thiên cảm ơn nói.

Cuối cùng cũng không sao, Tạ Xuân Yển từ trong phòng của Lan Hinh đi ra bộ dáng rất là cao hứng. Đi tới sân trường gốc phượng một chiếc xe đạp cũ dựng ngay đó, nàng leo lên ngồi trước tay lái.

"Mẹ, buổi tối xe cộ chạy nhanh, chói mắt, để ta chở mẹ đi." Tạ Phi Thiên tiếp nhận lấy tay lái, Tạ Xuân Yển nhìn một chút con trai mình cao lớn, đã lớn thật rồi, yên lặng lui ra yên sau.

Tạ Xuân Yển hai tay ôm lấy eo con trai mình, xe đạp cũ chậm rãi kêu lên từng tiếng lạch cạch kéo kẹt rồi khỏi cổng trường (ta hôm nay hơi buồn nên câu truyện cũng có 1 chương buồn rồi thôi bỏ đi)

"Phi Thiên, ngày hôm nay đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Tạ Xuân Yển nghi vấn hỏi.

"Mẹ, chuyện là...bala...bla....chuyện là như vậy." Tạ Phi Vũ đem chuyện đã xảy ra hôm kể lại một lần, đương nhiên là có chọn lọc về hệ thống rồi máy tính hắn không nói, mẹ hắn cũng không rành về máy móc nên không hỏi rõ hắn, Tạ Phi Thiên nói gì nàng sẽ tin cái đó.

Nghe xong Tạ Phi Thiên sự việc, Tạ Xuân yển trầm mặt thật lâu. Sau đó Tạ Phi Thiên liền cảm giác tay của mẹ mình ôm thật chặt mình, đầu cũng tựa vào trên lưng của mình rồi.

"Phi Thiên, người lớn rồi, biết bảo vệ nữ nhân." Tạ Xuân Yển trầm lặng nói."Người giống cha của người quá."

"Mẹ, cha thật sự bị tai nạn mà mất? Tại sao trong nhà liền hình của cha đều không còn?"

"Người nói gì vậy? Lẽ nào ta lại nói chơi với người? Không phải đã nói cho người sao? Không phải cha người không có để lại hình ảnh, mà là ta khi đó sợ nhìn thấy hình cha người sẽ đau buồn nên đã đốt đi hết."

"Mẹ, cha ta đến cùng là người ra sao?"

"Đẹp trai giống người. Được rồi, đừng nói về cha người được không? Hôm nay là sinh nhật của người, ta ở nhà chuẩn bị cho người rất nhiều món ăn. Buổi chiều gọi điện thoại cho người, người liền chỉ gửi tin đang ở lớp, rồi gọi không được nữa a."

"Mẹ, buổi chiều người gọi điện thoại cho ta là vì chuyện này?" Tạ Phi Thiên trong lòng có chút hối hận cảm thấy mắt đã se se cay mình lại đối xử với mẹ như vậy.

"Đúng là kêu người về ăn tối sớm sớm chút." Tạ Xuân Yến hồi đáp: "Đúng rồi, con trai, có bạn gái chưa?"

"Không có đâu. Mẹ, người hôm nay sao lại hỏi chuyện này người vẫn phản đối ta có bạn gái sao? Không phải là muốn dụ ta nói chứ?"

"Không phải. Bởi vì ngày hôm nay ta đột nhiên thấy con đã lớn rồi, 19 rồi, hồi đó bằng tuổi người, cũng đã mang thai người rồi." Tạ Xuân Yến lời nói là pháp phù, như đang trả lời hoặc như là đang nhớ lại cái kia đoạn thanh xuân ngắn ngủi đầy màu hồng.

Trở lại nhà mình chính là cái tạp hóa nho nhỏ, đã là 8h40 rồi. Trong phòng không đèn,

"Ừ, Phi Thiên, người cánh tay không sao chứ? Đem đồ qua cho thám triệu giúp ta? buổi chiều muốn đem qua, kết quả lần qua lần lại liền chưa kịp đưa, người đem qua giúp ta ta đi hầm cho người con gà."

"Mẹ, người còn không biết con trai người cái này vết thươn có một xú không sao? Ta đây liền đem đồ đi. Mà mẹ, đã trễ như vậy, đừng nấu nhiều nữa vài món ăn no là được."

"Không được, mẹ ngày hôm thấy vui, con trai lớn rồi, rốt cục ở trong trường học cũng có việc làm ta vui lòng, phải khao người một bữa." Tạ Xuân Yến khuôn mặt cười nhẹ nhàng bước chân vào bếp.

"Hoá ra ta mười mấy năm qua ở trường không làm được việc gì cho mẹ vui lòng hạnh diện sao? "Tạ Phi Thiên nghe nói như thế trong lòng cảm thấy buồn bực đau lòng.

Vậy vậy đâu, Tạ Phi Thiên từ trong tiệm nâng lên một bao gạo hướng về sát vách đi qua. Sát vách là một cửa hàng bán hoa tươi, chủ quán là một nữ nhân xinh đẹp, tên Triệu Tử Tinh, hiện tại cũng khoảng 30 tuổi, nghe nói là đã ly hôn, bình thường cũng chỉ có một mình trong cửa hàng. Bởi hai nhà ở sát vách, chủ quán cũng đều là phụ nữ độc thân, vì lẽ đó quan hệ hai bên vô cùng tốt, không có chuyện gì thường thường cùng nhau ngồi tám hay đánh bài gì gì đó.

Còn đối với Tạ Phi Thiên tới nói nàng ta, đối hẩn ấn tượng nhưng là phụ nữ đậm đà vóc người khiêu gợi khuôn mặt đầy sắc tình vũ mị dụ dỗ, Triệu Tử tinh nếu người khác xa mới tiếp xúc điều cho là nàng là cái chuyên dụ nam nhân, nhưng là không biết tại sao, nhưng vẫn không biết tại sao nàng vẫn ở vậy không hề có nam nhân lui tới. Trái lại Tạ Phi Thiên: cũng thỉnh thoảng bị nàng chọc ghẹo đụng chạm thật giống nhìn thấy Tạ Phi Thiên, liền nhất định phải đem hẩn làm cho hẩn mất cỡ phí dưới nóng ran mới chịu tha. Vì lẽ đó Tạ Phi Thiên đối với nàng có thể nói là vừa thương vừa sợ, tuy rằng thích nàng như vậy đáng vóc cùng thân thiện với hẩn nhưng lại hay chọc ghẹo làm hẩn đêm nào cũng nghĩ về thân hình nàng khi quay tay a....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Triệu Tử

Bởi vì đây là cửa hàng bán hoa tươi, ở khu phố này ban đêm cũng không ai mua hoa, tiệm hoa "Tình Tình hoa cỏ" buổi tối bình thường đều là đóng cửa, nhân viên làm thêm ở tiệm cũng cho về rồi. Tạ Phi Thiên vác một bao gạo sang, nhưng kinh ngạc phát hiện ngày hôm nay tại sao shop hoa không chỉ đóng cửa mà còn khóa lại, bất quá cũng may lâu hai vẫn còn ánh đèn nhân nhật.

"Triệu tử, Triệu tử, người đâu rồi?" Tạ Phi Thiên kêu một hồi, mới từ trên lầu hai lò ra cái đầu nhìn xuống, tóc dài đen nhánh từng loạn tóc nằm trên vai lẫn rơi xuống.

"A, là tiểu Thiên yêu dấu trở về rồi, tử cứ tưởng người đã chết rồi chứ." Triệu Tử Tinh nhìn thấy Tạ Phi Thiên, giọng nói trắng đầy vui sướng. "Người chờ một tý ta xuống mở cửa cho người."

Kết quả Tạ Phi Thiên vác một bao 25 kí lô gạo ở dưới lầu đứng một hồi lâu, nhưng không đợi được Triệu Tử Tinh xuống mở. Cảm thấy trên vai bao gạo ngày càng nặng, Tạ Phi Thiên không muốn chính mình lại tự ngược đãi mình, liền đem bao gạo để xuống dựa vào ngay góc cửa.

"Bộp bộp bộp", Tạ Phi Thiên vừa đặt bao gạo xuống, cánh cửa xếp đã mở ra, Tạ Phi Thiên liền muốn chửi móa ah, lại phải tốn sức vác lên lại, mệt chết người rồi!

"Ôi, Phi Thiên thật lâu rồi chưa về nhà nha, xem ra lại đẹp trai lên không ít ah, ở trường có phải là có bạn gái rồi không? Có mới nói cũ liền không nhớ tới Triệu tỷ?" Triệu Tử Tinh lúc này chỉ mặc một bộ váy ngủ lụa mỏng ngắn tới đùi, cổ áo chữ V xẻ rộng, như ẩn như hiện lộ ra một rãnh sâu, đem Tạ Phi Thiên ánh mắt nhìn mãi không thôi. Có thể là vừa mới vừa tắm xong, tóc của nàng có chút rối bời, tùy ý nằm trên bờ vai, thêm vào nàng là trời sanh mất nị hoạt, có phần mỹ nữ yêu quái dụ người. Triệu Tử Tinh da dẻ vốn là rất trắng, lại là phụ nữ thành thực có nét đẹp của sự quyến rũ kiều quý bà hiện giờ có ánh đèn mờ mờ chiếu xuống thêm phần mộng ảo, đặc biệt mê người. Nàng còn lộ ra dưới váy ngắn một đôi chân như ngọc đầy đặn, khiến cho người thêm muốn kéo lên váy kia để có thể thấy cảnh xuân sắc.

Càng chết là, Triệu Tử Tinh còn ôn ọ eo thon, tư thái ưu nhã duỗi ra ngón trỏ, nhẹ nhàng xẹt qua gò má Tạ Phi Thiên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Tiểu Phi Thiên nhìn người ánh mắt kia, thật giống như muốn đem tỷ ăn tươi a, có phải là cảm thấy tỷ xinh đẹp quyến rũ?"

Nhờ là gần như vậy, Tạ Phi Thiên cuối đầu xuống, liền thấy một rãnh sâu, còn có như ẩn như hiện hai cái hồng - trắng tròn - non hai gò núi cao. Cái kia bằng lụa váy ngủ rất mỏng rủ xuống, khiến cho Tạ Phi Thiên có thể thấy rất rõ ràng ngực cao bên trên, nhô lên hai đầu nhỏ gọi tình, khiến cho hắn vô tận ý nghĩ viển vông.

Nghe được Triệu Tử Tinh chọc ghẹo, Tạ Phi Thiên thiết ra muốn trả lời thành thật, ta chính là muốn ăn tươi người nha. Nhưng khi nói lại là "Triệu tỷ, ta đem gạo qua cho người nè."

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên có thể dời ánh mắt từ người mình ra chỗ khác, Triệu Tử Tinh thoáng có chút hơi thất vọng, nhưng biểu hiện này lóe lên một cái rồi biến mất, Tạ Phi Thiên đương nhiên không dám nhìn thẳng mặt Triệu tỷ nên không thấy điểm này. "Phi Thiên, người giúp tỷ chuyển bao gạo lên lầu đi."

Triệu Tử Tinh đi phía trước dẫn đường, Tạ Phi Thiên lần thứ hai đem gạo đặt lên vai đi theo, đã cùng nàng cách nhau một khoảng. Tạ Phi Thiên đi đến chân cầu thang, Triệu Tử Tinh đã tới giữa cầu thang.

. Bởi trên dưới độ cao hai người khác nhau, Tạ Phi Thiên nhìn thấy bắp đùi trắng nõn của nàng. Đây khoảng cách độ cao còn chưa đủ, nếu như chờ nàng đi thêm vài bậc thang, có phải là có thể nhìn thấy bên trên thêm xú? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên bước chân liền chậm lại.

Tạ Phi Thiên trái tim nhỏ "Âm ầm" rung động, ở trong lòng nói thầm: Đi lên, lên thêm xú nữa nữa nữa đi mà sắp thấy rồi, nhưng là ngay khi sắp tới giao lộ vùng mộng thì Triệu Tử Tinh đã đến cao nhất bậc thang, chính là tới chỗ vào phòng.

Không cam lòng ah, còn kém một chút nữa.

"Triệu tỷ, người chờ ta một xú dây giày ta bị bung rồi." Tạ Phi Thiên rốt cục không ngăn được sự dụ hoặc, một bên gọi lại Triệu Tử Tinh, một bên "Âm" để bao gạo xuống khom người tháo cái dây giày, hai tay nhanh chóng mở mở thắt cái dây, nhưng ánh mắt dâm dề lại nhìn chằm chằm vào bắp đùi Tử Tinh.

"chỉ là cái dây giày thôi mà? Ta chờ cùng người." Triệu Tử Tinh một bên đáp ứng, tiếp theo, xoay người mạnh quay lại ở sau, cho Tạ Phi Thiên một cái chính diện thấy phía dưới của nàng.

Tạ Phi Thiên đè nén sự bất ngờ của mình, rất tự nhiên dáng vẻ nhìn lên, chân thon ngọc bắp đùi đầy đặn săn chắc, lại hướng lên trên xú xú, giữa hai chân tạo thành góc nhọn dụ hoạt, nhưng là ngay khi Tạ Phi Thiên kỳ vọng ở trong cuộc sống cuộc đời trai tơ của hắn có thể thấy được cái điểm kia phụ nữ, nhưng không.

Chúa ơi, xin người cho ta một lần đi. Tạ Phi Thiên ở trong lòng nóng vội khẩn cầu

"Phi Thiên ah, tỷ hôm nay quần lót là màu gì? Xem được chưa?" Triệu Tử Tinh nhìn thấy Tạ Phi Thiên ánh mắt ngu ngơ, lập tức hiểu hắn đang làm gì rồi, bất quá nàng cũng không hề thu chân lại, trái lại còn cười duyên hỏi.

"Chưa, chưa, còn một chút nữa mới thấy." Tạ Phi Thiên bật thốt lên, bất quá lập tức dừng rồi, đây không phải là tự nhận hành vi nhìn lén sao? Vì lẽ đó tăng thêm một câu: "Không, không, là ta căn bản là không có xem."

"Khanh khách, vậy người bây giờ mới chuẩn bị xem há? Người cố ý đi chậm ở phía sau không phải là có mục đích này sao?" Triệu Tử Tinh hơi hí hóp cặp mắt, cười duyên nhìn Tạ Phi Thiên lúng túng.

"Ha ha..." Tạ Phi Thiên chọc người thôi, mau mau buộc chặt dây giày, nâng lên bao gạo, đuổi kịp Triệu tỷ.

Dẫn Tạ Phi Thiên đi vào ở nhà bếp, Triệu Tử Tinh lôi kéo tay Tạ phi Thiên, để hắn cùng nàng đến phòng ngủ lấy tiền.

Mở cửa phòng, Tạ Phi Thiên đầu tiên người thấy được chính là một luồng nhân nhạ mùi thơm của hoa, lãng mạn, ấm áp mà mà không kém sang trọng, để Tạ Phi Thiên cảm giác mặt càng lút càng nóng.

Lại ngừng đầu, Tạ Phi Thiên sững sờ nhìn. 42 tác TV lớn, toàn bộ màn hình TV là hình ảnh một người phụ nữ, cô gái trên màn hình lại đang thỏa thân, song đôi môi khẽ nhếch, nghiêng dựa vào một cái sofa lớn, tay trái đem cầm một cây ngọc lớn- dài hình dáng dương cụ, hai viên bì phía đầu như hai giọt óng ánh bồ đào, khiến cho người ta hận không thể nhào tới đem nó ngậm trong miệng cắn một cái. Nữ nhân hai chân cong lên, dùng sức mờ lớn bắp đùi ra, nàng trong một cái tay khác chính là cầm một trái dưa leo chỉ còn lộ ra ít hơn phân nữa, dưa chuột một đầu khác đương nhiên là ở phía trong kia chặt

chê động thiên. Hình ảnh là bị bấm tạm dừng, mặc dù không có âm thanh, nhưng Tạ Phi Thiên cảm giác được từng tiếng rên rỉ ní non phát ra từ đôi môi cô gái.

Loại này phim Tạ Phi Thiên cũng không phải là chưa từng xem qua, nhưng là coi lên kút màn hình điện thoại a, nơi nào gặp như vậy rõ màn hình lớn VT xem phim xxx? Đặc biệt nghĩ đến là ai đang xem phim này, vẫn là một nữ nhân vũ - mị yêu quái dụ người, loại kia xung kích, người suy nghĩ một chút đi độc giả, có cỡ nào phấn khích hưng phấn a ta đang bắt quả tang một nữ nhân xin đẹp xem phim xxx người biết tiếp theo là sao rồi đây.

"Phi Thiên, có sượng mắt không? Ở lại cùng ta xem xong phim rồi về?" Triệu Từ Tình quay lại ánh mắt gọi tình bộ dáng động dục rồi yêu mị dụ người mời gọi Tạ Phi Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Triệu Tử tặng quà

Mỹ nữ đã có lời mời, cùng nhau xem phim, hơn nữa là cùng ở chung trong phòng, mà điều hưng phấn là coi phim sex phim sex đấy haha, đây là tình huống gì nha? Tạ Phi Thiên cảm thấy cả đời ý chí mạnh mẽ sẽ không vì nữ sắc mà lu mờ ý chí đàn ông. Mau mau chấp nhận đi, bên trong đầu hiện ra một ác quỷ mặt y chang hắc không ngừng thúc dục. Lại thanh âm khác đang nói: Tạ Phi Thiên, người cái không chịu nổi dụ hoặc người là một cái vô sỉ, người làm sao có thể suy nghĩ như vậy, khuôn mặt thiên thần trong đầu lên tiếng.

Tạ Phi Thiên cắn răng, dùng sức gạt đầu. Vô sỉ thì vô sỉ một chút đi, thật như hiện giờ đàn ông 2018 vô sỉ đang là một đó nha?

"Hi hi, tiểu Phi Thiên người vẫn đứng sững đó là sao?" Trước mặt Triệu Từ Tình xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vỗ gò má Tạ Phi Thiên. "Ngày hôm nay là sinh nhật người sao? Nghe mẹ người nói sinh nhật 19 tuổi?"

Nhìn xem Triệu từ Tình dáng vẻ nay còn gặp nàng xem phim như vậy", Tạ Phi Thiên nắm chắc tính cách của nàng rồi, đẩy lên giường là chuyện có thể, nhưng hiện tại phải xem phong cách đẩy lên như nào mới được đây, Tạ Phi Thiên cố nén muốn đem Triệu Từ Tình đè ngã ở trên giường lớn để mà tiếng hành chuyện người lớn, khe khẽ gạt đầu: "vâng ạ"

"có bạn gái hay chưa? Lên giường hay chưa?" Triệu Từ Tình tuôn ra vấn đề làm Tạ Phi Thiên sững người, cũng không thể hỏi thẳng như vậy nha?

"Xem ra là vẫn chưa có nha, chúng ta tiểu Phi Thiên vẫn là xử nam còn zin nha, nhìn người kia mặt đỏ tới mang tai, nhìn đáng yêu quá nha." Triệu Từ Tình con mắt vũ mị lại tuông ra, nhìn ra Tạ Phi Thiên yếm hầu nuốt nước liên tục, hô hấp cũng bất ổn rồi nha.

"Người đoán năm nay tỷ sẽ cho người quà sinh nhật gì? Đoán đúng còn có thưởng nha." Triệu Từ Tình lui về phía sau vài bước, hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Tạ Phi Thiên.

Bị hỏi cái vấn đề này, Tạ Phi Thiên thiết là đau khổ, Triệu Từ Tình đến đây ở 3 năm rồi, năm thứ nhất đưa hắc một cái hộp bên trong là một chiếc bông đeo tai, xem vẫn là từ tai nàng tháo xuống, bởi vì còn một chiếc trên tai nàng. Kết quả bị Tạ Xuân Yến cười cho một trận ngã nghiêng, trả lại bông tai, chỉ lấy cái hộp đẹp.

Năm thứ hai quà sinh nhật: cũng khá là nghiêm chỉnh, là một cây viết máy khá xinh đẹp, chỉ có điều cái kia bút máy trong hộp còn có một quần nội y còn là ren đỏ nha, Tiểu Nội y trên quần còn vẩy một chút nước hoa hòa với mùi hương lạ lạ để Tạ Phi Thiên cảm trong tay, giữ lại cũng không được, không giữ cũng không được, suy nghĩ rất là lâu nha.

Hiện tại lại bị hỏi vấn đề quà sinh nhật này, người nói Tạ Phi Thiên có thể đoán được nàng lại gửi cái gì hại người nữa? Nhưng là tuy vậy hắc vẫn đoán không được, căn cứ hai năm qua quy luật quà tặng, Tạ Phi Thiên nghĩ tới quà sinh nhật của Triệu Từ Tình tràn ngập tò mò và mong đợi nha.

"Ngẫm lại đi, trước khi ta đi lấy ra thì có thưởng nha." Triệu Từ Tình đi từ từ hướng về tủ đầu giường.

Triệu Từ Tình quay đầu lại, hướng về Tạ Phi Thiên dịu dàng nở nụ cười, còn vẫy vẫy tay để hắc đi tới.

Lẽ vật ở đằng kia trong ngăn kéo tủ sao? Sẽ là cái gì chứ? Tạ Phi Thiên ở trong lòng đoán già đoán non, từ từ đi tới.

"Đoán được là gì sao?" Triệu Từ Tình hỏi. "Hoa hồng!" Tạ Phi Thiên nhanh chóng nói ra suy đoán của mình.

"No, no." Triệu Từ Tình nhẹ nhàng cầm lấy cái bình hoa hồng trên đầu giường dời đi, nhưng chỉ là dời, như kiểu thuận tay dời đi thôi.

Lẽ nào quà là ở ngăn kéo? Nhìn một chút ngăn kéo tủ, Tạ Phi Thiên nói ra suy đoán thứ 2: "Điện thoại di động?"

"Ý tưởng người ngu ngốc." Triệu Từ Tình ngẩng đầu liếc nhìn Tạ Phi Thiên một chút, sau đó, đột nhiên nheo mắt, đặt một chân lên đầu giường, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve đùi mình. "Lại cho người cái nhắc nhở, vật này làm cho nữ nhân xung sướng, nhưng thường thì nam nhân hay cầm trong tay hằng ngày."

"Nhấn kim cương? Thật giống như là đoán sai." Tạ Phi Thiên đối với mình sức tưởng tượng quá là ngu ngốc lun rồi. (ta cũng thấy hần là cái ngu dốt aaa thất bại của một nhân vật chính bá đạo quát tháo thiên hạ)

"tiếp tục đoán đi, cho người thêm gợi ý, vật này bây giờ đang nằm ở trên người ta." Triệu Tử Tinh bó lấy tóc ra sau, kiều điểm ngực ưỡn ra, xương ~quai xanh vùng áo không cổ áo lộ ra mê người, khiến cho Tạ Phi Thiên ánh mắt lại chăm chú.

Lần nữa ngắm nhìn đánh giá trên người nữ nhân này, thật giống mới vừa tắm xong, trang sức đã tháo ra hết, trên người ngoại trừ áo ngủ, liền nhìn vòng tai đều không có thứ gì. Trời ạ, nàng không phải là muốn cởi áo ngủ đưa ta chớ? Một cái rất ý nghĩ rất ấn tượng xẹt qua đầu Tạ Phi Thiên.

Nhưng khi nhìn thấy Triệu Tử Tinh làm mấy chuyện như vậy, hần mới nghĩ tới mình suy nghĩ quá hạn hẹp rồi.

Triệu Tử Tinh nắm lấy áo ngủ nhẹ nhàng xoắn lên, cái kia tuyết - bạch bắp đùi đậm trắng đến đôi mắt Tạ Phi Thiên đau nhức. Nhưng vẫn chưa xong, Triệu Tử Tinh tay dĩ nhiên còn đưa vào hang động đào tiên, (điểm G đó nhaaa)

Nàng sẽ không phải sẽ tặng ta cái quần lót chứ? Nhưng mà năm trước đã tặng quần lót, lấy tính cách của nàng, không thể là lại tặng quần lót? Tạ Phi Thiên lần thứ hai hủy bỏ sự suy đoán của mình..(sao ta tạo ra thẳng nhân vật cùi mả như vậy gặp ta vô tội phỏng là thịt rồi còn vòng vo mất thời gian aaa)

Tạ Phi Thiên lòng hiếu kỳ đã đỉnh điểm, nháy mắt một cái cũng không dám chăm chú nhìn vào Triệu Tử Tinh từng cái động tác nhỏ. Chỉ thấy Triệu Tử Tinh cổ tay nhẹ nhàng run run, sau đó đôi mi thanh tú của nàng cau lại, hàm răng khẽ cắn môi dưới, trong cổ họng phát sinh một tiếng rên nhỏ không thể nghe được yêu kiều: "Ày..."

"qua sinh nhật này, người thích không?" Triệu Tử Tinh trong tay cầm một vật đưa cho hần, đưa đến Tạ Phi Thiên ngay trước mũi hời.

Nhìn thứ như vậy, Tạ Phi Thiên tròn mắt há mồm. Vật này Tạ Phi Thiên ở một mình lén lút ở trong phòng xem phim xxx đọc truyện trên yy giới từng có tìm hiểu qua, cái kia chính là một dụng cụ để phụ nữ tự an ủi bản thân khi cô đơn a (sextoy ă), lúc này phía trên cái sextoy, vẫn là ướt nhẹp dưới ánh đèn vàng làm nổi bật dị thường, Tạ Phi Thiên thậm chí còn chứng kiến trên mặt dính một ít nước chất lỏng mê người nha.

Hoá ra vừa nãy nàng chính đang vừa xem phim nóng vừa tự an ủi bản thân. hơn nữa cái kia dụng cụ là vừa mới trong người nàng rút ra, chỉ khi nãy đáng đi của nàng rất kì à nha. trạng thái đáng yêu cảm động, hóa ra là có thứ như vậy đang tác oai tác quái bên trong. Đồ vật cách Tạ Phi Thiên chớp mũi rất gần, hần thậm chí có thể người được một ít mùi hương nồng tanh mê người nha.

"Thích không?" Triệu Tử Tinh con mắt ướt chớp chớp bắn mị tình, mặt cũng đỏ gần mặt Tạ Phi Thiên một chút, cái kia mê ly ánh mắt của tử Tinh có thể thấy được Phi Thiên đầy hỏa nóng trong mắt thêm quá rồi a.

"Ách, vật này... Quá là cái kia." Tạ Phi Thiên không biết phải nói cái gì, chỉ áp ứng đáp lời.

"Đây chính là bảo bối mà ta thích nhất, hiện tại đưa cho người, người có phải cũng nên lấy bảo bối của người ra đổi?" Triệu Tử Tinh trong tay vẫn cầm sextoy, tay còn lại đặt trên ngực của Tạ Phi Thiên từ từ trượt xuống phía dưới, sau đó một đường hướng phía dưới, hướng phía dưới, lại hướng xuống dưới.

"Ày..." Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy huyết khí bên mình phía dưới đang căng cứng lại được một bàn tay mềm mại nắm lên, mang tới cảm giác thư - sướng làm hần không nhịn được hít hà khẽ một hơi.

"Keng, giác quan hưởng thụ xung sướng, khen thưởng dị năng điểm 20 điểm." Một cái thanh âm máy móc trong đầu vang lên làm hần mừng như điên.

Bị cái kia Hệ Thống làm nhao nhao, Tạ Phi Thiên trong lòng mê loạn ngờ người cũng tỉnh táo lại rồi. Triệu Tử Tinh đây là đang dẫn dụ chính mình, Tạ Phi Thiên ở trong lòng có suy đoán này. Mẹ nó, gà trống không gáy, người lại coi ta là gà mái hay sao? Tạ Phi Thiên mở hai tay ra, đem đầu Triệu tử Tinh ngẩng lên, cúi đầu, bắt đầu hôn say đắm cắn vào môi mỏng

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Triệu Tử tặng quà (2)

Tuy đối với chuyện nam nữ thực chiến trên giường hần mù tịt kinh nghiệm, thế nhưng tri thức và lý luận hần lại nắm rõ bởi đêm nào hần cũng học bài tìm hiểu kĩ rồi, quay tay a, hơn nữa cũng có bản năng đàn ông chỉ dẫn, Tạ Phi Thiên rất nhanh liền đem mục tiêu nhắm ngay môi đỏ miêng nhỏ bắt đầu gặm nhấm, chậm rãi, duỗi đầu lưỡi, khẽ tách miệng, mạnh dạn tiếng lưỡi vào dò xét.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 20 điểm

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 10 điểm"

"Keng..."

Trong đầu siêu cấp Hệ Thống không ngừng mà phát ra thanh âm nhất nhò, nghe vậy Tạ Phi Thiên mở cò trong bụng, hiện tại Tạ Phi Thiên có chút suy đoán, sáng tạo cái này hệ thống chắc chắn là một tên dê xồm biến thái mê làm "Tình Thánh" chơi cả thể gian hân ngắm nghỉ cũng có thể là tên KhanG.nhi chỉ có hân mới dám dê như vậy a (quá đáng nha)

-trở lại chính sự.

chính mình vì Lan Hinh nhận một dao chỉ mới được 30 điểm dị năng, mà bây giờ làm loạn ở Triệu Tử Tinh trên người, nhưng đã nhận được nhiều như thế điểm dị năng, chính mình mỗi khi thăm dò đến một cái kích thích dân trào ham muốn trên người Triệu Tử Tinh đều nhận được khen thưởng điểm dị năng, lần thì 20 điểm lần 10 điểm khác nhau tùy độ kích tình.

Tạ Phi Thiên cười mãi không ngớt a, này có thể so với chơi game nổ hũ hay chơi trò bắn cá còn hay hơn, trong đầu "Leng keng" âm thanh của tiền vào đó haha, trước mắt là sắc đẹp mê người, này những thứ này là thật hay mơ vậy, Tạ Phi Thiên xung sướng ngất trời.

Trong ngực Triệu Tử Tinh ẩn ý dẫn dắt Tạ Phi Thiên, để tay của hân từ trên cổ của nàng len theo kéo xuống, xuyên qua áo ngủ và leo lên hai hồng đào căn tròn của nàng, bóp khẽ cảm xúc sung sướng Tạ Phi Thiên có chút điên cuồng, một tay ôm siết chặt vòng eo của nàng, một tay ở hai núi ngọc của nàng vừa nắm vừa vò.

"ayyy, Phi Thiên, người nhẹ chút, làm ta đau." Triệu Tử Tinh hai mắt mê mang bật thốt tiếng rên rỉ, như đang nói mới.

"Ồ." Tạ Phi Thiên lúc này mới ý thức được mình hơi cuồng đã quá mạnh bạo rồi, điều chỉnh hô hấp một chút, Tạ Phi Thiên bắt đầu mềm nhẹ ở phía trên môi lần trên tay xoa nắn, rốt cục để Triệu Tử Tinh phát ra từng tiếng kiều diễm nhẹ nhàng đẩy mê hoặc.

"Àm", Tạ Phi Thiên đột nhiên dùng sức, đem Triệu Tử Tinh áp nằm trên chiếc giường lớn. Triệu Tử Tinh hơi thở hỗn hển, cảm giác được phía dưới bụng có một cái vật cứng nóng to lớn áp vào, thân thể nàng không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

"Phi Thiên, người đúng là lớn rồi nha."

"ôi "

Đề lên như vậy một cái thân hình mềm mại, từ cổ áo hân có thể nhìn xuống thấy được hai núi đồi bị ép biến dạng, Tạ Phi Thiên cảm giác mình giống như là một lò thuốc nổ. Rút tay từ phía sao lưng nàng bắt đầu vuốt ve đùi ngọc hương thụ một phen, sau đó hướng lên trên xóc lên áo ngủ, thăm dò lên phía trên huyền bí.

Mềm mại- trơn trượt, quả nhiên không có mặc quần bên trong, mương máng bên trong quá là ẩm ướt, thuận lợi đường xá ra vào hang động aaaa, Tạ Phi Thiên ngón tay nhẹ nhàng ở trước cửa lục lọi, tí mi cảm giác mỗi một chi tiết nhỏ, sau đó ở trong đầu tưởng tượng ra dáng dấp của "nó"..

"chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời,..." - chạy ngay đi son tùng-MTP (nhạc chuông)

Ngay khi Tạ Phi Thiên đang tỉ mỉ tính toán thời gian chính mùi của tâm sinh lý phụ nữ để có thể vào động tiên, trong túi quần điện thoại di động đột nhiên vang lên nhạc chuông Idol hân, đem hai người đang đắm chìm trong kích tình gạt mìn.

Má ơi, ai lại không biết chọn thời gian gọi vậy nè,! Tạ Phi Thiên lưu luyến từ người Triệu tử Tinh khom người dậy, đưa tay tìm điện thoại di động của chính mình, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp tắt máy liệng sang một bên.

Liên hai người đóng phim người lớn lại tiếp tục kích thích, ngay khi Tạ Phi Thiên muốn ngày hôm nay sa đoạ tình trường một lần, đem mình tích tụ 19 năm "tinh" hoa bắt ra ngoài, "Bí bo... Bí bo..." Trên tủ đầu giường Triệu Tử Tinh điện thoại lại cũng vang lên, đồng thời xoay tròn đủ chiều.

"Xuyt!" Triệu Tử Tinh giờ ngón tay giữa lên ra hiệu, duỗi tay sờ cảm lấy điện thoại mình trên bàn. Cầm đến điện thoại của mình, nhìn với Tạ Phi Thiên cười nói: "Mẹ người gọi điện thoại tới."

"Cái gì?" Tạ Phi Thiên nghe được lập tức nhảy lên.

"Nhìn người sợ kia, làm như mẹ người đang ở ngay đây vậy." Triệu Tử Tinh cười ngồi dậy, vút cho hân cái ánh mắt bắt dừng âm ỉ, sau đó bấm nhận cuộc gọi.

"Tạ ty ah... Phi Thiên hân là ở chỗ ta..." -"Vừa nãy hân có đưa gạo tới không... Tại sao lâu như vậy?" -Nha, vòi nước ở bếp nhà ta bị hỏng rồi, ta nhờ hân sửa một tí, hiện tại hân đang không rảnh tay, ta đưa điện thoại cho hân, để hân nói chuyện với người... Ah...". Bị bắt nghe điện thoại hân từ ngực của Tử Tinh không cam lòng vì đang nút phê ngấu ngiến, cắn một phát làm Triệu tử Tinh phát ra tiếng rên lớn.

"con đây, mẹ ơi." Tạ Phi Thiên nhận lấy điện thoại.

"Phi Thiên ah, vừa nãy Triệu tử Tinh sao vậy đột nhiên la lớn? ta hết hồn suýt chút nữa liến quăng điện thoại luôn.

"Há, cái kia... Cái kia vòi nước đột nhiên phun nước tung tóe lên người nàng rồi"

"Như vậy ah, làm xong chưa? Nhanh lên một chút rồi về, nếu không món ăn lại lạnh mất."

"Nhanh hơn, lập tức liền trở về mà... Nha..." Triệu Từ Tình bất thành linh kéo ngay khóa kéo quần của hắn, đưa tay luồn vào nắm Tạ Phi Thiên huynh đệ, như nước thủy triều nhanh chóng bắt ngờ làm hắn xung sướng, trong miệng không bị khống chế được "ừ..." rên khẽ.

"Phi Thiên, người làm sao vậy?" mẹ hắn nghe được con trai tiếng rên "Thống khổ" lập tức truy hỏi.

"Há, mẹ, không... Không có việc gì, liền là vừa rồi... Chạm đến vết thương trên tay.

Xong rồi." Tạ Phi Thiên đưa tay ra xoa xoa trên trán mồ hôi lạnh, âm thầm bội phục phản ứng của mình quá nhanh nhẹn có tổ chức đi ăn trộm vợ hàng xóm nhà.

Triệu Từ Tình khiêu khích từ phía sau Tạ Phi Thiên, một cái nhò tay nhẹ nhàng nắm lấy huynh đệ nhẹ nhàng xóc, thật giống rất hưởng thụ Tạ Phi Thiên bộ dáng thêm thường mà chưa ăn được.

"Người nhanh đi về nhà, nếu không ta liền qua đó nắm tai người về" tạ mẫu thân cười vừa đùa vừa thật nói ra.

"Há, tốt, lập tức về ạ." Tạ Phi Thiên nhanh chóng tắt điện thoại, nhấn khóa máy, sau đó mới thật dài phun ra một tiếng rên dài thỏa thích.

"Há, cái này... Triệu tỷ hay dùng ta mà không về sớm mẹ ta liền qua đây." Tạ Phi Thiên nghĩ mà sợ nhìn một chút Triệu Từ Tình, rốt cục lưu luyến đẩy tay nhỏ của nàng ra.

"Không mà, người ta vòi nước đều rò rỉ, đều ướt nhẹp lun rồi, này người sờ thử đi, người phải hỗ trợ sửa xong rồi về nha" Triệu Từ Tình hai tay lại leo lên ngực Tạ Phi Thiên, ở phía trên ngực hắn lại nhẹ nhàng vuốt ve. Áo ngủ bên trong hai núm thịt mềm mại chống vào lưng hắn, Tạ Phi Thiên dục hỏa vừa làm lạnh được xui lại trời dậy rồi, ước gì lập tức đem nàng cho để phía dưới mà đây.

"Triệu tỷ, ta thật sự phải đi rồi, bị mẹ ta phát hiện là chết chắc." Tạ Phi Thiên rất không muốn rời đi khỏi Triệu Từ Tình, vội vã chỉnh lại quần áo, cũng như chạy trốn xuống lầu.

"Tiểu Phi Thiên, chúc người sinh nhật vui vẻ, khi nào Triệu tỷ vòi nước rò rỉ lại tìm người giúp nha?" Triệu Từ Tình khanh khách cười duyên nhìn Tạ Phi Thiên bỏ chạy, tên tiểu tử này, thực sự là quá thú vị đi nha, hồn nhiên chất phác lại đậm đà kiểu dễ thương. Có thể, điểm này làm mình thích hắn?

Trở lại nhà mình, Tạ mẫu từ trong phòng bếp bụng thức ăn đi ra quét mắt nhìn Tạ Phi Thiên một chút.

."Phi Thiên, người khóa quần còn chưa đóng???"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hiểu rõ hệ thống

Tạ Phi Thiên cúi đầu nhìn xuống, trọn tròn mắt, quần áo thì sửa sang chỉnh tề rồi, lại vội vàng cái đó lại quên. Lúng túng kéo khóa quần của mình, Tạ Phi Thiên giải thích: "Vừa nãy ở nhà Triệu tỷ có đi vệ sinh có lẽ quên đóng a"

Người nhìn người xem đứa nhỏ này, người thì lớn như vậy, có cái kéo khóa quần cũng quên đi, người nói lỡ như Triệu từ tình nhìn thấy, cô ta sống mồ côi chồng, nhìn thấy vậy kiểu gì chịu nổi? Ai, Triệu muội cũng thực sự là, tuổi còn quá trẻ, nhưng lại là một người từng trải, hiện tại đến cái vòi nước hư cũng không ai sửa chữa. Ai..." Tạ mẫu vừa nói, một bên lắc đầu thờ dãi, không biết là cảm thán Triệu từ Tình cuộc sống không dễ dàng, hay là, là hoài tưởng lại chính mình nhiều năm như vậy cũng trải qua khổ cực cay đắng.

Com nước rất phong phú, nhưng là Tạ Phi Thiên ăn không được yên lòng, tin tưởng bất cứ người đàn ông nào khi trưởng thành lần đầu trải qua sự kích thích như khi ở nhà Triệu Từ Tình cũng, đều sẽ vô cùng vô tận hồi ức nôn nao, trong đầu bay vòng vòng loạn xạ toàn là phong đùi nhũ, vú mộng vênh.

Tạ mẫu đúng là rất vui vẻ, gấp cho hắn đủ thứ làm Tạ Phi Thiên càng là bận bịu ứng phó, thật vất vả ăn cơm xong, vội vã tắm rửa sạch sẽ, Tạ Phi Thiên liền đem chính mình nhốt trong phòng.

Ngày hôm nay sinh nhật, cũng thật là một ngày đầy thú vị, đầu tiên là đột nhiên nhận được một cái Hệ Thống kì lạ, đã lấy được dị năng lực, tiếp tới, bao nhiêu năm sống bình yên bình thường ngày qua ngày nay lại đột nhiên. Ta bật hacker hay sao, anh hùng cứu mỹ nhân, đạt được trong lòng hung ác dữ tợn cô chủ nhiệm một ánh mắt yêu mến cùng chờ mong, khi vừa về tới nhà lại có mỹ nhân tiếp tục câu dẫn, lẽ nào ta Tạ Phi Thiên thật nhân phẩm tính tụ bao lâu nay bạo phát.

Hết thấy tất cả những thứ này, xem ra đều đến từ gói quà tặng quảng cáo trên điện thoại, là ai đưa cho mình đây? Tạ Phi Thiên có thể nhớ rõ chính mình cũng không hề hưởng về bất kỳ ai trên mạng tiết lộ ngày tháng năm sinh nha. Tạ Phi Thiên lấy điện thoại đi động ra, muốn kiểm tra một chút cái này gói quà tặng thần bí có để lại thêm thông tin, nhưng là tiếc là, hắn không tìm được thứ gì. Tạ Phi Thiên chưa từ bỏ ý định, trực tiếp tra google hệ thống dị năng, nhưng tiết là chả ra được manh mối gì chỉ toàn hiện phim ảnh và truyện.

Nếu không tra ra được ngọn nguồn, Tạ Phi Thiên liền đem sự chú ý chuyển đến trong cơ thể mình cái này Hệ Thống, hiện nay ngoại trừ biết cái này Hệ Thống bá đạo điều phối thay đổi cuộc sống, đối với công dụng của nó có thể nói là sử dụng mờ chứ chưa biết rõ gì cả. Vừa này từ Triệu Từ Tinh trên người được đến không ít dị năng điểm chứ? Ở nơi nào có thể tra xem được bao nhiêu.

"Keng, siêu cấp Hệ Thống bá đạo, Hệ Thống đẳng cấp: Sơ cấp, còn lại dị năng điểm: 143 điểm." Tạ Phi Thiên đang suy tư xem xét cái năng hệ thống trong đầu đã vang lên âm thanh máy móc.

143 điểm? Tạ Phi Thiên âm thầm tính toán trong đầu, chính mình dĩ nhiên ở Triệu Từ Tinh trên người đạt được 84 điểm. Xem ra cái này Hệ Thống nếu muốn thăng cấp, còn phải không ngừng ở trên người "gái" bỏ sức nha. Không đúng, chính mình đem Lan Hinh giải cứu ra, cũng đã lấy được 30 điểm dị năng điểm khen thưởng, này dị năng có một chút khó hiểu cách thức kiểm dị năn như thế nào đây??

"keng!?! ,kí chủ có hay không muốn kiểm tra Hệ Thống cách sử dụng nói rõ, Dị Năng Điểm 3 điểm. Kiểm tra có tác dụng trong thời gian hạn định, 3 phút."

Còn có nói rõ? Không nói sớm! Tạ Phi Vũ trực tiếp lựa chọn muốn.

"Leng keng..." Theo một tiếng âm thanh lạnh lạnh vang lên, một bài duyên dáng khúc dương cầm chậm rãi vang lên, Tạ Phi Thiên nhớ tới ca khúc này là bản nhạc dò số số a "tung tung tưng tưng tưng...". Ca Từ đoạn nhạc xác thực rất ưu mỹ, thế nhưng bây giờ Tạ Phi Thiên nghe trong tai đi làm hần rất lo lắng, thật sự không hồ là Hệ Thống bá đạo chặt chém a hần còn có thể câu giờ sao chả lẽ để ta nghe hết bài số số này chỉ có 3 phút đây nha.

Một phút, âm nhạc, hai phút, vẫn là âm nhạc, ngay khi Tạ Phi Thiên cảm giác đây cũng là một cái âm mưu cạm bẫy hệ thống gạt điểm dị năng của hần, âm nhạc đột nhiên ngừng lại, cái kia âm thanh máy móc chỉ google: "Siêu cấp Hệ Thống Bá Đạo, tổng cộng chia làm bốn đẳng cấp, cấp một là giai đoạn sơ cấp, {Kí Chủ} nắm giữ Điện Từ Không Chế dị năng, có thể khống chế hết thảy sản phẩm thuộc điện tử. Cấp thứ hai là trung cấp Hệ Thống, muốn biết công dụng chờ đạt cấp độ này rồi quay lại xem, chúc bạn may mắn." Nói đến đây, cái thanh âm kia liền ngừng lại.

Không còn? Thực sự là không còn, Điều này liền có thể hiểu? Đây là lừa đảo có cái hệ thống nào mà hồ chính kí chủ của mình, em gái người hệ thống à...liền đem mười tám đời tổ tông hệ thống ra thăm hỏi một lần? Tạ Phi Thiên cảm giác nổi tung vì tức. Tốt xấu người cũng cho nói rõ một chút về cái điểm dị năng cách kiểm điểm như thế nào chứ.

"Leng keng, tức rồi chứ? Kí Chủ ngốc quá đi à nha? Người có cái này lòng cầu tiếng là được nha. Hiện tại giới thiệu dị năng điểm có quan hệ tới công việc nam nhân, nói chung một câu, nếu muốn sử dụng bản Hệ thống chứ năng dị năng người cần đầy đủ điểm dị năng, con đường thu điểm: Là làm công việc đàn ông nên làm."

"công việc đàn ông nên làm?" Tạ Phi Thiên sững sốt, chính mình vừa này ở Triệu Từ Tinh trên người làm chuyện đó, thật giống không một chút nào là đàn ông nên làm, làm sao thu được nhiều như vậy dị năng điểm khen thưởng?

"Xét thấy {Kí Chủ} năng lực phân tích ngu si, phạt, Dị Năng Điểm 1 điểm. Công việc đàn ông nên làm, cũng không phải là chính nghĩa có khi vô si dâm dê cũng là đàn ông, người ta nói đàn ông phải có máu dê trong người mà, còn làm phụ nữ vui, mà như vậy là có điểm, đã hiểu chưa? Keng, hết tác dụng trong thời gian hạn định, Hệ Thống nói rõ kết thúc."

bỏ ra một điểm dị năng điểm, còn bị mắng thành ngớ ngẩn. Tạ Phi Thiên thật muốn đem cái hệ thống cho bắt lại, hung hăng cho nó mấy đấm vào mặt. Bất quá cũng may cuối cùng cũng coi như đã minh bạch điều kiện thu hoạch dị năng điểm, chính là làm chuyện của nam nhân, xem ra chính mình buổi chiều giải cứu Lan Hinh, đó là mở rộng chính nghĩa, bảo vệ người yếu là chuyện tốt của đàn ông. Mà chính mình vừa này ở Triệu Từ Tinh trên người lấy được khen thưởng, cái kia cũng không cần nói, việc này chỉ có nam nhân mới làm không phải sao?

Ai, xem ra sau này chỉ có thể lựa chọn trở thành một đời đại hiệp rồi, còn phải là đại hiệp đào hoa gái gú mới được nha. Tạ Phi Thiên cho cuộc đời của chính mình con đường tương lai.

Nghe giới thiệu, thì bản thân mình đang nằm ở mức thấp nhất sơ cấp của hệ thống, cái khác đẳng cấp liền không giới thiệu rõ, nhưng là nên làm gì tăng lên đẳng cấp đây?

"Lựa chọn Trí Năng đối thoại. Vấn đề: Làm sao tăng lên đẳng cấp?" Tạ Phi Thiên thử dò hỏi trong đầu.

"Trí Năng đối thoại, Dị Năng Điểm 1 điểm, tăng lên đến trung cấp cần tiêu hao 100 điểm dị năng điểm, tăng lên chí cao cấp cần tiêu hao 1000 điểm dị năng điểm, tăng lên chí thần cấp cần tiêu hao 10000 điểm dị năng điểm. {Kí Chủ} đang sở hữu dị năng điểm 143 điểm, có hay không tăng lên tới trung cấp Hệ Thống?"

Nghe được cái này khủng bố dị năng điểm tiêu hao khi nâng cấp, Tạ Phi Thiên liền muốn chửi má nó rồi, bất quá nếu không tăng lên, liền không thể sử dụng được cái kia cấp bậc cao dị năng lực, cần rằng, Tạ Phi Thiên lựa chọn có tăng lên.

"Leng keng, chúc mừng kí chủ, thăng cấp thành công, miễn phí biểu tặng một bài cho kí chủ" Ở Tạ Phi Thiên đang trợn mắt hốc mồm: "em từng là thế giới, là cả khoảng trời trong anh, nhưng đến bây giờ, anh vẫn như vậy, chỉ là cần một khoảng trống..." Một bài nhạc vang lên trong đầu hần.

Mãi mới chờ đến lúc bài hát kết thúc, Tạ Phi Thiên trực tiếp mở ra giới thiệu đẳng cấp. Ở lần thứ hai chịu đựng một phen cái kia "đừng như thói quen" bài hát Tạ Phi Thiên rốt cục hiểu được trung cấp Hệ Thống, dị năng lực dĩ nhiên là năng lực phục chế, chỉ cần mình tiêu tốn đủ điểm dị năng, có thể phục chế trong cuộc sống những người khác một ít năng lực đặc thù. Nói thí dụ như nếu như người lựa chọn phục chế lý tiểu long thì người, có thể đánh ra Vĩnh Xuân Quyền, đồng thời theo giới thiệu, mỗi phục chế một năng lực thành công, nó có tác dụng trong thời gian hạn định, nhưng sao đó có thể trên {Kí Chủ} bảo lưu một phần trăm năng lực. Nói cách khác, theo chính mình không ngừng sử dụng dị năng phục chế người khác đó đủ một trăm lần người có

được dị năng đó vĩnh viễn là của người, còn chưa đủ thì nó vẫn có nhưng yếu nhược.

năng lực. Nghĩ đến cái này tiên cảnh viễn vông, Tạ Phi Thiên không khỏi mở cò trong bụng rồi.

Cuối cùng, Tạ Phi Thiên đối với cái này Hệ Thống cấp ra một cái đánh giá, cái này * chính là một cái nhảm chán sắc - quý làm mấy trò xàm lông lùa gạt người khác điểm dị năng, bất quá, có vẻ như mình đã dần dần thích nó..

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kim Bình Mai

"Đặc biệt lớn tin tức, đặc biệt lớn tin tức, Tạ Phi Thiên lên bảng thông báo!" Bàn tử Viên hạo vọt một cái tiến vào phòng học, liền mặt mày hớn hở lớn tiếng hét lên.

"Thôi đi ba ơi..., còn tưởng rằng là cái gì to lớn đây? Tạ Phi Thiên lên bảng thông báo toàn trường? Lúc nào hắn lại không lên bảng, đó mới là tin tức đây?" Lý Giang bĩu môi khinh bỉ.

"Chính là chính là, hắn ở trong lớp liền dám sờ ngực cô giáo, hắn không lên bảng liền ai lên? Lại là một cái lỗi lớn chứ?" La Hi Vọng phụ họa.

"Lỗi lớn? Khẳng định chính là vậy, lần trước hắn đánh nhau lên bảng tin, lần này còn lớn hơn, đối với lão sư đùa nghịch dâm dục, chí ít cũng phải là ở lại lớp, ta xem trực tiếp đuổi học đều không quá đáng." Đồng dạng đối với Lan Hinh giấu điểm "Dã tâm" thân thể, tự ao ước bao nhiêu năm, ngày hôm qua dĩ nhiên tận mắt nhìn đến bị người làm chuyện đó, lúc này hắn như cảm giác "Bạn gái kết hôn, tân lang không phải hắn".

Nghe được một đám con trai trong lớp trắng trợn thảo luận vấn đề Tạ Phi Thiê, còn hơi có chút há hê mùi vị, lớp trưởng Âu Dương Yên nghe không nổi nữa, đứng lên nói: "Có phải hay không các người cảm giác mình tốt hơn hắn? Đều một lũ đạo đức giả, nếu ta nói Tạ Phi Thiên còn so với các người tốt, tối thiểu hắn mỗi lần phạm sai lầm đều dám làm dám chịu, nào giống các người, vừa có việc liền kéo người khác cho các người thể mặt chịu tội, hazz các người bản thủ, các người lại đọc thêm nhiều sách đi, để thi đại học không phải rớt nha.

Âu Dương yên vừa nói vừa quay xung quanh lớp, kỳ thực ánh mắt lại một mực lại nhìn Lý Giang chăm chăm, đem Lý Giang ngượng ngùng cười trừ lấy lòng, những người khác cũng giải tán. Âu Dương Yên lại theo dõi Viên hạo: "Người cũng thế, bình thường cùng Tạ Phi Thiên không phải rất anh em thân thiết đấy sao?"

Làm sao hắn vừa xảy ra chuyện, người cũng theo hưng phấn?"

"Ai nói Tạ Phi Thiên xảy ra chuyện vậy?" Tên Béo rống găng cổ lên cái mặt khinh bỉ nhìn.

"Không phải người nói hắn lên bảng tin thông báo sao?"

"Lên bảng liền nhất định là bị xử phạt à? Nói cho các người biết, bạn thân của ta lần này trên nhưng là lên bảng vàng! Ngày hôm qua xe cảnh sát các người nhìn thấy chứ? Cái kia chính là cảnh sát đến đưa đi cái tên trộm bị Tạ Phi Thiên đánh bắt được, bạn thân của ta thấy việc xấu ra tay diệt trừ nha, trường học dán thông báo công bố cho toàn trường giáo viên-học sinh hướng về bạn thân của ta học tập!"

"Cái gì? Tạ Phi Thiên dĩ nhiên cũng có thể nằm trên bảng vàng?" Mới vừa lui về chỗ ngồi Lý Giang đám người lại xông tới, có thể quá khó tin đi nha.

"Làm sao vậy? Không tin ah, không tin chính các người đến xem à? Giấy trắng mực đen, viết rõ ràng rành đây."

"Ta đi xem xem." Lý Giang lao ra khỏi phòng học.

"Ta cũng đi!" Lại có mấy người đi theo, trong đó còn có mấy nữ sinh.

Nhưng vừa mới đi ra không lâu, những người kia lại như ong vỡ tổ xông về, tốc độ kia, so với lúc đi còn nhanh hơn mấy phần. Âu Dương Yên. vô cùng kinh ngạc, thì thấy ở cửa dần hiện ra một bóng người, chính là chủ nhiệm lớp Lan Hinh.

Lan Hinh cầm trong tay vài cuốn sách, ở cửa đứng lại nhìn vào, loạn xì ngầu trong lớp lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều biến hình học sinh ngoan.

Lan Hinh lúc này mới cất bước lên bục giảng, ánh mắt nhìn chung quanh lớp một cái, hắng giọng: "Các em, có hai việc cô muốn thông báo, xin các em ít phút nhé."

"cô chủ nhiệm người chiếm hết tiết cũng được còn hỏi xin?" Có người ở phía dưới nói thầm.

"xin lỗi cô!" Tạ Phi Thiên không kịp thở chạy vội vào lớp học, vừa nãy rất xa liền thấy Lan Hinh đi về phía phòng học, hắn sợ hãi chạy thật nhanh, vẫn là vào chậm hơn năng. Nghĩ đến trong ngày thường Lan Hinh thường nhân tiện, đáng giận nhất chính là đi học đến muộn, Tạ Phi Thiên thấp thòm trong

lòng.

"Há, vào đi Phi Thiên." Lan Hinh chẳng những không có vẻ tức giận, còn hướng về Tạ Phi Thiên lộ ra một cái mỉm cười hiếm thấy, làm Tạ Phi Thiên càng là thấp thòm.

"Các bạn học, tin tưởng các người có mấy người cũng biết rồi, vừa rồi trong trường học dán thông báo biểu dương một em học sinh lớp chúng ta, bạn ấy đối mặt với tên trộm cầm dao, lại không có vẻ sợ hãi chút nào, thấy việc nghĩa hăng hái làm, có giá trị cho chúng ta hướng về hấn học tập, bạn này mang đến cho lớp ta niềm tự hào, chính là Tạ Phi Thiên!" Theo dứt tiếng, Lan Hinh ánh mắt nhắm ngay Tạ Phi Thiên, đầy mắt vẻ tán thành.

"Oa, Tạ Phi Thiên vẫn đứng là thành anh hùng lên bảng vàng?" Tuy rằng Lan Hinh trong ngày thường xây dựng ảnh hưởng rất là hùng dữ, nhưng là không ai dám cãi phía dưới hò hét vỗ tay trợ uy cho nàng. Cho tới nay, lớp học ngoại trừ Âu Dương Yên thành tích học tập tốt được lên bảng, còn những người khác hầu như chưa từng lên bảng vàng khen thưởng.

"Oa, Tạ Phi Thiên, khá lắm, dám đấu với tên lưu manh trộm cướp cầm dao." Một ít nữ sinh đưa ánh mắt nhắm ngay Tạ Phi Thiên, trong mắt sáng lên ngôi sao nhỏ.

"Tạ Phi Thiên, khá lắm, lên bảng vàng phải khao một châu đi!" La Hi Vọng ồn ào nói lớn.

"Ha ha ha..." Lớp học tuôn ra một trận cười vang.

Tại đây không khí quá náo nhiệt, chỉ có người trong cuộc Tạ Phi Thiên cảm thấy đứng ngồi không yên, mẹ nó, được biểu dương thật ngượng ngùng còn khó chịu hơn bị phạm lỗi.

Lan Hinh hai tay dơ lên ấn xuống: đề, lớp học lần thứ hai yên tĩnh lại. "Mặt khác các người khẳng định, ngày hôm qua chính là Tạ Phi Thiên sinh nhật. Làm thầy cô các người, ta cảm thấy rất hồ thẹn, 3 năm chủ nhiệm các người, ta vẫn yêu cầu các người học tập, lại học tập, nhưng chưa từng có quan tâm qua nội tâm của các người, cuộc sống của các người, chẳng những không có đối với các người nói một câu sinh nhật vui vẻ, còn từng ngăn cản qua các người tổ chức sinh nhật. Ta muốn nói, ngày hôm qua Tạ Phi Thiên hành động, để cho ta cảm xúc được nhiều chuyện, là ở trường, học tập cũng không phải là duy nhất, chúng ta mỗi người đều là một cái độc lập, mỗi người đều có tính cách của chính mình, ham muốn, sở trường, học tập không được, cũng không có nghĩa là mọi mặt đều không được mỗi người một sở trường riêng a. Ta là ta trước kia hay là mắng thành thật xin lỗi, vì lẽ đó, ngày hôm nay, ta phải cho Tạ Phi Thiên bạn học bù đưa một phần đặc thù quà sinh nhật, cũng lấy này đến cảnh tỉnh chính mình"

"Oa, cô chủ nhiệm, người chuẩn bị tặng quà gì à?"

"cô ơi, cô ơi, ta tuần sau cũng sinh nhật đấy nha..."

"Ta muốn tặng cho Tạ Phi Thiên một quyển sách." Lan Hinh mỉm cười nói.

"Thôi đi ba ơi..., bài cũ rồi! Còn đưa sách, ai mà thèm ah!" Lớp học hơn phân nửa đều bĩu môi rồi.

"Đây là một quyển Trung Quốc cổ đại có tên." Lan Hinh thật như không nghe đến các bạn học chê trách, vẫn là gương mặt ý cười.

"Lão sư, Trung Quốc cổ đại cổ điển gì đó ta không thích nha, ta chỉ thích một quyển sách việt nam cô trò." Lý Giang lớn tiếng nói.

"Há, người yêu thích cái nào một quyển sách?"

"Lão sư, hấn ưa thích là "Cô giáo Tháo". Không biết ai lại đáp lớn.

"Ha ha ha..."

"Được rồi, các người biết ta hôm nay muốn tặng cho Tạ Phi Thiên là cái gì sách sao?" Lan Hinh cầm lấy trong tay một quyển sách, "Kim Bình Mai" ba cái thể chữ đậm nét kiểu cách thư pháp.", đây là cha ta khi tốt nghiệp bắt đầu đi dạy, quà tặng cho ta, ta nhớ được ba ba ta nói với ta khi đọc xong, người sẽ đối với tình người càng có thể hiểu rõ. Khi đó ta vẫn không hiểu là sao, bây giờ thấy biểu hiện của các người, ta hiểu rồi, các người sẽ thích, đây chính là tình người." (Kim Bình Mai nếu người không biết thì hỏi cụ google đi là một quyển nhân sinh dạy con người làm việc tốt của Trung Quốc đó ah!hi)

"Thưa cô, ta không hiểu." Có người đưa ra vấn đề của chính mình.

"Chậm rãi, người cũng sẽ hiểu rồi một ngày người sẽ lớn." Lan Hinh bước xuống bục giảng, đi tới Tạ Phi Thiên bên người. "Tạ Phi Thiên, người thích không?"

"Há, yêu thích, yêu thích, cảm ơn cô giáo!" Tạ Phi Thiên hai tay tiếp nhận, thầm nghĩ chỉ cần là người đưa, chính là sách nâng cao hóa học, ta cũng đem nó đọc nát, hướng hồ là Kim Bình Mai

"Ba ba ba..." Âu Dương Yên đi đầu vỗ tay, lập tức tiếng vỗ tay vang cả lớp.

"Một chuyện cuối cùng, sắp thi cuối tháng ta mong có nhiều người vào top 100 của trường, vì lớp học chúng ta làm vẻ vang." Lan Hinh trở lại bục giảng nói.

"thưa cô, có phải là cô cũng tự thưởng bản thân đọc đọc truyện (Kim Bình Mai)đi à?" Có lẽ là cảm thấy hôm nay Lan Hinh thân thiết, có người lại dám

ồn ào lên tiếng, Lan Hinh hung hăng liết mắt một cái, cả lớp lập tức nghiêm túc lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giờ thi ngữ văn

Nhìn thấy bóng lưng Lan Hinh biến mất ở cửa, tên Béo Viên hạo đột nhiên đoạt lấy quyển kia (Kim Bình Mai) trong tay Tạ Phi Thiên, mở ra trang tên sách, đứng dậy cao giọng hét lớn: "Ta xem một chút, ày nơi đây còn có dòng chữ gửi tặng."

"Nhanh đọc một chút nào, nhanh đọc một thoáng, viết cái gì gửi tặng nào?" Cả lớp đều tập trung sang vị trí của tên béo.

"Tên béo đáng chết, nguoi mau đưa đây cho ta." Tạ Phi Thiên cả kinh, đứng dậy cướp giật lại cuốn sách.

Tên Béo đã sớm đề phòng Tạ Phi Thiên rồi, hai tay giơ lên thật cao, còn leo lên đứng trên ghế, tiếp theo lại từ trên ghế nhảy lên trên bàn. Dùng cái kia cực kỳ diễn cảm thanh âm từng chữ từng chữ thì thầm đọc: "gửi tặng cho nguoi... Ta thân ái nhất..."

Nghe đến khúc này, cả lớp mọi người ánh mắt đều nhìn thẳng, tình huống gì đây a?

"Khúc... Khúc!" Cửa phòng học đột nhiên có tiếng ho khan truyền vào, Lan Hinh không biết lúc nào dĩ nhiên đang đứng ở cửa.

Mọi người lập tức thu hồi ánh mắt của chính mình, cúi đầu trên bàn làm bộ thật thà xem bài. Viên hạo đứng ở trên bàn, sợ đến sững sờ nửa ngày không dám nhúc nhích.

"Viên hạo, nguoi học ở đâu cách vu oan đây!" Lan Hinh một tiếng hét lạnh quát, tên Béo tè ra quần mau mau nhảy xuống, mau mau cầm trong tay sách nhét về tới Tạ Phi Thiên trong tay.

"Đưa cho nguoi ta thân ái nhất con gái. Đây là cha ta cha viết... Vừa nãy có một việc quên nói cho các nguoi rồi, ngày hôm nay cuộc thi cuối tháng, điện thoại di động của mọi người đều phải để trên bục giảng, nếu như phát hiện có ai lén cất sử dụng, lấy làm quay tài liệu mà xử phạt!" Lan Hinh thật giống lại khôi phục năng cả tính lãnh diễm, bỏ lại mấy câu nói, xoay nguoi rồi đi rồi.

"Khắc, hóa ra là ba ba của cô viết." Những kia gương mặt bà tám háo hức một phen thất vọng.

"mọi người đem điện thoại di động đều bỏ vào túi này cho ta." Âu Dương Yên lấy ra một cái túi mua sắm, lần lượt từng cái để điện thoại vào.

"Lớp trưởng đại nhân, có thể hay không cho ta không giao? Bạn gái của ta sắp đẻ rồi ta cần trực điện thoại?"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, bà cô ta sắp đám cưới nha ta cần cầm điện thoại để gọi về làm lễ."

"Không được, toàn bộ nộp lên, bằng không nguoi cùng Lan chủ nhiệm nói đi." Âu Dương Yên nghiêm mặt, ngược lại thật sự là có mấy phần giống Lan Hinh thần thái.

"Tiểu Yên, đây là điện thoại của ta." Lý Giang hấp tấp, đưa tới một cái điện thoại di động.

"Lý Giang, ngày hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây? Nguoi thành thật như thế?" Mọi người cười vang nói.

"Àm ỉ cái gì thế? Ta đây là phối hợp Tiểu Yên công việc cô bàn giao phải làm cho nghiêm túc. Các nguoi cũng cho ta giao ra điện thoại đi, nếu như bị ta biết ai dám lén giấu, đừng trách ta trở mặt." Lý Giang lúng túng cười, sau đó tàn nhẫn giơ nắm đấm bộ dáng đáng sợ sát khí.

Tuy rằng biết rõ Lý Giang là lấy lòng Âu Dương Yên, nhưng nghe đến cái kia đầy uy hiếp nắm đấm, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn móc ra điện thoại di động của chính mình.

"Keng keng keng..." Chuông vào học vang lên, thầy giáo Ngữ Văn mang theo một xấp bài thi đi vào, nhìn một chút trên bục giảng một túi điện thoại, gạt gật đầu, bắt đầu chia phát bài thi.

Nhìn trên mặt bàn giấy thi, đề thi đọc kĩ, Tạ Phi Thiên ngồi lâu vẫn chưa đặc bút ghi gì, trước đây thành tích dở tệ, chính mình cũng không cố gắng, đều là lung tung viết bậy viết bạ coi như xong. Nhưng bây giờ, nhớ tới ngày hôm qua đối với Lan Hinh hứa sẽ cố, Tạ Phi Thiên cũng muốn vậy. Không được, điểm thi phải khá hơn một chút.

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn khắp phòng, đều là một bộ dáng thi nhân cầm cuối viết lia lia nguoi thì suy suy ngẫm ngẫm rồi viết xong lại suy ngẫm, xem ra cũng sẽ không quá khó. Ài, nghe nói những đề này toàn giống giống mô phỏng đề năm ngoái nếu có nguoi đã thi qua chắc biết làm.

Đúng rồi, ta không phải có siêu cấp Hệ Thống sao? Tạ Phi Thiên trong đầu xẹt qua một đạo linh quang.

"Phục chế thủ khoa năm ngoái thi đại học." Tạ Phi Thiên ở trong đầu thỉnh cầu.

"Keng, cần dị năng điểm 50 điểm, hiện nay người dị năng điểm không đủ, không thể khởi động dị năng" âm thanh máy móc vang lên rồi, chỉ có điều cấp ra cái đáp án làm Tạ Phi Thiên muốn điên.

Cái gì, lại là dị năng điểm không đủ! Lẽ nào cái này tên khốn hệ thống không có cái nào dễ dị năng hơn sao? Thủ khoa toàn quốc không được, cho cái toàn tỉnh cũng được mà?

"Keng, trung cấp hệ thống thấp nhất tiêu phí là 50 điểm dị năng, lần này trí năng đối thoại trả lời, Dị Năng Điểm 1 điểm"

Tạ Phi Thiên bất đắc dĩ chấp nhận, lại không dám hỏi tí tên khốn hệ thống 1 điểm cũng sẽ vật lấy của mình.

"Điện Tử Không Chế." Tạ Phi Thiên muốn có thể lên mạng điều tra, tra google tuy rằng mắt công sức chút, nhưng đây đã là biện pháp cuối cùng.

"Hệ Thống khởi động tìm tòi, gần đây tìm được một cái tv, cùng 50 chiếc điện thoại, xin mời lựa chọn không chế loại nào."

Ồ, cả lớp tổng cộng chỉ có 48 người, hơn nữa thầy giáo, tính toán đầu ra đây cũng chỉ có 49 chiếc điện thoại di động, nơi nào nhiều ra một cái? Tạ Phi Thiên suy nghĩ một chút, xem ra là có người lên giấu điện thoại trong người.

"Lựa chọn không chế điện thoại di động." Tạ Phi Thiên lựa chọn.

"Điện thoại di động không chế, Dị Năng Điểm, 10 điểm"

"Chủ Nhân." "Chủ Nhân"...

Tạ Phi Thiên trong đầu hiện ra một cái phòng học không gian, từng cái từng cái "Tiểu quân gia" nhảy ra ngoài, bụi giăng phía trên nhảy ra nhiều nhất dày đặc, nhưng quả nhiên còn có một cái từ phía sau lớp đi ra.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút vị trí, Lý Giang. Không trách tên này nhiệt tình thu gom? Hóa ra là cất giấu điện thoại? Tạ Phi Thiên khẽ mỉm cười. Nghĩ đến Lý Giang ngày hôm qua thấy ta bị nạn có chút cười hả hê khoái chí, Tạ Phi Thiên cười tà ác đem quyền sử dụng điện thoại của hắn cho đoạt.

"Đề thứ nhất, đáp án, lựa chọn, c." "Đề thứ hai, đáp án, lựa chọn, a." Từng cái từng cái không có tiếng động hình ảnh hiện ra ở trong đầu Tạ Phi Thiên. Tạ Phi Thiên nhắc bút lên, xoạt xoạt nhanh chóng điền đáp án.

Một bên khác, Lý Giang len lén lợi dụng điện thoại di động, đang lướt trên 100 đề đáp án, nhưng là mới vừa làm xong đề thứ nhất, điện thoại di động của hắn lại đột nhiên đen thui rồi, tiếp theo, lần thứ hai sáng lên, nhưng này đang ở giao diện google, nhưng giờ, chỉ thấy trên màn ảnh "Bành bạch" nhảy ra ba chữ JAV: JAV, ba chữ mẫu không ngừng lặp lại nhảy lên, rất nhanh chiếm cứ cả cái màn ảnh.

Cái gì bị, đơ máy sao. Lý Giang quả quyết cúp nguồn, màn hình đen lại, thật giống tất cả bình thường. Lý Giang lần nữa, khởi động máy, bình thường, lật đến website, vào google, bất kể hắn bấm tìm kiếm cái gì, đi ra đều nhất định là ba chữ JAV, cùng web phim sex hiện ra, nhiều lần thử đều là phim con heo a đã vậy còn hình ảnh khiêu gợi.

Bà mẹ nó, trùng vi khuẩn sao. Lý Giang tìm tới diệt Virus, tiến vào, kiểm tra, kết quả biểu hiện tất cả bình thường, cũng không có dính virus.

Thảo, cài phần mềm diệt virus làm cái quái gì! Uống mất tiền của ta, Lý Giang không thèm tra nữa, nhưng là trên màn ảnh những chữ kia lại nhảy nhót, Nhìn cái kia chói mắt JAV ba chữ lớn, Lý giang thật không kiềm chế được, không phải là lúc quay tay JAV cái gì chứ.

"Này cái điện thoại dôm, thời khắc máu chó người liền đỡ chứng!" Lý Giang đột nhiên chửi một tiếng khê, đem điện thoại di động của chính mình quăng dưới sàn "Đùng".

Tất cả mọi người đều bị Lý Giang làm tiếng động giật mình, Âu Dương Yên ánh mắt càng là sắc bén nhìn chăm chăm hắn, thật giống muốn giết người.

Ngữ Văn Thầy giáo nhìn trên mặt đất điện thoại di động, mặt đều tái rồi, tuy nói điện thoại di động này là của người, quăng bẻ liền quăng bẻ, không mắc mớ đến ta, nhưng là đây là trường thi nha? Người làm sao có thể ở ngay trước mặt ta ném điện thoại cơ chứ?

"Lý Giang, đứng lên, nắm bài thi của người lại đây, tới đây làm!" thầy ngữ văn la lớn.

Thầy giáo theo thói quen lấy ra điện thoại di động của chính mình, xem thời gian một chút, nhưng là trống rỗng. Ồ, điện thoại di động của ta làm sao cũng đơ máy? Tất nguồn bật lại hoạt động rồi. Nhưng là hắn không để ý, ở điện thoại của hắn cũng như toàn bộ điện trong túi, hết thầy lẽ ra đang tắt máy, thể nhưng lại nóng cực kì như đang vận hành hết tốc lực cả tiếng....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoa khô của trường

Hết gần 2 tiếng thời gian thi, Tạ Phi Thiên một giờ liền hoàn thành, ngày xưa ngồi cả ngày hắn cũng không viết nổi cái gì ra hồn, nay chắc chỉ cần 20 phút như vậy đủ rồi, dù sao đây là bốn mươi mấy cái điện thoại di động đồng thời tìm tòi đáp án cho hắn, cái hắn muốn chính là đem trong đầu đáp ghi lại mà thôi, thậm chí ngay cả viết vẫn đều có văn mẫu tham khảo làm theo.

"Tên Béo, ta đã làm xong, có muốn hay không nhìn bài ta một tý?" Tạ Phi Thiên chọc chọc viên Hạo tên béo, hắn vẫn đang vui đầu bộ dáng nghiêm túc viết viết.

Viên hạo đối với hắn lườm một cái. "người Anh em, không chép của người ta còn hạng hai đếm ngược, chép của người ta liền đồng hạng nhất với người à."

Tạ Phi Thiên lúng túng cười cười, không biết nói cái gì nữa, liền một mình nằm sấp ở trên bàn ngủ.

Hết giờ giao bài thi, Viên hạo nhao nhao bắt Tạ Phi Thiên bao hắn một bữa, chúc mừng Hạ Lan hình đưa cho hắn quà sinh nhật. Tạ Phi Thiên sờ sờ sáng sớm hôm nay mẹ có cho hắn 200 ngàn tiền tiêu vặt, cười khổ đáp ứng rồi.

Hai người vừa đi tới sân trường, tên Béo lôi kéo Tạ Phi Thiên góc áo, hướng về hắn chép miệng nói: "Anh em, mau nhìn, là ai vậy?"

Tạ Phi Thiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy lớp trưởng Âu Dương Yên cầm một cái dù che, đang đứng ở ven đường chờ. Yếu điệu đáng người, tóc đen ngang eo, váy ngắn học sinh, phối hợp với cây dù xanh kiêu cổ trang, khiến người nhìn có mấy phần xuất trần vẻ đẹp.

"Anh em, nàng không phải đang chờ chúng ta chứ?" Tên Béo trơ mặt ra nói.

"Người con heo này bỏ đi, hoa khô của trường chúng ta lúc nào sẽ đem chúng ta để vào mắt? Nhiều như vậy con nhà giàu, con ông cháu cha đứng xếp hàng theo đuổi, đều không nghe nói có ai có thể kéo được trái tim nàng. Liền người bộ dáng, vẫn là chó cho mình tự tương tư." Tạ Phi Thiên cười nói, hai người bạn bè nhiều năm, lẫn nhau trào phúng nói móc đã kích quen rồi, tên Béo cũng không để ý lắm.

"Ta là không thể, nhưng là người anh em người không được sao, nhìn người cao lớn, đẹp trai tuấn tú, đến gần vừa nhìn con mắt thấy mắt chuẩn, mũi là mũi chuẩn, người là một nhân tài ah anh em, vừa lại thấy việc xấu ra tay trừng diệt là đại anh hùng của trường rồi, mỹ nữ yêu anh hùng nhưng là chuyện đương nhiên ah, anh em, nắm bắt cơ hội trên, ta sẽ phía sao làm hậu phương vững chắc."

"Thôi đi pa oi..., đừng có mà khích ta, ta biết mình nằm ở đâu, với vẫn chuong muốn cùng Lý Giang đánh nhau." Tạ Phi Thiên cười cợt, Âu Dương Yên không phải là loại kia nghe lời ngon tiếng ngọt thêm bám theo theo đuổi mãnh liệt sẽ dính, đối với loại này nữ hài, người theo đuổi tới cùng khả năng trốn người càng xa, nếu muốn thu được trái tim của nàng, phải tìm cơ hội làm cho nàng trước tiên đối với người có hảo cảm mới được.

"Lớp trưởng đại nhân?" đi ngang qua Âu Dương Yên bên người, Tạ Phi Thiên vẫn lễ phép chào hỏi một tiếng

"Ừ." Âu Dương Yên thần sắc bất định nhìn về phía sao nhòm ngó.

Ngay khi Tạ Phi Thiên cùng Viên hạo đi ra một khoảng, phía sau truyền đến Âu Dương Yên kêu to: "Tạ Phi Thiên."

"Lớp trưởng đại nhân có chuyện gì ạ?" Tạ Phi Thiên xoay người lại, thấy bộ dáng Âu dương Yên muốn nói gì đó lại thôi.

Bên cạnh, tên Béo lại là nhủu lông mày lại đưa mắt nhìn Tạ Phi Thiên, thấp giọng nói: "Anh em, cơ hội tới."

"Ta... Ta có thể cùng... Cùng các người cùng đi sao?" Âu Dương Yên mặt đỏ lên, rốt cục dứt quãng nói ra một câu nói như vậy.

"Có thể cùng đại mỹ nữ cùng đi chúng ta rất là vui." Tạ Phi Thiên mỉm cười gật đầu khom người, một tay chấp sau lưng, một tay vươn về trước, làm ra một cái xin mời.

Nghe nói như thế, Âu Dương Yên đỏ lên mặt, bước vội đi tới.

Mới vừa đi ra vài bước, từ xa chạy tới ba tên ăn mặt rất dân chơi, ngăn ở Âu Dương Yên trước người.

"Âu Dương Yên, đại ca của chúng ta chờ người đây."

"Mỹ nữ, cùng đi với chúng ta đi, chúng ta có xe đây, người xem này trời nắng nóng như vậy, da sẽ đen để đại ca của chúng ta đau lòng biết bao à?"

Âu Dương Yên sợ đến lùi tới Tạ Phi Thiên phía sau. "Tạ Phi Thiên, xin lỗi!"

Chính tên Béo, lúc này cũng nhìn ra Âu Dương Yên muốn cùng bọn họ đi là nguy hiểm gì, hóa ra là nàng đã sớm biết có người theo đuổi.

"C-k-í-t.t.t.", "một chiếc oto đen Santana lao ra chắn trước mọi người, sau đó thắng gấp một cái có vẻ mãnh liệt.

cửa xe hạ xuống, hiện ra một cái đầu vàng hoe phía trước vượt cao, trong xe nhìn ra. Một khuôn mặt trắng bộ dáng khá tuấn tú, nhìn về phía Âu Dương Yên, cười nói: "Tiểu Yên, lên xe đi! Ta đưa người về."

"Ta hôm nay không về. Ngươi về trước đi thôi." Âu Dương Yên lại lui về phía sau.

"Không đi về ngươi đi đâu?"

"Tạ Phi Thiên, chúng ta đi đâu?" Âu Dương Yên đem mắt nhìn hướng Tạ Phi Thiên.

"Đi Minh Nguyệt Lâu ăn cơm." Tạ Phi Thiên cười đem Âu Dương Yên bảo hộ ở phía sau.

"Minh Nguyệt Lâu loại này quán ăn nhỏ có cái gì ăn, ta dẫn ngươi đi nhà hàng 5 sao ăn hải sản." Thạch Thiên Phàm một tay đặt ở trên cửa sổ xe, nhô đầu ra nói.

"Ta... Ta không đi. Thạch Thiên Phàm, ngươi đừng theo ta vậy nữa, bằng không ta sẽ nói cho ba ba ta biết." Âu Dương Yên đỏ lên mặt, có chút tức giận nói.

"Nói cho ba ngươi biết thì thế nào? Cha ngươi còn đối với ta cha nói, muốn để cho chúng ta thân cận hơn một chút đây. Vì các ngươi nhà Âu Dương, bây giờ còn không phải dựa cả vào chúng ta Thạch gia mới có miếng để ăn?" Thạch Thiên Phàm tỏ rõ vẻ khinh miệt cười nói.

"Âu Dương, chúng ta đi." Tạ Phi Thiên kéo Âu Dương Yên, mang theo nàng hướng về phía ba người kia ép tới.

Tạ Phi Thiên bình thường cũng không ít theo người ta đánh nhau, nhìn khá có tố chất giang hồ, trên người dĩ nhiên là có một luồng lẫm liệt khí thế bá đạo kèm huyết tính kinh nghiệm. Ba tên cao lớn đàn em của Thạch Thiên Phàm dù đông và to lớn vẫn sợ hãi theo bản năng lùi lại.

"Các ngươi làm gì vậy? Ngăn hãm lại cho ta!" Trên xe thạch Thiên Phàm quát lạnh một tiếng, mới đem ba người cho tỉnh lại, ba người có chút tức giận xông tới. Quá mất mặt rồi, lại bị người ta một cái ánh mắt liền cho hoảng sợ dọa lui.

"Làm sao? Muốn đánh nhau phải không?" Tạ Phi Thiên hơi nhướn mày, trừng mắt nhìn ba người.

"Ngươi là ai? Dám cùng đại ca của chúng ta tranh giành gái? Không muốn sống nữa đúng hay không?" Trong ba người một tên bạo gan, đưa tay muốn đẩy Tạ Phi Thiên vai, lại bị Tạ Phi Thiên hơi cúi xuống làm cho nhoáng tới.

"Ba đứa, trước tiên đừng động thủ." Thạch Thiên Phàm nhìn cửa trường học bảo vệ một chút, xong, nhìn tạ Phi Thiên đánh giá một chút từ trên xuống dưới. "Tạ Phi Thiên đứng không? Đại anh hùng ah, băng vàng còn đang dán ở đẳng kia, làm sao? Còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân "hộ hoa sứ giả"?"

"Đứng thì sao?" Tạ Phi Thiên nhìn lại.

"Không ra sao, Tiểu Yên là người ra sao, nàng phải biết lựa chọn ai mới có thể cho nàng hạnh phúc, nhìn một chút các ngươi, khắp toàn thân từ trên xuống dưới gộp lại còn chưa đủ ta mua cái quần lót?" Thạch Thiên Phàm cười khẩy nói.

"Ngươi có tiền? Cũng không liền chạy xe tàn Santana?" Viên hạo chen vào một câu.

"Đó là ba ta không muốn ta quá khoa trương, lại nói ta chạy Santana thì làm sao rồi? Còn hơn các ngươi đi bộ sao?"

"Đó cũng là ngươi quá tự cao chính mình" Tạ Phi Thiên trả lời một câu. "Loại này rách nát xe nhìn là biết xe bỏ người ta đem nhặt về, chạy so với ốc sên còn chậm hơn, còn bất cứ lúc nào cũng có thể chết máy rồi, không cho phép chúng ta đã đến Minh Nguyệt Lâu, ngươi này rách nát con xe có thể chạy tới được sao?"

"Ngươi nói là xe của ta là nhặt về? Ngươi bước đi đều so với xe ta nhanh hơn?" Thạch Thiên Phàm giận dữ cười nói.

"Không phải sao? Liên này rách nát con xe, ngươi còn dám lấy ra khoe?" Tạ Phi Thiên khinh miệt nói.

"Được, ngươi đi? Ngươi bước đi đều so với ta Santana xe nhanh? Có dám chúng ta tới so một lần à? Xem rốt cục là ngươi nhanh, hay là ta xe Santana nhanh?" Thạch Thiên Phàm phẫn nộ chỉ vào Tạ Phi Thiên nói.

Tạ Phi Thiên nghe được sững sờ, không nghĩ tới thạch Thiên Phàm vẫn đứng là có thể đưa ra lời thách đố vô sỉ như vậy, nhưng lời nói mình đã nói ra miệng, cũng không thể trở lại, lập tức suy nghĩ một chút, cắn răng nói: "So liền so, từ nơi này đến Minh Nguyệt Lâu, ngươi lái xe ta dùng chân, ai tới trước người đó thắng?"..(má óc chó nghe chả vinh quang gì con hàng Phi Thiên này óc vl tác giả nhục dùm ngươi).

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: So tốc độ với xe

"Anh em," tên Béo không ngừng ở phía sau kéo áo Tạ Phi Thiên.

"Nói xe kia là đồ rác, cũng chỉ là sừng miệng lưỡi nha, nguoi cũng không cần thiết nắm hai chân của mình đi so tốc độ với cái bốn bánh."

"Ha ha, hay, hay, ta đã thấy người ngông cuồng ngu ngốc, nhưng so với nguoi còn thua xa, ta cũng lần đầu thấy." Thạch Thiên Phàm nghe được Tạ Phi Thiên dĩ nhiên đồng ý, cũng là sững sờ, rồi lập tức cười phá lên, nghĩ thầm nguoi nếu muốn tự xấu mặt, vậy ta tự nhiên thành toàn cho nguoi.

"Hóa ra là tên ngu, hèn gì sẽ làm việc trọng nghĩa đồ?" ba tiểu đệ của thạch Thiên Phàm cười khẩy nói.

"Tạ Phi Thiên, đừng cùng hán cá cược." Âu Dương Yên kéo kéo Tạ Phi Thiên cánh tay nói."thua liền phiền phức lắm."

"Yên tâm, ta có thể nói ra, liền có thể làm được, các nguoi xem nơi này, đến Minh Nguyệt Lâu cũng chỉ là một đoạn ngắn, ta có thể chạy nhanh hơn hán." Tạ Phi Thiên lớn tiếng nói.

"Ha ha, được, tên ngốc nguoi thật sự khờ đến đáng yêu." Thạch Thiên Phàm cười như điên nói."Tạ Phi Thiên, nghe cho kỹ, xe ta đây phanh hơi bị không ăn lỗ như va gãy chân nguoi nguoi không trách chứ."

"thứ xe móc meo của nguoi va vào chỉ tổ ta mất thêm tiền sửa xe tàn của nguoi. Có thể là nguoi thua thì tính thế nào?" Tạ Phi Thiên trả lời một câu.

"Ha ha, ta thua? Ta thua ta thạch Thiên Phàm sẽ lau giày cho nguoi, gấp một lần cuối đầu chào một lần!"

"Được, cứ như vậy đi. Mọi người nghe cho kỹ, hán thạch Thiên Phàm thua liền lau giày cho ta, gấp một lần cuối đầu một lần!" Tạ Phi Thiên cất cao giọng, hướng về mọi người xung quanh nói.

"Người điên."

"hán này không phải là tên điên sao, đúng là kẻ đần." Một bên các học sinh nghị luận sôi nổi rồi.

"Anh em, nguoi đánh cược thật à?" Tên Béo theo nói.

"Không có chuyện gì." Tạ Phi Thiên vỗ vỗ bả vai của mập mạp, sau đó bắt đầu khởi động run tay lắc chân xoay cổ.

"ngu Ngốc!" Thạch Thiên Phàm hung hăng liếc nhìn phun một ngụm nước bọt.

"Thạch ca, thật là đâm vào chân hán hả?" Một tên tiểu đệ của hán hỏi.

"đâm! Tại sao không đâm? Chỉ là bồi chút tiền thôi mà." Thạch Thiên Phàm hung hăng trả lời.

"Xong chưa?"

"xong rồi, nguoi là cái thứ không có kiên nhẫn là sao làm việc lớn, nếu muốn thì cứ chạy trước." Tạ Phi Thiên không thèm để ý chút nào, tiếp theo liền ép chân, đè ép chân trái ép chân phải bài khởi động thể dục vẫn chưa kết thúc.

"Ta chạy trước, vậy không phải là ta ăn gian ăn hiếp nguoi?" Thạch Thiên Phàm cười lạnh nói.

Người vây xem càng ngày càng đông, nghe tới sự việc, mọi người nhìn về phía Tạ Phi Thiên ánh mắt có vẻ thương cảm, xem ra ngày mai đi học lại thêm một tên đi xe lăn.

"mọi người nghe kỹ đây, chờ sau đó ai nếu ai ở trước xe ta vậy ta coi như là không nhìn thấy có thể tung là không chịu trách nhiệm." Thạch Thiên Phàm nhìn các học sinh hội tụ càng đông, cười lạnh một tiếng, tuyên bố.

Nghe nói như thế, đang đứng tán loạn quay quanh, xoạt một tiếng đều vọt đến hai bên lề đường.

Khà khà, tiểu tử, chơi mưu mô với ta, ta chơi chết nguoi. Thạch Thiên Phàm nhìn phía trước đường trống, ở trong lòng cười lạnh.

"Âu Dương, tên Béo, chúng ta cũng đi thôi." Tạ Phi Thiên bình tĩnh đứng lên, hướng hai người Âu Dương Yên cùng Viên Hạo gọi lớn, chậm rãi đi về phía trước.

"Tiểu tử, lẽ nào nguoi muốn nuốt lời?" Ba tên đàn em từ trong xe ló đầu ra gọi lớn.

"nuốt lời, ai nói nuốt lời? Các nguoi có thể đuổi theo nha." Tạ Phi Thiên quay đầu lại cười nói.

"Đại ca, ta lái nha, đâm chết hán!" Ba tên đàn em bị nói sững nguoi, nửa ngày mới rúc đầu về nói với Thạch Thiên Phàm.

Thạch Thiên Phàm khước miệng nhếch lên một nụ cười gằn, buông ra phanh, xe "Oanh" một tiếng.

"Mẹ!" Thạch Thiên Phàm vận chìa khoá, lại bắt đầu khởi động lại.

"Cộc cộc păng... Cộc cộc păng..." động cơ đề liên tục, nhưng là xe không nổ máy lên được.

"Trời ạ, tên này vận may thật tốt, xe thạch thiên Phàm lúc này lại chết máy."

"Đúng vậy a, nếu ta ta liền thừa cơ hội này liều mạng chạy, không chừng có thể đến Minh Nguyệt Lô trước."

"Nhưng người nhìn xem tên ngốc này, còn ở đây thông dong tản bộ ngắm cảnh à?"

"Tạ Phi Thiên, người nhanh chạy." Âu Dương Yên xem Tạ Phi Thiên chậm rãi đi bộ, cũng thúc giục.

"Anh em, người có phải hay không đã sớm biết xe hần sẽ bị hư?" Tên Béo mặt kính phước nhìn Tạ Phi Thiên, chỉ còn thiếu cúng bái lun, quá trâu bò.

"Há, đây là do ăn ở đấy." Tạ Phi Thiên không nóng không lạnh nói, trong lòng nhưng lại đang cười lạnh, mạch điện cho ngừng hoạt động người có thể đề máy thì ta làm cho chớ.

"Cộc cộc păng..." Thạch Thiên Phàm vẫn còn đề máy, nhìn Tạ Phi Thiên đã đi ra cổng trường được một khoảng, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi hột.

"Các người nhanh lên một

chút ah." Tạ Phi Thiên bộ dáng vẫn ung dung quay đầu lại, hướng về thạch Thiên Phàm vẫy tay.

"Ba người các người, nhanh xuống đẩy xe cho ta!" Thạch Thiên Phàm hướng về ngồi ghế sau ba tên đệ la hét.

Ba tên tiểu đệ vội vàng mở cửa xe nhảy xuống. Trước mặt nhiều người như vậy, lỗ như thua, thạch Thiên Phàm mặt mũi chắc nịch. Đến lúc đó lại giận cá chém thớt đập bọn họ một trận xả giận cũng không chừng.

Đã đến cổng trường học, Tạ Phi Thiên, xoay người mỉm cười nhìn mấy người Thạch Thiên Phàm "hazz thật là xui xẻo xe lại hư a đã bảo là phế liệu mà không tin". Hần không sợ người ta tức chết mà.

Chiếc xe dưới lực đẩy của ba người, dần dần chạy lên, tốc độ càng lúc càng nhanh, thạch Thiên Phàm cảm giác tốc độ có chút ổn, bình tĩnh vật khóa đề máy "oanh" tiếng động cơ vang lên.

"Tạ Phi Thiên, xe của bọn họ nổ máy." Âu Dương Yên cả kinh, khăn trương nắm tay Tạ Phi Thiên.

Cảm giác được trong tay một bàn tay nhỏ non mềm mại nắm vào, Tạ Phi Thiên trong lòng rung động.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm 2 điểm." Trong đầu âm thanh google vang lên.

"Âu Dương, chớ hoảng, bọn họ cách chúng ta còn xa mà." Tạ Phi Thiên nhìn Âu Dương Yên mặt lo lắng, nặn nặn tay nhỏ bé của nàng nói.

Âu Dương Yên lúc này mới nhớ sứt đến tay của mình, lại bị Tạ Phi Thiên cầm trong tay, mặt đỏ lên, liền muốn rút tay về. Tạ Phi Thiên nơi nào lại cho thoát?, nắm thật chặt không cho rút về. Âu Dương Yên rút mấy lần không được, dĩ nhiên không vùng vẫy nữa, tùy ý để Tạ Phi Thiên nắm tay mình, đây cũng khiến Tạ Phi Thiên trong lòng đắc ý mừng thầm.

Thạch Thiên Phàm nhìn hai người nắm tay, ánh mắt lộ ra vết hung quang, mẹ nó, mình theo đuổi một năm, đều vẫn không cho nắm tay. Bất quá nghe trầm ổn tiếng động cơ hần lại cười lạnh.

"đại ca, " ba người đang đẩy xe mở cửa ngồi lên.

Thạch Thiên Phàm đập mạnh chân ga, nhưng xe không có có vọt về trước lại một tiếng "dát" lại chết máy rồi

"má!" Thạch Thiên Phàm đập mạnh vào vô lăng.

"đại ca, chúng ta lại đi đây!" ba tên tiểu đệ thức thời lại nhảy xuống xe đi đây.

"Tiếp tục đây, đừng có ngừng! Các người đẩy đến Minh Nguyệt Lô đi." Thạch Thiên Phàm thử mấy lần nhưng vẫn không nổ máy, tức giận la hét.

"Lão đại, xe quá nặng, chúng ta đẩy... Đẩy không nổi đâu" Ba tên tiểu đệ lao mồ hôi trắng áp hốn hển trả lời.

Thạch Thiên Phàm hướng về hai bên đường mọi người vây xem, từ trong túi rút ra một cục tiền, ở trên cửa xe đập "Àm àm!". "Các người ai đến giúp đẩy xe, tiền này chính là của các người." (phá của a)

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tà môn

Hai bên học sinh liếc nhìn nhau đây như là đánh bạc a, thạch Thiên Phàm không dễ chọc, nhưng có thể cùng thạch Thiên Phàm đấu đá thì cũng không phải là người tầm thường, nên đa số lại đang chờ do dự, nhưng có một số thấy tiền là sáng mắt chạy lại phụ đẩy.

Chiếc xe dưới sức đẩy của bảy, tám người đang từ từ tăng tốc vương lên.

Nhìn Tạ Phi Thiên đứng một bên trợn mắt hốc mồm, thạch Thiên Phàm lộ đầu ra, hung tợn cười nói: "Tạ Phi Thiên, dù xe ta bị hư, thiếu gia ta vẫn có thể thắng ngươi!"

"chờ ngươi thắng rồi nói sao nha!" Tạ Phi Vũ cười nhạt, lôi kéo tên Béo cùng Âu Dương Yên tiếp tục đi.

"Thạch thiếu, xe hôm nay bị làm sao vậy?" Một tên bảo an chạy ra mở cổng cho thạch Thiên Phàm, lấy lòng hỏi.

"không cần ngươi lo, tránh sang một bên!" Thạch Thiên Phàm đang tức giận, lớn tiếng đuổi.

"YAA.A.A..ta Phi, chỉ là nhờ có ba giàu a?" tên bảo an nhìn theo chiếc xe churôi thẳm trong miệng.

Cổng trường là ở trên đường dốc, Minh Nguyệt Lâu ở phía dưới dốc, khoảng cách là gần ngàn mét. Chiếc xe oto dưới sức đẩy, rất nhanh đã vượt qua Tạ Phi Thiên ba người. Đi ngang qua Tạ Phi Thiên, thạch Thiên Phàm lần thứ hai đắc ý cười như điên nói: "Tạ Phi Thiên, mày thấy không, tao có tiền, có tiền có thể mua quý khiến, liền có thể khiến quý đẩy xe!"

Nghe nói như thế, mấy tên đẩy xe phía sau đã có ba tên buông tay, tiền tuy rằng tốt, nhưng lời này quá xúc phạm.

"Nhìn cái gì? Phía trước chính là Minh Nguyệt Lâu rồi, đẩy đến đó, liền nhận được tiền." Thạch Thiên Phàm lại rút ra một xấp tiền, vỗ vào cửa xe.

"Anh em, ngươi mau chạy đi." Viên hạo khẩn trương nói.

"Không vội, xe hần rất nát, không chỉ là khởi động có vấn đề, liền phanh xe cũng có vấn đề." Tạ Phi Thiên cười nói.

"Ngươi cái này cũng biết?" Âu Dương Yên nghi hoặc nhìn Tạ Phi Thiên.

"Chính hần không phải vừa nói phanh cũng có vấn đề hay sao? Tạ Phi Thiên một mặt ngây thơ nói.

"Cạch" tên Bé chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Âu Dương Yên nhưng là nhanh chóng mặt đều đỏ chót rồi. "Tạ Phi Thiên, ngươi ngốc à? Ngươi ngốc thật hay giả ngốc chứ? Chạy mau đi."

Xe oto đang chạy nhanh bỗng dừng thẳng gấp, một đám đẩy xe phía sau liền lao đầu lên kính xe sau "ầm" "ầm" âm thanh mạnh.

"Ôi, mẹ oi." "Ôi, đầu của ta." Liền tiếp tiếng rên rĩ vang lên.

"Nhìn, phanh hư thiệt rồi kìa." Tạ Phi Thiên chỉ vào xe của Thạch Thiên Phàm nói.

Âu Dương Yên cùng tên Béo há to miệng, nửa ngày vẫn không khép được. Ngày hôm nay việc này, cũng quá tà môn đi à nha? Tạ Phi Thiên hôm nay thật là may mắn nghịch thiên.

"Đại ca, anh đừng phanh xe lại chứ?" ba tên tiểu đệ tới chỗ Thạch Thiên Phàm xoa xoa cái đầu đã xưng một cục, ầm ức nói.

"Ta đã phanh xe hồi nào? Ta vẫn ngồi không đây." Thạch Thiên Phàm cũng va đầu vào trên tay lái, nghe được ba tên đệ oán giận, liền phát điên quát lớn.

"Vậy làm sao xe phanh?" Ba tên tiểu đệ vẫn chưa tin, hướng trong buồng lái nhìn nhìn.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Là ta giẫm phanh lại, ta chính mình tự va đầu vào tay lái? Còn không mau quay lại đây, nhìn kìa bọn chúng lại vượt mặt." Thạch Thiên Phàm một cái tát vỗ vào đầu ba tên tiểu đệ, tức giận nói.

"đẩy xe, đẩy xe" Ba tên đệ vẫn ầm ức vuốt cục u trên đầu quay lại phía sau đẩy.

"Một hai ba, dùng sức đẩy!" bảy, tám người dùng hết sức bú sữa mẹ đẩy, nhưng là xe vẫn không thể nhút nhít.

"Các ngươi có đang dùng sức không đó?" Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên nhàn nhã đi càng ngày càng xa, nóng nảy nói.

"Một hai ba, dùng sức!" bảy tám tên vừa hô vừa dùng sức, ức đến đỏ mặt tía tai.

"Được, chuyển động, động rồi." Thạch Thiên Phàm hưng phấn nói, nhưng là mới chậm rãi di chuyển một chút, xe lại ngừng lại.

"Thạch Thiếu, bánh sau cần bàn là không có chạy, có phải là phanh bị chết không?" Một tên thận trọng, chỉ vào trên mặt đường vết bánh xe đen thui nói.

Thạch Thiên Phàm từ cửa sổ xe lộ đầu ra nhòm, xem trên mặt đất cái kia một vết đen, sắc mặt lập tức trở nên đen hơn cả vết đen trên đường. Đẩy cửa xe nhảy xuống, đi vòng quanh xe, cuối cùng hung hăng đá một phát vào bánh sau, hét lớn: "mẹ nó, không phải nói xe này có phanh điện tử hiện đại sao? Làm sao lúc này phanh lại bị chết?"

"đại ca, chúng ta rút lui đi, không thêm cùng cái kia ngu ngốc chơi nữa." Ba tiểu đệ tiến tới gần, tro mặt ra nói.

Thạch Thiên Phàm lạnh lùng nhìn xung quanh vài vòng, xung quanh có nhiều người đang vây xem, hơn nữa có một số còn cười trên nỗi đau người khác. Thạch Thiên Phàm cắn răng, trên mặt âm trầm. Cái này không thể lùi, nếu không mình ở trường học liền trở thành trò cười.

"Lùi? Ta thạch Thiên Phàm còn không biết "Lùi" viết như nào đây? Các người đi Minh Nguyệt Lâu với ta, ta ngược lại muốn xem đồ nhà quê kia làm gì được ta?" Thạch Thiên Phàm đầy vẻ dữ tợn.

"Thạch Thiếu, này tiền đây xe..." mấy tên đẩy xe lúc này ập ứng xin tiền công.

"Cút!" Thạch Thiên Phàm rút ra vài tờ tiền mặt, ném lên. Màu xanh tiền mặt 500k trên không trung tung bay, ba người kia trên mặt lúc đỏ lúc trắng, rốt cục cố thờ dài một hơi, khom người xuống đất nhặt tiền, cúi đầu vội vã rời đi.

"Hi hi, may là vừa này ta không đi đẩy xe, giờ cầm tiền cũng không được sáng khoái?" mấy người kia nhặt tiền đi ra nghe lời xì sầm xấu hổ không thôi.

Tạ Phi Thiên ba người nhàn nhả đứng ở "Minh Nguyệt Lâu" đợi, mặt mang nụ cười thân thiện chờ Thạch Thiên Phàm đám người chạy đến.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên ba người, thạch Thiên Phàm ngừng lại, cùng ba tên tiểu đệ nói thảm mấy câu, xong ba tên đi lên.

"Chúng ta thạch thiếu nói, không cùng các người nhà quê chấp nhặt, này hai trăm ngàn cầm đi."

"Thật quá mức rồi, rõ ràng thua, liền nhận lỗi cũng không có, thạch Thiên Phàm, người có phải nam nhân không?" Âu Dương Yên tức giận nói.

Tạ Phi Thiên mỉm cười cầm lấy 200 ngàn cầm trong tay vuốt vuốt.

Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên lấy tiền, trên mặt biểu hiện lập tức trở nên vênh váo tự đắc, hai trăm ngàn liền mua được, đúng là tên nhà quê.

Ba tên tiểu đệ cũng là gương mặt cười, đang muốn lui về, Tạ Phi Thiên đột nhiên đưa tay ra, tóm chặt cổ áo một tên, tay phát lực siết chặt, kéo lại trước mặt.

"Người, người tiền đã lấy rồi, người muốn làm gì?" tên tiểu đệ mặt chợt đỏ bừng, hai tay lung tung đẩy Tạ Phi Thiên, muốn tránh khỏi tay Tạ Phi Thiên, tuy nhiên lại phát hiện, chính mình không thể đẩy ra không dùng sức được, Tạ Phi Thiên tay giống như là một cái kềm sắt, thật chặt túm lấy hắn, khiến cho hắn hô hấp đều khó khăn.

Một bên thạch Thiên Phàm sắc mặt thay đổi, cùng hai tên đệ vọt tới

Tạ Phi Thiên cầm trong tay tiền vỗ vào mặt tên đang bị túm "Giúp ta chuyển lời, ta Tạ Phi Thiên giấy đã dơ kêu kêu thạch Thiên Phàm tới chà lau đi nha!!" đây bá khí, giọng nói uy nghiêm chậm rãi, nhưng khiến người ta rét lạnh...

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nàng là bạn gái ta

"Tạ Phi Thiên, người muốn bao nhiêu tiền mới chịu bỏ qua, ra cái giá đi!" Thạch Thiên Phàm từ ví tiền rút ra một cọt tiền, dơ lên trước mặt Tạ Phi Thiên lắc lắc, "Nhiều đây đã đủ chưa?"

"Ta là đồ nhà quê, với đại thiếu gia như người kiến thức không bằng, ta hiện tại chỉ biết giấy ta đang bị dơ bẩn, ai cá cược thua thì mau tới lau à" Tạ Phi Thiên cười lạnh nói.

Tên Béo Viên hạo, hướng về Tạ Phi Thiên giơ ngón tay cái nói: "Anh em, có khí cốt, ta tự hào vì người!"

Âu Dương Yên sắc mặt hơi đổi một chút, kéo kéo tay áo Tạ Phi Thiên, nói nhỏ: "Tạ Phi Thiên, hắn đã biết sai, coi như bỏ qua đi? Chớ cùng người như

thể chấp nhận làm gì."

"Âu Dương, người chó xía vào, bây giờ là chuyện của ta với hắn, không có quan hệ gì với người." Tạ Phi Thiên rút tay ra khỏi người Âu Dương Yên, bước về phía Thạch Thiên Phàm đầy vẻ đe dọa.

"Tạ Phi Thiên, người đây là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Thạch Thiên Phàm nhìn phía sau vẫy vẫy ba tên tiểu đệ."dạy dỗ hắn một chút, để hắn biết bốn công tử là ai."

Viên hạo đang ở phía sau cũng tiếng lên song song với Tạ Phi Thiên, vẻ mặt hào hứng bóp bóp tay."Đánh nhau sao? Ta cũng đang ngứa tay đây, thích thì chơi."

Nhìn bên kia ba người xông tới, Tạ Phi Thiên cũng tiến lên một bước. "Tên Béo, cho người tên bên trái, còn lại để ta."

"Được!" Tên Béo thân hình mập mạp nhưng lúc này lại rất linh hoạt, giơ lên cánh tay trái quét ngang mặt đối thủ, phía dưới một cước đá vào yếu điểm tên kia.

"Ồi, " tên kia bị đá ngay chỗ hiểm, đau nhức sắc mặt trắng bệch, hai tay bụm phía dưới ngồi xồm xuống. Tên Béo lại tiến lên vung gối vào mặt đối thủ, tên kia thân thể liền đứng không vững, ngã sang một bên.

"Thiên ca, bên ta xong." Tên Béo vỗ vỗ tay như phui bụi, quay đầu nhìn về phía Tạ Phi Thiên bên kia, khi thấy Tạ Phi Thiên tay tóm lấy gáy một tên đã gục đầu xuống, một tay khóa cổ tên còn lại, hai tay siết chặt dây lực khiến hai tên kia chỉ có thể quơ quơ cánh tay cầu cứu.

"Àm!" một tiếng, đầu hai tên đệ bị đập vào nhau, hai người đôi mắt đều bầm đen trợn trắng, uể oải bị Tạ Phi Thiên ném trên đất.

"Anh em, người không nên chơi vậy, không thể để ta thắng một lần sao?" Tên Béo hậm hực đi tới.

"Có ai không, Tạ Phi Thiên giết người." Thạch Thiên Phàm nhìn thấy bọn đàn em vừa nhào tới, mới một hiệp liền toàn bộ nằm trên mặt đất, sừng sốt, liền phát sinh một tiếng kêu hoảng sợ, xoay người muốn chạy trốn.

"Chạy? Ta cho người chạy sao." Tạ Phi Thiên thân thể đột nhiên tăng tốc xông ra ngoài, như một viên đạn, bay lên một cước, ngay lưng Thạch Thiên Phàm liền lao đảo, té lăn trên đất.

"Chính người nói, người thua phải lau giày cho ta, hơn nữa là gấp một lần cuối đầu chào một lần, người muốn chơi xấu?" Tạ Phi Thiên đi tới trước mặt Thạch Thiên Phàm, lạnh lùng đe dọa Thạch Thiên Phàm đang ngã trên mặt đất.

"Tạ Phi Thiên ta Thạch gia sẽ không bỏ qua cho người đâu." Thạch Thiên Phàm muốn ngồi dậy, lại bị Tạ Phi Thiên một đạp lại ngã, lại lúi lúi hoảng sợ.

"Ta chả biết Thạch gia là cái gì, ta Tạ Phi Thiên đều không biết gì. Ngày hôm nay giày ta người lau hay không lau?" Tạ Phi Thiên tiến thêm một bước nữa.

Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên như Sát Thần, trong lòng bắt đầu sợ hãi, ngày hôm nay sao lại xui xẻo như vậy, đụng trúng cái sát tinh? Thạch gia thể lực to lớn hơn nữa, cũng là nước ở xa không cứu được lửa gần."Tạ Phi Thiên, người nói, phải bao nhiêu tiền người mới bỏ qua cho ta, người có thể tùy ý ra giá."

"Ta chỉ muốn người có chơi có chịu!"

"nhưng hôm nay người mang giày thể thao bitis hunter" Thạch Thiên Phàm âm thanh mang theo tiếng khóc.

"Cũng phải lau dù ta đi dép lao người cũng phải lau!" Tạ Phi Thiên đột nhiên nhắc chân, đạp một phát lên ngực Thạch Thiên Phàm, trên áo trắng của hắn chui chui giày mình lên. Sau đó thu chân, thay chân kia trên quần chui chui.

Nhìn Tạ Phi Thiên lưu ở trên người mình từ dấu màu nâu vệt bẩn, còn mang theo mùi hôi tanh, Thạch Thiên Phàm đen mặt."Tạ Phi Thiên, người trét gì lên người ta?"

"YAA.A.A.., chết rồi ta hôm nay tự nhiên đạp phải phân chó, ta nói hèn chi hôm nay quá may mắn?" Tạ Phi Thiên cố nín cười, một mặt kinh ngạc hét lớn.

"Oa, Thiên ca, nguyên lai người hôm nay đạp cứt chó hèn gì chó ngáp phải ruồi hèn quá đi?" Viên hạo rất phối hợp phụ họa chăm chọc.

"Phốc hihi", Âu Dương Yên cũng nhin không nổi, bật cười duyên.

"Thạch đại thiếu gia, cách Âu Dương xa một chút, nếu như ta lại thấy người bám theo nàng, sự việc hôm nay sẽ còn tiếp diễn, người biết rồi chứ?" Tạ Phi Thiên cúi người xuống, vỗ vào mặt Thạch Thiên Phàm nói.

"Âu Dương Yên là gì của người? Ta theo đuổi nàng thì mắc mớ gì tới người?" Thạch Thiên Phàm tuy rằng sợ hãi, nhưng là bộ mặt đàn ông hắn không cam lòng phản bác.

"Nàng là gì của ta?" Tạ Phi Thiên kéo Âu Dương Yên gần lại, ôm vai của nàng nói: "Nói cho người biết, Âu Dương hiện tại là bạn gái của ta, Đứng không, em yêu?"

Nếu như là bình thường nàng đã quay lại cho hắn một cái tát, thế nhưng hiện tại nàng biết Tạ Phi thiên là đang giúp nàng thoát khỏi thạch Thiên Phàm, suy nghĩ một chút, rốt cục mặt đỏ ửng lên, "vâng" một tiếng.

"Không thể, tuyệt đối không thể! Âu Dương Yên làm sao sẽ thích người cái này đồ nhà..." Thạch Thiên Phàm lạnh lùng nói, nhưng nói được một nửa, cảm giác được ánh mắt Tạ Phi Thiên đang chăm chăm nhìn mình càng ngày càng lạnh, rốt cục đem cái kia câu sao nuốt vào.

"Keng, được nữ nhân đồng ý làm bạn gái, khen thưởng 50 điểm dị năng." Tạ Phi Thiên nghe trong đầu truyền tới âm thanh máy móc. suýt chút nữa cao hứng nhảy dựng lên, như vậy cũng có thể được khen thưởng? Lúc này thực sự là làm chơi ăn thiệt lời lớn.

"Xì, " một chiếc xe cảnh sát cấp tốc lái tới, đứng đỗ ở ven đường, chỉ chốc lát sau, hai tên cảnh sát, nhảy xuống.

"Cảnh sát đồng chí, có người vừa đánh ta!" Thạch Thiên Phàm như bắt được nhánh cỏ cứu mạng lập tức vọt tới. Trên đất ba tên thù hạ không giả chết nữa cũng lồm cồm bò dậy lê lét chạy theo thạch Thiên Phàm hướng tới viên cảnh sát.

"Thiên ca, cảnh sát sao lại tới? Chúng ta mau chạy đi?" Tên Béo khẩn trương hỏi.

"Tên Béo, nhớ kỹ, vừa nãy là một mình ta đánh bọn họ, có hỏi người cái gì cũng không được nói." Tạ Phi Thiên thấp giọng nói vỗ vỗ bả vai của mập mạp.

"Thiên ca, người không thể cứ như vậy? Mỗi lần đều là một mình người gánh chịu, lại gánh nữa sẽ bị đuổi học đấy. lần này đến lượt ta chịu." Viên hạo đứng dậy liền đi về phía cảnh sát.

"Tên Béo, sự việc này rất nhiều người làm chứng người gánh không hết?" Tạ Phi Thiên kéo lại tên Béo."Vẫn là câu nói kia, ta có việc gì mẹ ta là mẹ người, người có việc gì nhà người chính là nhà của ta, phải có người chăm sóc ở lại đi mập mạp."

"Thiên ca...anh..." Viên hạo giọng ảm ướt khóe mắt cay kêu lên.

"Không có chuyện gì, chúng ta cũng không đem người ta đánh chết, cùng lắm vài ngày liền ra." Tạ Phi Thiên cười nói, chỉ có điều nụ cười bên trong lại cất giấu một tia cay đắng. Mới vừa đáp ứng cô chủ nhiệm phải ngoan học hành tốt, hazz xin lỗi cô Lan Hinh, ta lỡ lời.

"Cảnh sát đồng chí, hai người này chính liền là hung thủ, nhìn bọn họ đều bị hắn đánh thành như vậy, mau bắt hắn, ta Thạch thị tập đoàn nhất định sẽ có hậu ta." Thạch Thiên Phàm khôi phục bộ dáng công tử ca.

Nghe như thế, hai cảnh sát đều không hện mà cùng nhủu mày, gương mặt đều lộ vẻ không vui, tự nhiên lại bị người khác sai khiến như đàn em, có thể thật là không ai thích a.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cảnh sát người bắt làm a

Thạch thiên phàm, móc điện thoại ra bấm một dãy số, "ba ba hã,..." song đưa điện thoại cho người cảnh sát. Một người cảnh sát tiếp nhận điện thoại, hướng người cảnh sát còn lại khoác tay, đi qua một bên nghe điện thoại.

"Cảnh sát các người là làm ăn kiểu gì vậy, Thạch thị tập đoàn hàng năm đều nộp lên tiền thuế, liền nuôi các người một đám vô dụng? Ta kêu các người bắt hai tên nhóc kia nghe chưa?" Thạch Thiên Phàm nhìn thấy lời của mình mà hai tên cảnh sát đi tuần nhỏ nhoi không nghe theo, đến thị trưởng bình thường cũng gọi hắn "Tiểu Thạch đồng chí", ngày hôm nay lại bị hai tên cảnh sát đi tuần gạt sang một bên không để ý, thạch Thiên Phàm đương nhiên không chịu được, Vung tay múa chân gầm thét ra lệnh.

"Người..." Cái tên cảnh sát còn lại đứng với Thạch Thiên Phàm nghe hắn nói balabala..., trong người cũng nóng lên, vừa định nổi giận bật lại Thạch Thiên Phàm, cái cảnh sát nghe điện thoại đã trở về, kéo hắn lại.

"Đội trưởng, hắn..."

"Chúng ta vốn là cảnh sát nhân dân, của dân vì dân phục vụ." Người đội trưởng vỗ vai thuộc hạ."Nhớ kỹ, chúng ta hôm nay đang mặt đồng phục cảnh sát."

Người cảnh sát kia hừ lạnh một tiếng, rồi lùi lại phía sau.

Người đội trưởng kia đi tới Tạ Phi Thiên, nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên.

"Tên kia nói là người đánh bọn hắn?"

"Đúng Là ta đánh, còn lại hai người này không liên quan." Tạ Phi Thiên vừa nói vừa đuổi ra hai tay.

"Tuổi trẻ bồng bột thường sử dụng nắm đấm, sau này nhớ không được đánh nhau nữa, dù ra sao đánh nhau cũng không phải việc tốt." Người đội trưởng kia đưa tay ra không phải công tạ Phi Thiên mà là, vỗ vỗ trên bả vai của hắn.

Tạ Phi Thiên sững sờ, Àch, đây là cái gì tình huống? Có vẻ như cảnh sát không có ý định bắt mình.

"Các người tại sao không bắt hắn?" Thạch Thiên Phàm tức giận hét lên.

"Xin lỗi, chúng ta là cảnh sát tuần tra giao thông thôi, hình sự không phải chuyên ngành của ta." Người đội trưởng vừa nói vừa đi đến chỗ Thạch Thiên Phàm, lớn tiếng nói."Nếu như người bị hành hung vậy gọi 113 đi rồi kể sự việc cho bọn họ."

Nghe nói như thế, mọi người xung quanh bật cười lớn, mọi người đương nhiên đều gai mắt cái tên Thạch Thiên Phàm này, cơ mà nhà hắn lại là thạch thị tập đoàn xí nghiệp lớn, dù có không thích cũng không dám nói ra nay thấy Tạ Phi Thiên không sợ chà đạp Thạch Thiên Phàm dưới chân đương nhiên mọi người trong lòng đều vui thầm.

"Chúng ta nơi này vừa nãy cũng không thấy ai đánh nhau gì hết, mọi người có thấy không nha?"

"Đúng vậy, chỗ nào có người đánh nhau vậy? Ta chỉ thấy mấy tên té lộn nhào, còn một người thì té dính đầy phân chó trên người"

"Ha ha ha, đúng là vậy, đúng là vậy." Mọi người cười lớn nhanh chóng rút lui.

Nghe được xung quanh bàn tán, thạch Thiên Phàm sắc mặt trở nên khó coi, trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên ánh mắt độc ác hơn rồi.

"Xin hỏi, chiếc xe đậu ở bên đường kia là của người?" Người đội trưởng nhìn Thạch Thiên Phàm hỏi.

"Đúng là của ta thì sao?" Thạch Thiên Phàm tức giận.

"Đúng thì theo chúng ta một chuyến về đồn, có người tố người đem xe để giữa đường xuống dốc gây bất tiện giao thông, còn để thời gian dài không xử lý xin mời về đồn lập biên bản tường trình xử phạt.

"Xe của ta bị hư, không chạy được thì đậu đó chứ sao?" Thạch Thiên Phàm tròn tròn mắt, có vẻ như hai người cảnh sát này không phải tìm bắt Tạ Phi Thiên, mà là bắt hắn rồi.

"Xin lỗi, căn cứ theo bộ luật thì xe người hư phải dừng sang một bên dừng vậy chắn trước cảnh báo để người khác biết, nếu hư giữa đường như người không đẩy qua lề được ít nhất cũng phải làm cảnh báo ít nhất 10m trước và sau xe của người.

Sắc mặt trắng bệch, Thạch Thiên Phàm sững sờ nhìn vị cảnh sát trước mặt.

"Nếu như đã hiểu vậy mời theo chúng ta, xe của người ta đã gọi cứu hộ cầu vè." vị cảnh sát tiếp tục nhìn ba tên tiểu đệ theo nhân chứng thì thấy ba người các người đẩy xe này ra giữa đường, cái này đã nghiêm trọng phạm luật ba người các người cũng theo về viết biên bản đi.

"vị này người thổi quá cậu mau còi đồ ra rồi mới đi, để khỏi thổi xe của chúng ta, xe này là xe nhà nước, chúng ta không thể để cho xe hôi thối, đây là tiền của nhân dân bỏ vào để họ thấy thì không được." Đội trưởng nhìn thuộc hạ của mình mỉm cười nói.

"Vâng, đội trưởng" tên thuộc hạ vui vẻ đồng ý.

"Cái gì? Các người còn dám bóc lột quần áo ta?" Thạch Thiên Phàm hoàn toàn phát điên."Ba ba ta sẽ tìm cục trưởng mấn vốn"

"Xin lỗi, cục trưởng không ở đây, ba người cũng không ở đây." người cảnh sát nhỏ hơn cười từng tít nói."Là người tự còi hay để ta còi cho người"

Nhìn tên cảnh sát lộ rõ lấy việc công báo thù riêng, thạch Thiên Phàm biết việc này đã không thể xin xỏ. Cần thận còi áo sơ nệm qua một bên. Kết quả nhưng nhìn tên cảnh sát vẫn chăm chú nhìn mình ánh mắt lại ở phía quần, môi còn liếm liếm.

"Đệt, không phải là thích mông ta chứ?"

"Không được, nói cái gì ta cũng không, còi quần ta không muốn đâu." Thạch Thiên Phàm muốn khóc rồi.

"Người không còi vậy ta còi giúp người." cảnh sát nhỏ (tạm gọi hắn là nhỏ đi) như mảnh hổ lao tới túm lấy một bên tay một bên đem quần thạch Thiên Phàm gạt xuống, ném xa một bên

"Ha ha ha..." Mọi người thấy thạch Thiên Phàm trên người chỉ còn lại cái quần bông màu hường nhện không được lập tức cười to. Có người thậm chí còn móc điện thoại ra chụp hình tí tách còn bật quay phim.

Thạch Thiên Phàm thì như con gái nhà lành bị cưỡng gian co rút người, mắt đỏ lệ hai tay che ngực miệng thều thào "mọi người quá đáng, quá đáng lắm luôn"

"Không đừng chụp hình, không được chụp, lại chụp ta giết chết ngươi." Thạch Thiên Phàm cuối cùng cũng men lại tiếp tục che chắn chạy vô xe cảnh sát.

"Huynh đệ, sau đó nếu như còn có cơ đánh tên nhóc kia, cho ta kè vài đấm." cảnh sát nhỏ tới trước người Tạ Phi Thiên thấp giọng nói nhỏ.

Tạ Phi Thiên sững sờ, ngược lại cười nói: "Nhất định, có cơ hội ta sẽ giúp người vài đấm "

"Thiên ca, chúng ta đều không sao?" Tên Béo nhìn cái kia chiếc xe cảnh sát rời đi, sững sờ ngơ ngác hỏi Tạ Phi Thiên.

"Chắc là... Đúng thế." Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy bất ngờ, nếu như nói hẳn cùng Thạch Thiên Phàm so đấu cảnh sát xuất hiện lại lời Tên kia đi thì khá kì quái, con ông cháu cha sau thành như vậy được.

"Tạ Phi Thiên, lúc này làm ta sợ hết hồn." Âu Dương Yên cả nửa ngày không nói rốt cục bình tĩnh lại thở phào nói.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm." Tạ Phi Thiên đưa tay nắm tay Âu Dương Yên kéo đi, lại bị nàng rút về.

"Sao vậy? Vừa rồi đã đồng ý làm bạn gái ta." Tạ Phi Thiên gương mặt vô tội giả vờ ngu ngơ hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy a, lớp trưởng đại nhân, không, là nên gọi chị dâu haha, ta làm chứng ngươi đã đồng ý nha." Viên hạo cười hi hi từ phía sau đẩy Âu Dương Yên một cái, làm cho nàng ngã vào Tạ Phi Thiên.

"Vừa nãy không tính, lúc đó là lừa gạt Thạch Thiên Phàm thôi." Âu Dương Yên vừa ngã vào lòng Tạ Phi Thiên lập tức rút ra ổn định lại nói.

"Ngươi nhưng đem cả ta lừa luôn rồi, Tiểu Yên, ta quá đau buồn hazz cuộc sống mà tình yêu đơn phương ahuhu." Tạ Phi Thiên vẻ mặt đưa đám vừa thật vừa giả nói.

"Đi, ngươi đau buồn thì kệ ngươi đi, không liên quan ta." Âu Dương Yên mặt đỏ lên, đi trước tiến vào Minh Nguyệt lâu.

"Thiên ca, hấp dẫn nha." Tên Béo miệng cười gian nói.

"chọc tý thôi chưa thể dính được?" Tạ Phi Thiên cười vỗ đầu tên béo.

"Ba vị, xin mời lên lầu là phòng số 5, có hai vị tiểu thư xinh đẹp đang chờ cái vị ạ." vừa mới bước vào Minh Nguyệt Lâu, liền có một cái tiếp tân đi tới đưa tay mời.

"Hai vị tiểu thư xinh đẹp?????"

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like cho ít động lực nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp lại nữ cảnh sát

Âu Dương Yên nghe được tên lễ tân nói có hai vị tiểu thư xinh đẹp đang đợi không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu:

-"Các ngươi còn hẹn người khác?"

Tạ Phi Thiên nhìn Âu Dương Yên ánh mắt u oán, trong lòng cũng hơi bức, quay đầu hỏi tên béo:

-"là ngươi mời khách"

"Không có ah, đại ca. Ta sao có thể mời thêm mà không thông báo ngươi?" Tên Béo cũng là vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Anh trai, có thể là ngươi làm rồi, chúng ta chỉ có ba người, cũng không có mời thêm a" Tạ Phi Thiên quay đầu đối với người lễ tân tiếp khách nói."Chúng ta muốn một gian phòng."

"Không, trên lầu hai vị tiểu thư nói rất rõ, là ba vị vừa nãy đánh nhau không phải là ba vị sao?" Tên lễ tân khẳng định nói.

"Hai vị tiểu thư kia trông như thế nào?" Viên hạo hỏi.

"Một người tóc ngắn, một người tóc dài, đều rất đẹp, cùng vị tiểu thư này có thể sánh ngang" Tên lễ tân vừa nói vừa chỉ vào Âu Dương Yên bộ dáng nịnh nọt.

Âu Dương Yên nghe nói như thế thì mặt đỏ lên, nhưng trong lòng lại vui vẻ, không phụ nữ nào không thích người khác khen mình xinh đẹp.

Tạ Phi Thiên cùng Viên hạo liếc nhìn nhau một cái, biết đối phương cũng không có manh mối là ai, chỉ có thể lên xem xem.

Lên lầu hai, tới phòng số 5, tên lễ tân dẫn đường tới trước cửa phòng gỗ cửa đợi bên trong trả lời thì mở cửa làm dáng mời ba người.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ nhòm lên một cái vào trong phòng khách, chỉ thấy trong có hai cô gái đang ngồi, người tóc ngắn, một bộ đồ giản dị quần jean áo thun nhưng lại không thể che giấu được vẻ mỹ lệ và đôi mắt rực rỡ thu thủy to tròn.

Nhưng Tạ Phi Thiên không thể quên được, chính là đội trưởng cảnh sát Thượng Quan Đồng lái xe công vụ mà còn hơn xe đua thể thao. Còn lại một người khác tóc dài, đang mặt đỏ công sở khuôn mặt trái xoan, Tạ Phi Thiên lại không biết là ai.

"Đi mau, đi nhầm phòng rồi." Tạ Phi Thiên cả kinh, lui về sau định chạy.

"Tạ Phi Thiên, đến rồi, còn không vào đây" Thượng Quan Đồng vừa cười vừa nói, tuy nhiên lại phát ra cổ uy nghiêm ra lệnh như cấp trên, khiến người khác khó có thể từ chối.

"Khà khà, hóa ra là Thượng Quan Đồng đội trưởng ở đây à? Ta còn tưởng đâu mình đi nhầm phòng" Tạ Phi Thiên cười trừ bước vào.

"Thân thủ không tệ à nha?" Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một chút, cuối cùng ánh mắt lại nhìn Âu Dương Yên lâu hơn.

Viên Hạo vỗ ngực tự hào nói:

- "Đúng thế, hai anh em ta đúng là thân kinh bách chiến ăn ý phối hợp một địch trăm nha, giang hồ lăn lộn kinh nghiệm từ dao súng thật đó từ tấm máu bao người". Ý "Thiên ca, mắt ngươi bụi bay vào hã, sao nháy liên tục thế?"

"Viên hạo, vị này là đội Trưởng Thượng Quan Đồng, đội trưởng ở cục cảnh sát thành phố" Tạ Phi Thiên một mặt đau khổ giới thiệu cho Viên Hạo, bằng không lát hã lại tuông ra cái gì tội truy nã không chừng.

"Cục cảnh sát? Thượng Quan đội trưởng?" Viên hạo tròn tròn mắt.

"Vị này là Viên Hạo sao? Lại đây theo ta kể một chút các ngươi từ đao thật súng thật luyện ra thân thủ thế nào lại đây chúng ta tâm sự tý nè?" Thượng Quan Đồng hai con mắt to như nước trong veo nhìn Viên Hạo.

Viên Hạo mồ hôi đổ đầy người rồi:

- "Thượng Quan đội trưởng, ta vừa nãy... Vừa nãy chính là khoe khoang thôi, không phải sự thật, chúng ta đều là con ngoan trò giỏi cháu ngoan của Bác nha, bình thường chỉ toàn bị người khác bắt nạt, liền thầy cô đều đem chúng ta làm tấm gương trước trường nha" Viên hạo tươi cười vội vàng nói.

"Tạ Phi Thiên, còn bạn gái ngươi không giới thiệu một chút sao?" Thượng Quan Đồng không để ý tới Viên hạo nữa, hai mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Yên có vẻ rất hứng thú.

"Đây là lớp trưởng của ta, Âu Dương Yên đại mỹ nữ, không phải bạn gái của ta, Thượng Quan đội trưởng cũng chớ nói vậy, để nàng ấy tức giận ta" Tạ Phi Thiên thấy Thượng Quan Đồng hứng thú vội vàng giải thích cắt đứt chuyện này luôn.

"Phi Thiên ngươi ngồi này." Âu Dương Yên ôn nhu chạy tới kéo ghế, để hã ngồi xuống, sau đó bên cạnh kéo một cái rồi ngồi, còn đem ghế hướng về Tạ Phi Thiên nhích lại gần, khiến cho Tạ Phi Thiên trong lòng "Thình thịch" nhảy loạn.

"Còn nói không phải bạn gái, không phải bạn gái lại lo lắng quan tâm như vậy sai? Ngươi nói lời này cẩn thận có người đau lòng nha." Thượng Quan Đồng cười nói.

Tạ Phi Thiên không biết trả lời thế nào rồi, đem mắt nhìn hướng Âu Dương Yên, hi vọng nàng có thể giải thích một chút, nhưng ai ngờ Âu Dương Yên lúc này lại hơi cúi đầu, một mặt thẹn thùng, ngoại trừ thỉnh thoảng liếc nhìn Thượng Quan Đồng cũng không hề giải thích gì.

"Lẽ nào nàng là giúp ta có mặt mũi?" Tạ Phi Thiên thâm nói, lập tức cũng không giải thích, coi như chấp nhận.

"Thượng Quan đội trưởng, hôm nay thật trùng hợp ah, ngươi cũng ở đây?" Tạ Phi Thiên vội vàng đổi đề tài.

"Không phải trùng hợp, ta hôm nay là có ý tới tìm ngươi." Thượng Quan Đồng nói nhện nhăng.

Tạ Phi Thiên trong lòng lại thấp thỏm bất an, bị cảnh sát tìm a, làm gì có chuyện tốt?

"Được rồi, ngươi cũng đừng lo lắng không phải tìm ngươi gây phiền toái, Hơn nữa vừa nãy ta còn giúp các ngươi, bằng không Lý thúc thúc không dễ dàng tha cho các ngươi đâu nha?" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Lý thúc thúc? Ai vậy?"

"Liên là vừa nãy cái kia đội trưởng cảnh sát đi tuần, đối với các ngươi thái độ đã đủ tốt chưa nè?"

Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại lúc này vị cảnh sát kia có nhận điện thoại, xem ra đây chính là Thượng Quan Đồng giúp đỡ.

"Cảm ơn Thượng Quan đội trưởng, thực sự là cảm ơn người rất nhiều."

"Không có chuyện gì, chuyện này ta đều tìm hiểu rõ ràng rồi, tên tiểu tử họ Thạch kia quá láo, người cũng coi như xả giận cho mọi người." Thượng Quan Đồng nụ cười nhạt nhòa nói: "Bất quá, sau đó người có thể phải cẩn thận một chút, tiểu tử có vẻ thù dai."

"Ta không chọc hấn miễn hấn đừng đụng tới ta. Hấn dám đụng tới ta liền đập một trận" Tạ Phi Thiên nói. "Thượng Quan đội trưởng vẫn là nói cho ta biết hôm nay tìm ta có việc gì không chứ ta thật sự không dám ngồi đây."

"Được rồi, vẫn là chiều hôm qua vụ án kia, Vương Bản một mực chắc chắn máy tính đột nhiên đem ảnh chân dung của hấn cùng tin tức cá nhân đều cho hiển thị lên màn ảnh đây là không thể nào, chúng ta điều không rành nên cho đó là chuyện bình thường. Nhưng đây là ta bạn học cũ của ta rất hứng thú việc này, buộc ta dẫn nàng đến điều tra điều tra lấy thông tin, hồi sáng ta đã gọi cho Lan Hinh cô người nhưng nàng lại đang bận họp, không có thời gian tiếp chúng ta, còn người lại đang thi, trưa rồi nên chúng ta tại đây ăn cơm, chờ buổi trưa đi tìm các người, không nghĩ lại gặp được người." Thượng Quan Đồng một hơi nói mục đích đến đây, xong bụng tách trà lên uống.

"Chào mọi người, ta là Cổ Tiểu Nguyệt phóng viên tạp chí "Chuyện lạ", người chính là Tạ Phi Thiên hả? Người có thể kể cho ta nghe chút về chuyện tên cướp chiều hôm qua không nhất là chuyện lạ máy tính trong văn phòng? Đặc biệt người cảm thấy có chỗ nào không bình thường không?" Bên cạnh cô gái tóc dài đang ngồi nhovn miệng cười, lông mày dài sắc, hai con mắt như nho đen như lập loè ánh sáng âm u, như một vùng hồ sâu dường như khiến người ta cảm thấy sâu không lường được.

"Phi Thiên, ngày hôm qua ở văn phòng xảy ra cái gì người nói một chút đi, ta cũng muốn nghe?" Âu Dương Yên hướng về Tạ Phi Thiên nhìn bên cạnh vô ý hay hữu ý lại nhìn lại gần.

Phi Thiên, trong miệng mỹ nữ thật là ngọt ngào nha! Tạ Phi Thiên ở trong lòng mừng thầm.

Biết giấy không gói được lửa, chuyện này trước sao gì cũng bị hỏi. Chính mình phát thần uy trước nhiều người nhìn như vậy, nếu như liền nói mình không biết gì hết, người khác lại nghĩ mình giấu diếm gì rồi.

Tạ Phi Thiên giả bộ suy nghĩ nhớ lại, rồi kể lại chuyện chiều hôm qua tất nhiên là có chọn lọc chuyện nên nói.

Nghe xong Tạ Phi Thiên kể lại, Viên hạo cùng Âu Dương Yên đều tròn to mắt nhìn hấn, bọn họ chỉ biết ngày hôm qua văn phòng xảy ra trộm cắp, nhưng lại không biết còn có sự tình đã mất như phim vậy bên trong, nhìn về phía Tạ Phi Thiên ánh mắt tự nhiên khác lạ, không trách Lan chủ nhiệm hôm nay lại đối xử cực tốt với hấn.

Cổ Tiểu Nguyệt trầm ngưng một thoáng, đối với Tạ Phi Thiên nói: "Tạ Phi thiên, gần đây người có phát hiện hay không ở trên thân thể người có gì khác lạ, có gì không bình thường không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lan hinh say rượu

Thấy Cổ Tiểu Nguyệt ánh mắt nhìn mình, Tạ Phi Thiên trong lòng "Hồi hộp" lo lắng, lẽ nào nàng đang nghi ngờ ta?

"Cổ phóng viên, người nói là ta đụng trúng tà vật?" Tạ Phi thiên mặt giả vờ sợ hãi hỏi.

"Tạ Phi Thiên, người cũng đừng lo lắng, ý của ta là người có đụng phải gì khác thường không, cũng không phải nhất định là Tà vật." Cổ Tiểu Nguyệt xem Tạ Phi Thiên cái kia hoảng sợ đáng vẽ, cũng cảm thấy có chút nói quá nên an ủi.

Tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật đang phát triển xã hội tân tiến không không còn nhiều mê tín như xưa, nhưng vẫn còn vài chuyện khoa học không lý giải được, đó chính là con đường của tạp chí "chuyện lạ", Cổ Tiểu Nguyệt đã làm cho tờ báo này mấy năm, cũng tiếp xúc được không ít chuyện lạ có thật, điều này cũng làm cho nàng đặc biệt miễn cảm với mấy thứ kì lạ, đối với mấy thứ làm người ta tò mò này càng nghiên cứu thì càng nghiên rồi.

Vì lẽ đó vừa nghe Thượng Quan Đồng kể lại chuyện chiều hôm đó vụ cướp nàng lập tức hứng thú cuồng nhiệt, tóm lấy Thượng Quan Đồng bắt nàng phải chờ đi tận nơi tìm hiểu.

Nói thật, vừa bắt đầu nàng cũng không hề nghi ngờ tới Tạ Phi Thiên, dù sao hấn quá trẻ, nếu có dị thường gì trai trẻ như hấn thường sẽ không giữ được bí mật, đã sớm vênh vào làm lộ rồi.

Nhưng là tại đây ăn cơm nghe được chuyện lúc này cá cược chạy đua với xe, nàng đối Tạ Phi Thiên cảm thấy hứng thú.

Đặc biệt cái kia lúc đầu xe đề không nổ thì cũng coi như bình thường, nhưng sao đó đẩy cũng đẩy không được. Cho nên nàng không muốn từ bỏ cái này mạnh mẽ, không chừng đào ra cái gì kì bí, lập công lớn đây.

"Tạ Phi Thiên, xin hỏi gần đây ngươi có phát bệnh sốt hay gì, điện giật, hay sét đánh gì không?" Cổ Tiểu Nguyệt hỏi vội một lèo.

"Không có, thân thể ta rất khỏe mạnh, liền bệnh cũng rất ít, mấy năm nay đều chưa đi bệnh viện, cái này bạn ta tên Béo có thể làm chứng." Tạ Phi Thiên đáp lời.

"Như vậy gần đây ngươi có cảm thấy có sức mạnh nào đang trợ giúp ngươi không?"

"Không có, bất quá, ta cảm thấy ta gần đây vận may cực kì tốt nha." Tạ Phi Thiên ra vẻ trầm ngâm nói.

"Nói nhanh lên!" Nghe nói như thế, không chỉ Cổ Tiểu Nguyệt mà mọi người đều dồn ánh mắt vào hắn.

"Ta tuần trước mua 10 nghìn vé số, dĩ nhiên lại trúng đó nha."

"Trúng bao nhiêu?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"200 nghìn."

"cái gì!" Mọi người hơi thất vọng.

"Phải biết, mấy năm qua ta một mực giúp mẹ mua vé số 100 nghìn đều chưa trúng bao giờ đây"

"Mà trúng 200 nghìn, cũng không thể nói rõ ngươi vận may cực kỳ tốt nha?"

"Nhưng là mấy hôm trước ta lại trúng rồi."

"Lại trúng 200 nghìn?"

"Không phải."

"Trúng số độc đắc hả? Bao nhiêu?"

"100 nghìn."

"Thiệt!" Mọi người triệt để thất vọng rồi, trúng 100 nghìn, 200 nghìn đã xem vận may cực kì tốt xem ra hắn bất hạnh cỡ nào.

Cứ việc như vậy, ăn cơm xong, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn là cố xin số Tạ Phi Thiên để dễ liên lạc và nếu có gì khác lạ lập tức gọi cho nàng.

Thi xong hai ngày, buổi tối hôm đó Tạ Phi Thiên đã bị tên Béo kéo đến quán nét thả lỏng giải trí một tý, vừa tán gẫu vừa chơi game, nháy mắt liền tới mười hai giờ, tên Béo càng lúc càng hăng không chịu về, Tạ Phi Thiên nhưng càng chơi càng tè nhạt, liền đứng dậy dự định trước về trường học kí túc xá ngủ.

Ra khỏi quán Internet, nửa đêm gió lạnh, Tạ Phi Thiên cuối cùng cũng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh tý. Những năm này cái gì đều học được chỉ có hút thuốc là không chỉ cần nghe mùi khói thuốc đầu óc hắn đã hỗn loạn rồi, nhất trong quán nét người người hút nhà nhà hút.

Vừa mới chuyển bước sắp vào hẻm nhỏ, chân hắn khựng lại vì phía trước có tiếng cười đùa.

"Tiểu muội muội, uống rượu say rồi nha, để má ca tiễn cưng về nhà?"

"Đúng vậy, cưng cưng, cùng ca đi thôi, ca mang ngươi đi về nhà."

"Các ngươi đều không phải là cái gì... Người tốt, đều muốn... Muốn bắt nạt... Ta!" Một giọng nữ nhân say rượu nói lớn.

Lại là cái nhóm trẻ trâu này, mỗi ngày chờ ở trong hẻm nhỏ cản mấy cái nữ nhân đi một mình hay là say sấn, bất quá vào lúc này trúng phải cái đang say, con gái đêm hôm say sấn không tốt thiệt mà. Tạ Phi Thiên biết đám này thanh niên lêu lổng tuy gà mờ nhưng lại có hậu trường bang phái lớn nên mới làm càn như vậy, Tạ Phi Thiên không muốn gây rắc rối phiền toái nên định đi đường vòng để trốn.

Nhưng là mới vừa rón ra rón rén lui lại mấy bước, hắn lại đứng vững. Bởi hắn nghĩ tới vấn đề nếu hắn cứu cô gái này chắc chắn là làm việc tốt anh hùng cứu mỹ nhân sẽ được khen thưởng dĩa nặng điểm đó nha.

Cái kia siêu cấp Hệ Thống sẽ khen thưởng chính mình bao nhiêu dĩa nặng điểm đây? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên lại rón ra rón rén hướng phía trước nhòm ngó, trong lòng quyết định chủ ý, nếu như đối phương từ ba người trở xuống, mình đánh bất ngờ, nhất định có cơ hội thắng, nếu như đối phương nhiều người, như vậy mình rút thôi.

Dựa vào đèn đường mờ ảo nhìn thấy mấy bóng người, một, hai, ba vừa vặn ba tên. Tạ Phi Thiên hoàn toàn yên tâm, làm bộ người đi đường thông dong đi về phía trước.

"YAA.A.A.., " người phụ nữ kia không biết là bị ai sờ cái gì, hét lên một tiếng."Các người đừng sàm sỡ ta!"

Giọng này làm sao quen thuộc như vậy? Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh, chân tự nhiên tăng tốc một chút.

Gần thêm nữa chút, Tạ Phi Thiên bước chân đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn đã thấy rõ cô gái đầu tóc rối bời, liền đứng đều đứng không vững. Dĩ nhiên là hủ nhiệm lớp của hắn Lan Hinh, cái kia cô giáo lãnh diễm giống như một tòa băng sơn.

Nghĩ đến chính mình nhưng là nhảy vô, không biết có thắng nổi không? Tạ Phi Thiên bước chân lại thụt lùi, Vẫn là gọi điện thoại gọi cảnh sát đến đây đi.

Lấy điện thoại di động ra, sẵn tiện nhìn giờ 12h15 đêm. Vào lúc này, cảnh sát làm sao chạy tới liền? Cái này mình sợ rút lui thì còn gì là nam nhi, đã vậy đó còn là cô giáo chủ nhiệm hắn nhớ tới quyển "Kim Bình Mai" Lan Hinh đưa cho hắn.

"Các người tránh ra, ta phải đi về!" Lan Hinh cầm túi xách quơ lung tung, nhưng là mấy người kia đều không coi đó là gì, không lập tức khóa tay nàng, cũng chỉ coi đây là còn trên gào a.

"Em gái, người xem người đều say thành như vậy, để mấy ca đưa người về nhà đi." Một tên đầu đình vòng tới Lan Hinh bên cạnh người, ôm eo nàng muốn dìu nàng đi.

"Cứu mạng ah!" Lan Hinh há mồm kêu to âm thanh trong hẻm nhỏ trở nên bén nhọn.

"Khụ khụ", trên lầu căn nhà một cửa sổ mở ra người đàn ông trung niên nhòm xuống dò xét.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Ta cùng bạn gái của ta đùa giỡn! Lại nhìn ta lên phòng người cho người một trận?" Một tên trên trán có vết sẹo dài hung hăng trừng mắt hét lớn dọa người.

"Đừng, " cửa sổ lần thứ hai đóng lại, tiếp theo đèn trong phòng cũng tắt.

"Con mẹ nó, chết thì chết, cũng không thể nhìn cô giáo mình bị người ta ăn hiếp" Tạ Phi Thiên bốn phía nhìn nhìn, muốn tìm một cái thuận tay làm vũ khí, tuy nhiên lại không có, cuối cùng chỉ lấy được bên cửa sổ một nhà, một cái chậu hoa nhỏ xíu bằng nắm tay a, cầm trong tay chậu hoa bé tí hắn tiến về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ta là Lý Tiểu Long

"Thằng kia, mày nhìn cái gì vậy? Cút ngay, bớt lo chuyện bao đồng!" Nhìn xa xa thấy tên nhóc đang cầm chậu hoa rón ra rón rén đi tới, một tên quát lớn.

"Đại ca, người không nhận ra ta sao? Ta là Hắc Tam đây?" Tạ Phi Thiên một bên lớn tiếng chào hỏi, một bên nhanh chóng hướng tên vừa hỏi đi tới.

"Hắc Tam? Hắc Tam là ai?" Người kia ngần ngừ có suy nghĩ.

"Chính là ta ah, thấy rõ chưa?" Tạ Phi Thiên đột nhiên nâng chậu hoa, "bụp" một cái chậu hoa đập lên đầu, tên đó liền loạn choạng lăn quay dưới đất.

"Tên nhóc, người muốn chết, người Hắc Hồ bang người cũng dám đụng tới" mặt sẹo cùng đầu đình nghe được tiếng la, liền thả Lan Hinh ra nhanh chóng ép tới.

Tạ Phi Thiên không đáp lời, trước tiên khởi động tay chân, nhảy nhảy lên, lắc lắc đầu, bẻ cổ tay, sau đó vẫn lạnh lùng nhìn hai người đi tới.

Hắn cũng không hề lựa chọn chạy trốn, thứ nhất Lan Hinh say rồi chạy không nổi, thứ hai chỉ còn hai tên thôi, hắn không để vào mắt.

Kì lục đánh nhau của hắn là một đầu năm đấy, mặc dù đối phương chỉ toàn học sinh, hơn nữa chính mình cũng bị đánh đến sưng mặt bầm mắt, nhưng cuối cùng lại đem đối phương năm người đánh cho nhập viện cả tuần lễ.

Hai người đồng thời hướng về Tạ Phi Thiên bước đến, sắp tới trước mặt thì hai tên đều rút dao từ phía sau ra lao tới ánh dao sát bén đầy hàn khí.

Không ổn, hai người này đều có dao, mà mình tay không chả có gì. Tạ Phi Thiên con mắt hơi nheo lại, nhìn chăm chú vào hai người từng động tác, không dám lơ là.

Đầu Đình trước tiên nhào tới, giơ lên dao nhỏ hướng về phía bụng Tạ Phi Thiên đâm tới.

Tạ Phi Thiên lùi về sau nửa bước, hai tay cùng lúc vươn về trước, nắm chặt tay cầm dao của tên đầu đình, kéo lại: gần tới mình, Tạ Phi Thiên co chân, để

một gói lên mặt đầu đinh, đầu đinh thân thể lập tức choáng váng lao đảo quy xuống ôm mặt.

Thừa dịp đầu đinh bởi vì bị choáng. Tạ Phi Thiên hai tay đang cầm tay đầu đinh, xoay tay ép xuống, cây dao trên tay đầu đinh không giữ được nữa rơi xuống.

Tạ Phi Thiên vừa định đập thêm cho đầu đinh một cái, thì tên mặt sẹo đã vọt tới, cây dao nhắm ngay mặt của Tạ Phi Thiên xẹt qua. Tạ Phi Thiên không thể không ngửa ra sau, nhân cơ hội này, tên đầu đinh đã lùi lại.

Đầu đinh khom lưng định tìm cây dao của mình, Tạ Phi Thiên làm sao cho hắn lấy được dao? Đã một phát cây dao bay mất. Đầu đinh vô huyệt dao, sẵn hướng tiến lên ôm chặt chân của Tạ Phi Thiên, hung hăng hướng về mặt sẹo kêu lên: "Lão Cừu, nhanh, đâm hắn đi."

Mặt sẹo lại thêm một dao ở vùng bụng Tạ Phi Thiên xẹt qua, Tạ Phi Thiên bị tên đầu đinh ôm lấy một chân, đi lại đã bất tiện, chỉ có thể khó khăn chống đỡ bằng tay.

"Ầm" tên đầu đinh đột nhiên dùng sức, đem Tạ Phi Thiên hất lên té xuống đất. Tạ Phi Thiên hết hồn rồi, mặt sẹo nhân cơ hội vọt tới định đâm Tạ Phi Thiên đang nằm dưới đất.

Lúc nguy cấp Tạ Phi Thiên một cước vào đầu đầu đinh đang ôm chân,

Cơ hồ là ngay lúc này, mặt sẹo dao đã muốn đâm tới bụng, Tạ Phi Thiên trong lúc nguy cấp lần nữa chụp được tay mặt sẹo, xoay người lộn qua một bên, mặt sẹo đau đớn hét to, cây dao trên tay cũng văng ra.

Hai cây dao đều bị văng đi, Tạ Phi Thiên hoàn toàn yên tâm, đang nằm trên đất Tạ Phi Thiên búng người bật, vron mình nhảy lên, đâm thẳng, một phát vào mũi của mặt sẹo, một tiếng "Răng rắc" vang lên, mặt sẹo trên lỗ mũi máu phun ra.

"Lão Thất, gặp phải dân có nghề rồi, mau gọi các anh em đến" mặt sẹo bưng mũi, mồm miệng nói không rõ la hét với đầu đinh.

Còn có người sao? Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh, liền phi tới đá bay mặt sẹo.

"Xuyyyyyyy..." đầu đinh một tiếng huýt sáo rất to, từ ngõ hẻm phía sau và trước chạy ra sáu bảy tên tay đều cầm ống tuýp.

Mẹ nó, nơi này dĩ nhiên là ổ của bọn chúng, Tạ Phi Thiên không còn dám chơi tiếp vội chạy tới bên Lan Hinh.

"cô ơi, chúng ta chạy mau."

"Ta chỉ muốn ở đây, đi đâu cũng không đi!" Lan Hinh tất nhiên còn say chả nhớ được Tạ Phi Thiên, tay quơ loạn không chịu đi.

"Đi mau!" Tạ Phi Thiên đuổi tay nắm lấy tay nàng lôi đi.

"Chạy đi đâu!" Phía sau đám người kia rất nhanh đã đuổi tới, trong tay ống tuýp, gây gỗ hướng về Tạ Phi Thiên đập lia lịa.

"Đánh chết mày, này thì quan việc người khác!"

"Ngốc tiểu tử, ngươi cuồng hả, ngươi đánh nhau giỏi lắm mà lại đây thử một gậy của ta?"

Tạ Phi Thiên đem Lan Hinh ở phía sau che lại, còn bản thân thì chặn phía trước dùng hai tay ôm đầu, cả người đều truyền tới từng đợt đau đớn.

Ráng chịu, cuối cùng Tạ Phi Thiên cũng nắm được một cái ống tuýp, đập lại được vài gậy, tuy nhiên đối thủ quá nhiều, bấp dùi dưới chân cả phía sau lưng trúng chiêu liên tục, mất hần nổi đom đóm luôn rồi.

Không được, còn tiếp tục như vậy sẽ bị đánh cho tàn phế. Tạ Phi Thiên trong đầu thật nhanh nghĩ kế thoát thân. Đúng rồi, làm sao quên nó đi?

"Xin hệ thống mở ra dị năng có thể đánh nhau" Tạ Phi Thiên cũng không biết nói thế nào, chỉ có thể ở trong lòng đọc thầm nói.

"Keng, trung cấp skill dị năng phục chế, có thể phục chế tất cả khả năng con người, sử dụng trong: 30 phút, Dị Năng Điểm 50 điểm. Xin mời {Kí Chủ} lựa chọn phục chế người nào."

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy từng cái từng cái khuôn mặt quen thuộc hoặc không quen xẹt qua trong đầu, hình như toàn tại võ thuật phương diện, Tạ Phi Thiên rốt cục chụp một cái khuôn mặt quen thuộc, Lí Tiểu Long, chính là hắn.

"Keng, phục chế Lí Tiểu Long, skill đặc thù Tiết Quyền đạo, đánh lộn. Dị Năng Điểm 50 điểm, Xin xác nhận." Hệ Thống lại vang lên âm thanh chị google máy móc.

Tạ Phi Thiên không chút do dự lựa chọn đồng ý. Một dòng nước ấm chạy tứ tán toàn thân Tạ Phi Thiên trong đầu từng hình ảnh về Lý Tiểu Long xẹt qua, Tạ Phi Thiên cảm giác toàn thân bấp dùi đột nhiên phồng lên, cả người tràn đầy sức mạnh.

Tạ Phi Thiên thậm chí tin tưởng mình hiện tại một đám là có thể thùng bức tường kia, xem ra thực lực công phu đại sư, thân thủ đúng là không giả.

Một cái ống tuýp đập về hướng mặt Tạ Phi Thiên, nhưng là tốc độ này ở Tạ Phi Thiên hiện nay nhìn thấy rất chậm. Tạ Phi Thiên đột nhiên há mồm "YAA.A.A..!" kêu một tiếng quái dị, nắm một cái cổ tay, người kia chỉ cảm thấy một lực siết cực mạnh truyền tới, trong tay ống tuýp đã rơi ra ngoài.

"Ah... Ồ!" Tạ Phi Thiên hình dáng kì lạ chân bước đạp phóng tới, trong tay ống tuýp xoay tròn, đem tất cả công kích đều chặn lại.

"Đại ca, tiểu tử này ghê quá, ngươi xem hắn đánh kìa, như cái kìa... Cái kìa chiêu thức rất quen?"

"Đường Sơn Đại huynh, không, là Lý Tiểu Long!" Một tên thốt lên.

"Sợ cái chim, Lý Tiểu Long đều chết cả nửa thế kỉ rồi, cùng tiến lên, đem tên anh hùng dóm này đập."

"Ồ nha!" Tạ Phi Thiên trong miệng lại một tiếng hét quái dị, lướt qua hai người tới gần tên hơi lớn tuổi vừa phát hiệu lệnh, "Àm, " ống tuýp phang ngay đầu đem hắn lăn quay dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đưa Lão Sư vào khách sạn

"Rầm rầm rầm" dưới ống tuýp của Tạ Phi Thiên từng người từng người ngã xuống, Tạ Phi Thiên trong thế bị vây mà cứ như chốn không người hoành hành, còn vài tên có thể đứng vững rón cựa sợ rồi, liền lùi lại, khuôn mặt hoảng sợ.

Tạ Phi Thiên đứng im thu tuýp sắt, tuýp sắt vác trên lưng, mặt hắn lạnh lùng nhìn đám côn đồ, cả đám không tự chủ lùi lại phía sau, mặt mày tái mét.

"YAA.A.A....." Tạ Phi Thiên đột nhiên há mồm, hét lên. Những người kia hai chân run cầm cập, không dám ở lại, xoay người hốt hoảng bỏ chạy.

"Keng, anh hùng cứu mỹ nhân, khen thưởng dị năng điểm 50 điểm". Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Tạ Phi Thiên.

Khà khà, tiêu hao 50 điểm bù đắp lại rồi. Tạ Phi Thiên mừng thầm trong lòng.

Ném trong tay ống tuýp, Tạ Phi Thiên xoay người đi đến bên Lan Hinh. Lan Hinh đang co rút bên góc tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía đánh nhau.

"Lan Hinh... Cô ơi, chúng ta đi thôi." Tạ Phi Thiên bỗng kêu tên Lan Hinh xong, ngấm lại cảm thấy không đúng, mới thêm hai từ cô ơi.

Lan Hinh vẫn co rút lại tại góc tường, không dám đứng lên đi cùng Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên bắt đắc dĩ, mạnh mẽ kéo Lan Hinh dậy, một bên đưa tay nàng vòng qua cổ hắn, một tay đem nàng ôm hông kẹp sát người, hướng về ngõ nhỏ đi ra.

"Lan chủ nhiệm, ta là Tạ Phi Thiên, ngươi nhận ra ta không?" Tạ Phi Thiên thử thăm dò hỏi.

Lan Hinh nhìn về phía Tạ Phi Thiên hồi lâu, sững sờ mới mở miệng đầy mùi rượu nói: "Nhận ra, không phải là... Tạ Phi Thiên sao, nha. Ạch...mà Tạ Phi Thiên là ai?"

Tạ Phi Thiên lộ đầy mặt, là do mình không đáng để Lan Hinh chú ý, hay là do nàng quá say?

Liên học sinh của mình ba năm đều không nhận ra? Nhưng mà, không nhận ra cũng tốt, khỏi cho ngày mai lại lỗi mình ra xử phạt.

Tâm tình lo lắng của hắn cũng dần bình tĩnh lại, trên người Lan Hinh truyền tới mùi rượu nồng nặc không khỏi khiến Tạ Phi Thiên nhũn mảy, không biết tại sao băng lãnh Lan Hinh chủ nhiệm này lại say tới cỡ này.

"Ta... Ta đi không nổi rồi, ta muốn người... Cống ta!" Lan Hinh đột nhiên dừng lại không chịu đi.

"Đi thôi, chúng ta gần tới rồi." Tạ Phi Thiên cũng phải dừng lại, khuyên nhủ.

"Không! Ta muốn người cống ta, giống như ngày xưa cơ!" Lan Hinh mất say lơ đãng mê ly, nhất quyết không chịu đi.

Tạ Phi Thiên giờ mới biết hắn bị Lan Hinh nhận nhầm là ai đó người đó còn rất thân mật với nàng, nhưng vấn đề ta không phải người kia, lỡ may nàng tỉnh lại nhìn thấy ta không phải róc xương lột da ta sao, Không được, vẫn coi thử gọi người nhà nàng tới đón.

Tạ Phi Vũ đem Lan Hinh để xuống, muốn tìm điện thoại trong túi nàng, nhưng mới vừa buông tay, Lan Hinh "Oạch" một cái ngồi xuống đất luôn.

"Lan Hinh cô... Lan Hinh, ngươi không thể ngồi ở đây." Tạ Phi Thiên vừa định kêu cô giáo, phía trước liền có người đàn ông đi ngang, Tạ Phi Thiên

nhanh chóng đổi giọng, nếu không người ta lại tưởng học sinh cô giáo đi nhậu rồi làm chuyện "ấy ớ" coi chừng bị lên tung lên mạng

Kéo tay nàng qua vai, để nàng dựa vào mình, sau đó tìm điện thoại của nàng, nhưng lật tung túi xách, ngoại trừ chút son, phấn, khăn tay, bóp tiền thì không tìm thấy được điện thoại.

"Lan Hinh, điện thoại di động của nàng đâu?" Vì sợ người khác chú ý, Tạ Phi Thiên không thể làm gì khác hơn là gọi thẳng tên nàng như gọi người yêu.

"Vút... Ném rồi, ta không cầm nó!" Lan Hinh quơ quơ tay nói.

Tạ Phi Thiên cười khò lắc lắc đầu, xem ra chỉ có thể tự mình đưa nàng về. Ra trước người nàng ngồi xuống:

- "lên đây ta công nàng về"

"Ta rất thích người công ta." Lan Hinh vui vẻ leo lên. Đầu tựa ở bên gáy Tạ Phi Thiên, nghịch ngợm nói.

Nếu như người thích ta công, ta liền sẽ công người. Tạ Phi Thiên ở trong lòng thờ dài, rất rõ ràng Lan Hinh ở trong miệng "người" cũng không phải là hân.

Bên tai ầm ập từng đợt hít thở, trên lưng hai núi lớn đè ép đầy co dãn.

Cảm giác này khiến Tạ Phi Thiên tâm lại "Rầm rầm" một trận nóng người. Hít thở sâu mấy lần, Tạ Phi Thiên mới dám dùng lực hai tay ở đùi nàng xóc lên.

"Có phải anh hết yêu em rồi, anh hãy nói đi người ơi..." Lan Hinh đột nhiên nhẹ nhàng hát lên, hai tay còn hưng phấn đánh nhịp lên vai Tạ Phi Thiên.

Lan Hinh bây giờ là hát vui vẻ, nhưng Tạ Phi Thiên lúc này lại là gương mặt khổ sở. Không phải hân công không nổi Lan Hinh, hiện tại dị năng năng lực vẫn còn chưa hết, Lý Tiểu Long đại sư cái kia cơ bắp cường tráng công Lan Hinh chỉ là việc nhỏ.

Làm hân cảm thấy "Thống khổ" chính là Lan Hinh nằm nhoài trên lưng cảm giác này, bộ ngực co dãn nữa, càng chết là hai tay đang ở bắp đùi nàng.

Lan Hinh tối nay mặc vẫn là đồng phục công sở, váy ngang gối, cũng rất hẹp, Tạ Phi Thiên không thể không đem nó kéo lên một chút, mới có thể đem nàng hai chân đưa lên tới hông, tay vuốt Lan Hinh bóng loáng vớ chân mỏng, cái kia xúc cảm với trực tiếp sờ không khác bao nhiêu.

Lại nghĩ tới phía trên hai bắp đùi săn chắc, chính là "vườn rậm" của Lan Hinh, trước kia vô số mơ ước, đoán màu này màu kia với tên béo, nay chỉ cần tay nhích lên xù là chạm được rồi, nhớ lại Triệu Tử Tinh nơi đó trơn trượt cảm giác lại hiện lên trong đầu Tạ Phi Thiên, khiến cho trong lòng hân càng là ngứa ngáy, bàn tay trong lúc vô tình liền hướng phía trên trượt lên.

Tiểu đệ của Tạ Phi Thiên càng hân hái ngắn đầu, làm quần căng chặt rồi, "thật đáng ghét tên này lại chào cờ lúc này mau mau xuống" Tạ Phi Thiên churôi thẳm

Tạ Phi Thiên, người thật không biết xấu hổ, liền "đậu hũ" cô giáo đều muốn ăn. Tạ Phi Thiên ở trong lòng lại mắng mình phát nữa, tay lại hướng phía dưới trượt xuống. Nhưng làm hân xấu hổ là, chỉ chốc lát sau, hân phát hiện tay của mình lại chuyển lên trên. Đây nhất định là tác dụng của trọng lực, không phải ta có ý, Tạ Phi Thiên tự biện lý do, cuối cùng cũng thỏa mái nâng lên xoa xoa mông Lan Hinh.

Hướng phía trường đi về, mắt thấy cổng trường ở phía xa xa, Tạ Phi Thiên đột ngột dừng lại, bởi vì hân đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề. Minh đó giờ lên đi về đêm toàn trèo rào vào trường.

Nhưng bây giờ mang theo Lan Hinh, làm sao có thể từ cái kia tường rào đi qua? Nếu như từ cổng trường đi vào, bình thường Lan Hinh thì vào không sao nhưng giờ thì say sưa, đã vậy còn bị học sinh công về, chắc đem mất tên bảo vệ lỗi ra.

Bảo đảm đến ngày mai toàn trường đều biết chuyện, chính mình tuy rằng không sao, nhưng Lan Hinh thì sao? Nàng làm sao đi đối mặt với những lời đồn kia?

Không được, bây giờ phải tìm nhà nghỉ, để nàng ngủ một đêm (khả khả hai cô trò vô nhà nghỉ)

Tạ Phi thiên cũng không dám ở gần trường học tìm nhà nghỉ, trong trường học những cặp yêu đương kia thường đi tìm nhà nghỉ quanh trường để "ấy" lỡ bất gặp thì không ổn.

Tạ Phi Thiên mãi mới gọi được một chiếc taxi, "bác tài cho chúng ta đến Nghi Xuân khách sạn". Vừa vào xe Lan Hinh đã nằm nhoài trong lòng Tạ Phi Thiên ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đưa Lão Sư vào khách sạn (2)

"Keng, thời gian của dị năng kết thúc" trong đầu hệ thống thanh âm vang lên, tiếp theo là cơ thể truyền tới từng đợt mỏi nhứt cơ bắp.

"Há, " Tà Phi Thiên không nhịn được khề kêu lên.

"Tiểu tử, các ngươi không sao chứ? Bạn gái ngươi ngủ rồi hả?" Tài xế nghe được tiếng hừ nhẹ của Tà Phi Thiên, rất uyển chuyển hỏi một câu. Lại kéo kính chiếu hậu nhìn một cái xác định là không phát "tình" trên xe mới yên tâm thở phào.

"bác tài, ta đang bị đau bụng là đau bụng." Tà Phi Thiên đầu đầy mồ hôi đáp.

"chút xíu liền tới, ngươi nhịn một chút ah." bác tài lớn tuổi trả lời một câu cũng không hỏi nữa chuyên tâm lái xe.

Cái kia một trận mỏi nhứt cơ, thì tiếp theo là một trận đau đớn những vết thương do tuýp sắt, côn sắt lúc này có dị năng chống đỡ không cảm thấy gì giờ thì phát tác đau đớn kinh khủng rồi.

Nhưng tuy là đau đớn, Tà Phi Thiên cũng chỉ có thể cố nén, nếu lỡ bác tài hiểu lầm thì không ổn rồi.

Xe dừng ở "Nghỉ Xuân khách sạn" trước cửa, Tà Phi Thiên đưa tiền, cố nén cả người đau đớn đem Lan Hinh ôm đi ra. Nửa đêm gió lạnh thổi, Lan Hinh như tỉnh lại.

"Lạnh quá." Lan Hinh thân thể run lên.

Tà Phi Thiên nhìn một chút Lan Hinh mồ hôi ẩm ướt áo, chính mình trên người cũng chỉ bận một bộ đồ không có áo khoác, chỉ có thể kéo nàng ép vào ngực mình.

"Keng, cảm giác hương thụ, khen thưởng dị năng điểm 3 điểm" Cái kia âm thanh máy móc vang lên.

Bị âm thanh vang lên trong đầu làm tỉnh lại, do không chú ý nhờ hệ thống nhắc nhở hần mới để ý.

Một thân hình mảnh mai nữ nhân nép vào ngực mình như chim non núp vào tổ ấm, mà tay của mình, nhưng đang khoác trên vai nàng phủ xuống cảm lên quả đào co dãn, Tà Phi Thiên không nhịn được len lén bóp bóp mấy cái.

...

"Làm phiền ngươi, ta đang sướng ngươi đừng thông báo được không hệ thống." Tà Phi Thiên cười khổ nói, đây không phải là làm mất hứng sao.

"Keng, lựa chọn chế độ im lặng!" âm thanh máy móc lại vang lên rồi im lặng luôn.

Tà Phi Thiên ôm Lan Hinh, chặt vật tiến vào sảnh khách sạn tới quây lể tân."Tiểu thư, ta muốn mượn phòng"

Quây lể tân một cô gái đang nằm sắp mặt ngủ giật mình dậy, dụi dụi con mắt, nhìn hai người Tà Phi Thiên, đột nhiên nhảy lên "ah" kêu một tiếng sợ hãi.

"Tiểu thư!" Lan Hinh say nên không biết gì hết vẫn như cũ, còn Tà Phi Thiên nhưng là thấy nàng kia la lên cũng giật mình không biết chuyện gì.

Cô bé kia vỗ vỗ chính mình bộ ngực sửa phạm phòng, lúc này mới hướng về Tà Phi Thiên hỏi. "Tiên sinh, ngươi bị làm sao vậy?"

"Cái gì, bị làm sao?"

Tà Phi Thiên nghi ngờ nhìn xuống quần áo của mình, chính mình thấy cũng hết hồn, chỉ thấy mình bộ đồ chỗ đồ chỗ đen đĩnh đầy vết bẩn, ngay cả hai tay đều đen thui bầm tím, hơn nữa người đầy bụi bặm đất cùng với mấy người lang thang không khác gì.

Tà Phi Thiên không mặt mình, nhưng mà đem tiểu cô nương này sợ đến vậy chắc cũng không tốt xíu nào.

"Tiểu thư, ta là làm bên công trình cầu đường, đang làm việc thì nghe được điện thoại bạn gái uống say, này không phải là..." Tà Phi Thiên giả vờ nói.

"Nàng là bạn gái ngươi?"

"Đúng, không phải chúng ta có thể như vậy đúng không?"

"Hiện tại trong thành phố đang có chủ trương cần quét tệt nạn xã hội ta cần kiểm tra một chút không cảnh sát soát thì nguy, xin lỗi!"

Tiểu cô nương đi tới, Lan Hinh nấc lên một tiếng đầy mùi rượu làm nàng lui lại hai bước tay không ngừng quạt quạt trước mũi.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi tỉnh lại đi." Tiểu cô nương lắc lắc Lan Hinh.

"Cái gì... Có việc gì à?" Lan Hinh miễn cưỡng mở mắt ra, ánh đèn sáng lại làm nàng nhắm lại rồi.

"Tiểu thư, ngươi xem một chút, ngươi biết vị tiên sinh này không?"

"Ta không nhận ra hần là ai!" Lan Hinh mắt đều không mở, tay trái chỉ chỉ nói.

Nhìn vị cô nương lễ tân ánh mắt khác thường, Tạ Phi Thiên cuống lên, lắc lắc Lan Hinh bả vai nói:

"Lan Hinh, Lan Hinh, người tỉnh lại đi, đừng nói giỡn."

Nhưng là Lan Hinh này không lâu sau, lại nhắm nghiền như ngủ thiếp đi.

"Tiên sinh, xin lỗi, chúng ta không thể cho hai vị mượn phòng." vị nữ lễ tân này giọng lạnh xuống.

"Nàng nhận ra ta, chỉ là lúc này nàng uống say." Tạ Phi Thiên hiện tại đau nhức toàn thân khó nhin, cũng không muốn lại đi tìm chỗ khác cố gắng giải thích.

"Ta có CMND, ta đem CMND đưa cho người này, được không?"

"Xin lỗi, tiên sinh, chúng ta không thể tiếp đón hai vị, xin người rời đi, bằng không ta liền báo cho cảnh sát." Tiếp khách tiểu thư trở lại quầy lễ tân, tay đặt lên điện thoại.

"Lan Hinh, Lan Hinh, người tỉnh lại đi, người nhận ra ta, đúng không? Người ngất đầu, giật đầu đi nếu không chúng ta không thể kiếm phòng ngủ rồi." Tạ Phi Thiên không có cách nào, chỉ có thể kêu Lan Hinh.

"Đừng âm ỉ! Phiên chết rồi, ta không nhận ra người, chính là không nhận ra người. Người tên khốn này, lại không chịu công ta! Ô... Ô... Ô..."

Lan Hinh đột nhiên nằm nhoài trên vai Tạ Phi Thiên thất thanh khóc lớn, một bên khóc lớn, bàn tay lại đập lên lưng hần ầm ầm.

Tạ Phi Thiên nhìn lúc này Lan Hinh, cái kia thống khổ đáng vẻ, nơi nào còn có nửa phần đứng trên bực giảng uy nghiêm, chỉ làm cho hần thật lòng muốn thương yêu nàng.

Nhẹ nhàng ôm Lan Hinh hai vai, Tạ Phi Thiên ôn nhu nói: "Không có, không có, ta làm sao không muốn công người? Là người hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi biết không?"

"Tiên sinh, xin lỗi, hóa ra là hai người đang giận dỗi? Mời đi theo ta đi, lầu bốn phòng 406." Lễ tân tiểu cô nương thấy cảnh này, đi tới áy náy nói.

"Lan Hinh, được rồi, không sao rồi, người xem, người ta chê cười chúng ta rồi!" Tạ Phi Thiên vịn đầu Lan Hinh lên, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng.

"Tiên sinh, cầu thang ở chỗ này." lễ tân cô nương chỉ dẫn hần tới một cầu thang.

"Các người không có thang máy sao?" Tạ Phi Thiên nhìn lên cầu thang cao dài, đau cả đầu. Vừa nãy chính mình có dự năng tại người, công Lan Hinh là không vấn đề, nhưng là bây giờ hết tác dụng cơ thể còn mỗi nhứt đau đớn đây.

"Xin lỗi, tiên sinh, thang máy chả may bị hư rồi, nếu như người vác không nổi bạn gái người, ta giúp người vác lên nhen."

Cái gì gọi là "Vác không nổi bạn gái của người"? Tạ Phi Thiên biết rõ đối phương là đang khích mình,

có thể là nam nhân tôn nghiêm không thể không vác nổi bạn gái

"Không cần, ta tự công nàng, nàng yêu thích ta công nàng." Tạ Phi Thiên cố nén cả người đau đớn, đem Lan Hinh công, lấy chìa khóa phòng hướng tới cầu thang "thình" "thịch" bước lên.

Liền biết đàn ông các người đều thích thể hiện! tiểu thư lễ tân khoe miệng lộ ra mỉm cười đắc ý, trở lại quầy lễ tân.

Một hơi bò lên tới lầu hai, Tạ Phi Thiên hai chân cũng bắt đầu run lên. Không được, nghỉ ngơi một chút.

Nhìn một chút trước sau không có ai, Tạ Phi Thiên đem Lan Hinh để xuống, tựa ở cầu thang ho khan vài tiếng.

Nghỉ ngơi một hồi, Tạ Phi Thiên mới một lần nữa công Lan Hinh, từng bước một trèo lên trên.

Thật vất vả bò lên tới lầu bốn, tìm phòng 406, mở cửa đi vào, bật đèn, sau đó quay người một cước đem cửa đóng lại,

Tạ Phi Thiên không thể kiên trì được nữa rồi, đặt Lan Hinh xuống, cũng "phịch" đặt mông ngồi xuống theo.

"Chồng yêu, người cực khổ rồi, đến đây ta thưởng một chút, hôn một cái nào."....

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đưa Lão Sư vào khách sạn (3)

Tạ Phi Thiên nghe tiếng gọi, xoay đầu lại nhìn, đập vào mắt chính là Lan Hinh khuôn mặt trắng nõn.

Chỉ có điều lúc này không phải là Lan Hinh chủ nhiệm băng lãnh của hắn, thay vào đó là một nữ nhân say rượu hai má hơi hồng, hai hàng lông mày như lông phượng, đôi mắt thu thủy ướt át gọi tình, cánh mũi thẳng tắp, hơi cong lên đỏ hồng môi anh đào nhỏ, càng khiến hắn lòng đầy khinh hoàng. (hình ảnh minh họa ta để ở phần mô tả nhân vật a)

Cô ơi, người biết ta ở trước mặt mỹ nữ thì ý chí khá yếu ớt nha, người cứ dẫn dụ vậy muốn ta thành tội phạm sao? Tội lỗi, tội lỗi. Tạ Phi Thiên không ngừng thầm nhủ trong lòng, nhưng miệng lại hướng đến môi đỏ của Lan Hinh.

Gần rồi, gần hơn rồi, liền đường vân trên môi, đều hiện ra ở trước mắt, chớp mũi nàng thổi ra từng đợt từng đợt khí nóng, Miệng nàng hơi hé mang theo loáng thoáng hương rượu bailey, ngọt ngào thơm ngát của sữa nhưng cũng đầy hương men say nhẹ nhàng.

"Ây..." Lan Hinh đột nhiên ợ rượu một cái, miệng mở lớn, người nấc lên, rốt cục "Oe" một tiếng phun ra ngoài.

Tạ Phi Thiên ngờ ngác nhìn dưới áo mình, ô uest vết nôn, khiến cho người ta muốn nôn theo.

Ông trời ơi đại địa ơi, lẽ nào đây chính là do ta có suy nghĩ đồi bại mà trừng phạt? Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

Lan Hinh nôn ra hết, ngược lại tốt hơn nhiều nhẹ nhàng cười tươi, lau miệng, tựa ở vai Tạ Phi Thiên ngủ luôn rồi.

Tạ Phi Thiên cẩn thận đi vòng qua bãi ô uest, đem Lan Hinh chuyển qua đặt lên trên giường, giúp nàng bỏ đi giày, kéo chăn đắp kín lại.

Cũng không kịp nghỉ ngơi, vọt tới phòng vệ sinh, trước tiên đem toàn bộ quần áo dơ cởi ra, ném tới bồn rửa tay, thả đầy nước để ngâm.

Sau đó rửa sơ mặt, liền tìm đến cây lao nhà ra phía ngoài lau một xú cho sạch.

Chà rửa sạch sẽ, mở máy lạnh, quạt thông gió một trận gió thoáng thoáng, cuối cùng đem cái cổ nóng nực gay mũi cho lau đi.

Nhìn trên giường Lan Hinh, Tạ Phi Thiên lần thứ hai lắc đầu cười khổ, rượu thật là thứ giải sầu mà, nguyên lai uống rượu say thật.

đúng là tốt thiệt, chuyện phiền toái gì cũng không cần lo, tất cả đều để người khác gánh.

Lết xác vào lại nhà vệ sinh, Tạ Phi Thiên đem quần cởi ra luôn, vặn nước bồn tắm ra, một bên xả nước vòi sen cọ rửa, Tạ Phi Thiên đợi muốn vào bồn ngâm một tý.

Đem thân thể dưới vòi sen cọ rửa sạch rồi, bồn tắm vẫn là chưa đầy, Tạ Phi Thiên liền đứng ở trước gương kiểm tra thương thế trên người mình. Đây vừa nhìn là không nghiêm trọng, nhìn kĩ phát lam hắn hết hồn, ngực cùng phía sau lưng trắng đầy vết lằn ừa đỏ, lấy tay nhẹ nhàng vừa chạm vào, đều rất đau rất, không trách vừa nãy đụng vào nước đều rất đến như vậy.

....

"Cách, " cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra, Lan Hinh mắt buồn ngủ lim dim đi vào, đi thẳng đến bồn cầu.

"Lan..." Vừa kêu ra một chữ, Tạ Phi Thiên lại nhanh che miệng lại.

Bởi vì Lan Hinh đã nhanh chóng tháo cúc quần, kéo váy xuống, lộ ra phần dưới bắp chân trắng nõn nà. Dĩ nhiên đã không kịp rồi, vậy thôi khỏi kêu, đỡ phải xấu hổ.

Không thể nhìn, không thể nhìn, Tạ Phi Thiên, người làm sao có thể vô sỉ như vậy? Tạ Phi Thiên không ngừng ở trong lòng chửi rủa mình.

Nhưng là cái mông kia trắng tròn hồng lác lư cứ trong đầu hắn bay qua bay lại.

Cuối cùng, rốt cục ý chí mạnh mẽ, nhắm hai mắt lại quay người lại, nhưng vừa mở mắt nhìn vào gương, hắn lại tròn tròn mắt.

Trước mặt chính cái gương lớn, lúc này trong gương ngoại trừ thân hình hắn đầy vết thương, thì ở đằng kia phía sau còn có một cái mỹ nữ buồn ngủ lim dim đang ngồi trên bồn cầu.

Kia là nửa đoạn bắp đùi trắng, cái kia hai quả tròn to căn mọng cũng đặc phía trên, còn có cái kia không chút mỡ thừa thon thả eo nhỏ, như có vô hạn ma lực hấp dẫn ánh mắt Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên thấy rõ ràng, huyênh đệ của mình đang từ gần đầu, căng - cứng, khiến cường vọc lên gân guốc, mở to mắt như Độc Nhãn hung tợn, thêm

thường mỹ sắc muốn đến tích vài giọt tinh long vào tiên động.

Vô liêm sĩ ah người, nếu như bị Lan chủ nhiệm thấy bộ dáng ta như vậy, ta nhất định bị bầm chết. Tạ Phi Thiên thu liễm nín thở, cầu nguyện Lan Hinh không nhìn đến mình.

"Xi... Run run run..." Một trận nước phun làm người ta suy nghĩ biết bao, đâm - kích thích huynh đệ phía dưới của Tạ Phi Thiên càng ngày càng cương cứng ngắt, cả người nhẹ nhàng bắt đầu run rẩy.

Tiếng nước kéo dài có tới một phút, mới biến mất, cuối cùng rốt cục yên tĩnh lại. Lan Hinh nhấc mông lên, hơi hơi lườm mở mắt, tìm lấy khăn giấy bên cạnh, rút một đoạn, sau đó, cái mông lần thứ hai nâng lên, đem khăn đưa tới cái kia rừng tiên lau đi.

Tạ Phi Thiên nhìn mắt đều lồi ra, ở trên mạng hần lười xem mấy cái video chán ngắt như này, nhưng giờ hiện ra trước mặt?

Xuyên thấu qua chiếc gương này, cái kia hai cái tuyết bạch trắng nõn mông to, cái kia màu sắc đỏ hồng hạt đậu, còn có vài sợi lông tơ quăng, tất cả những thứ này, làm trái tim nhỏ Tạ Phi Thiên đập "Ầm" "Ầm".

"Xuyyyyyy..." Lan Hinh thở ra một hơi, hai tay kéo váy kéo lên, lục lọi buộc chặt khóa, ấn nút bồn cầu nước xả ào ào.

Tạ Phi Thiên rốt cục thở phào nhẹ nhõm, dù hoặc đòi mạng người ta cuối cùng cũng xong, nếu như kéo dài mấy phút nữa, Tạ Phi Thiên thật không dám hứa chắc mình liệu có thể đề nén nổi lòng tham của huynh đệ hần.

Thân thể dán thật chặt ở góc tường, Tạ Phi Thiên vẫn là im lặng bất động, trong lòng thầm cầu Lan Hinh nhanh chóng rời đi.

Lan Hinh vẫn là hí hai mắt sờ sờ rời đi, nhìn Lan Hinh bóng người đã đi tới mở cửa, vị trí này đối với mình mà nói đã an toàn, Tạ Phi Thiên rốt cục nhẹ nhàng nhả ra một hơi. Nhìn cánh cửa đóng lại ầm. Tạ Phi Thiên chính muốn tới khóa lại, tay vừa cầm tới tay nắm, "kết" cánh cửa lại muốn đẩy mở.

Lan chủ nhiệm a, người trên lớp chơi "hồi mã thương" ta đều quen thuộc, người trong nhà vệ sinh chơi giết hồi mã thương ta đỡ không nổi nha.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng rút về góc tường.

Lan Hinh lại mò mẫn đi vào, vừa đi vừa lôi kéo còi bỏ quần áo chính mình, chắc là nghe được trên người hồi thối muốn đi tắm đây mà.

Đi tới bên bồn tắm, Lan Hinh đưa tay xuống sờ sờ, sau đó, đứng dậy liền bắt đầu cởi ra toàn bộ quần áo.

Một bên Tạ Phi Thiên lại không dám chuyển động, trợn mắt hốc mồm hai mắt mở to. Mắt thấy Lan Hinh buông lỏng áo ra, cởi bỏ nút buộc, sau đó tay kéo ra, cởi ra, ném tới kệ áo. Ánh đèn sáng ngời chiếu, Lan Hinh tròn bóng như dê non mượt mà ở phần lưng hiện ra trước mắt Tạ Phi Thiên, có một số ít nữ nhân phần lưng thon rất đẹp, Lan Hinh không thể nghi ngờ chính là một trong số đó, cái cổ thon dài, xương cổ cái kia tới vai gợi cảm, trắng nõn tới dưới bộ mông đầy đặn, đầu tiên là đường vòng cung tròn lẳng sau đó đi vào rãnh sâu dưới váy ngắn.

Tạ Phi Thiên trên lưng chưa xem đủ, Lan Hinh nhưng đã bắt đầu cởi dây lưng. Nay tình thế dây lưng cởi xuống sẽ thấy tới gì a hehe, sẽ là như thế nào một khung cảnh mỹ quang đây?

Tạ Phi Thiên không khỏi lại hồi tưởng lại lúc trên lớp dù dị năng nhìn xuyên qua. Cái kia hai con thỏ ngọc trắng nõn đầy đà dễ thương khiến người ta muốn nựng một cái.

(chắc các người nôn ăn thịt cô giáo a từ từ từ từ thôi kkkk)

Ủng hộ ta bằng một like phía dưới!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đưa Lão Sư vào khách sạn (4)

Y phục trong chỉ còn cái móc khóa nữa sẽ toàn bộ rơi ra.

Lan Hinh lúc này chính là đưa lưng về phía Tạ Phi Thiên, nhanh chóng cởi ra y phục, Tạ Phi Thiên kỳ thực nhìn thấy cũng không nhiều hơn mấy lần trước bao nhiêu, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến phía trước của Lan Hinh nhúng nhảy hai quả đào.

Tạ Phi Thiên tâm liền động dậy, hơn nữa Lan Hinh giờ tay khom lưng trong lúc đó, Tạ Phi Thiên rõ ràng cảm giác được huynh đệ của mình phía dưới bành trước căng cứng hơn, bởi dòng nhìn thấy lấp ló thấp thò nó quả là có cảm giác hứng thú a.

Lúc này, Lan Hinh đã đem váy cởi xuống, cuối người đem váy và cả quần trong cho kéo xuống, lúc cúi đầu khom eo thời khắc.

Lan Hinh đương nhiên vểnh lên mông tròn co chân lên lấy quần, Tạ Phi Thiên lúc này ở phía sau đương nhiên là toàn cảnh thu ở tầm mắt, hơn nữa vừa này nhìn thấy là ở vị trí xéo không rõ nhưng giờ hắn nhìn thấy tận khe rãnh cúc hoa hồng hào khoe sắc a.

đương nhiên, Tạ Phi Thiên ánh mắt cũng không hề dừng lại ở chỗ đó không, mà là rất tha thiết hướng toàn cảnh, xung quanh thừa thớt cây non che chắn miệng dưới hơi lộ ra hạt nhỏ hồng hơi hướng về bên phải, tạo nên khung cảnh mê hoặc đầy dụ người.

Nếu như ta đi bây giờ đi qua, từ phía sau ôm lấy thân thể mê người này, tay ôm eo nhỏ tay còn lại vỗ mông một cái rồi mạnh mẽ đâm... Một cái ý nghĩ tà ác trong đầu Tạ Phi Thiên này mằm đắm chìm, lái đi không được, huynh đệ hắn phía dưới càng mừng hơn cương lên giật giật, Tạ Phi Thiên chân không nhận được bước về trước một bước.

Không được, Tạ Phi Thiên, người làm sao có thể làm chuyện lợi dụng người khác như vậy? Làm nam nhân, người phải để nữ nhân tâm cam tình nguyện đem thân giao cho người.

Nếu như người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy cảm thú có gì khác nhau đâu? Tạ Phi Thiên ở trong lòng hung hãn chửi mắng chính mình, bước chân cũng dừng lại.

Lan Hinh ngồi thẳng lên, giờ lại khom người cúi tắt chân: chuyện này đối với Tạ Phi Thiên mà nói, đây là thị giác đại tiệc, cơ mà nội tâm lại đau khổ cùng cực.

Đem y phục trên người đã thoát sạch, Lan Hinh nhẹ nhàng giờ lên chân, bước vào bồn tắm, nhưng lại đang say mơ màng, mơ mơ màng màng nàng bước hụt.

"Ah..." Vốn là đang mơ màng say sấn thì làm sao mà chuẩn được? Mắt thấy Lan Hinh thân hình đang ngã về sau, mà nhìn hướng đầu nàng đập xuống lại là bồn cầu.

Tạ Phi Thiên không chút suy nghĩ, vọt tới, từ phía sau lưng chạy đến đỡ lấy vai nàng, nâng nàng lên.

Lan Hinh trải qua nguy hiểm giật mình tỉnh táo lại, mở mắt ra nhìn, "Ah..." lập tức hét lên một tiếng so với lúc này còn to hơn.

Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, lúc này khuya khoắt, mà rít lên một tiếng, còn không phải muốn toàn bộ khách sạn đến gõ cửa? Tạ Phi Thiên nhanh chóng đưa tay ra, che lại miệng Lan Hinh.

"Ô ô..." Miệng bị che lại, Lan Hinh gầy dựa càng mạnh hơn, hai tay còn liều mạng quăn loạn cào cấu trên người Tạ Phi Thiên, móng tay quào tới đâu, lập tức là một trận đau nhứt tới đó.

Tạ Phi Thiên không có cách nào, thân thể lại gần ôm Lan Hinh cứng lên, một cánh tay khác, đem nàng cùng hai tay nàng cho ôm chặt.

"Ô ô..." Lan Hinh thân thể còn đang không ngừng uốn éo dẫy dựa, hai mắt tròn tròn, hoảng sợ nhìn Tạ Phi Thiên.

"Cô ơi, người đừng la, là ta đây. Ta thật không phải cố ý, ta cởi quần áo đang muốn tắm, người liền đi vào." Lan Hinh ánh mắt hoảng sợ nhìn ra Tạ Phi Thiên, trong tuông ra lời giải thích không hề logic.

"Ô... Ân" Lan Hinh không ngừng gật đầu.

Tạ Phi Thiên chậm rãi buông lỏng tay che miệng Lan Hinh, thấy nàng không có la, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tạ Phi Thiên, người cái này lưu - manh, người lợi dụng ta!" Lan Hinh giận dữ và xấu hổ nói.

Bị nàng nói dè dặt, Tạ Phi Thiên mới đột nhiên phát hiện hai người đứng tư thế gần gũi tình cảm vô cùng, hai người đều là thân không mảnh vải, Lan Hinh phía trước, Tạ Phi Vũ ở phía sau, hai người dán thật chặt vào nhau, Tạ Phi Thiên cái kia kiên cường tiểu đệ đang đâm vào phần dưới bụng rãnh mương của Lan Hinh.

Dù là Tạ Phi Thiên bình thường cũng tự xưng là da mặt dày, lúc này bị Lan Hinh nhắc nhở, cũng không khỏi nhin không được ngượng ngùng rồi, ngượng ngùng buông lỏng Lan Hinh, lui về phía sau vài bước.

Lan Hinh đã thoát khỏi Tạ Phi Thiên, "Oạch" một tiếng tron trượt nhảy vào bồn tắm, ngâm toàn bộ thân vào nước ngoài trừ phần đầu, lúc này mới quay đầu hướng về Tạ Phi Thiên nổi giận quát lớn: "Người còn không đi ra ngoài!"

"Vâng, a." Tạ Phi Thiên như được đại xá vọt chạy ra khỏi nhà vệ sinh, "Ầm" một tiếng đóng cửa lại, thân thể dựa vào cửa, thở hồng hộc.

"Két" cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, bị khóa trong rồi, tiếp theo, liền nghe Lan Hinh âm thanh gào khóc khóc lớn.

Nghe được Lan Hinh này rồi lòng tan nát tiếng khóc, Tạ Phi Thiên hoảng rồi.

"Cô ơi, ta là nhìn thấy người uống say, liền đem người đến đây, ta đi vào trường học không được, người cũng biết, ta thật sự cái gì cũng không làm, người chớ khóc, được không?"

Nhưng là bất luận Tạ Phi Thiên giải thích thế nào, Lan Hinh vẫn còn đang khóc, hơn nữa tiếng khóc kia ngày càng lớn.

Tạ Phi Thiên không biết làm sao nữa, từ nhỏ tới lớn còn chưa có bạn gái, kinh nghiệm hay gì đều không có làm sao dỗ con gái khóc đây?

Tạ Phi Thiên tay chân luống cuống đứng ở cửa phòng vệ sinh, vừa không dám rời đi, cũng không biết nên làm gì?

Lan Hinh rờn rã khóc hơn nửa tiếng, tiếng khóc mới dần dần ngưng, đã biến thành tiếng khóc ngắt quãng, tiếp theo, tiếng khóc cũng dừng lại, trong phòng tắm rốt cục cũng yên lặng.

Tạ Phi Thiên lúc này mới thở phào một cái, dựa lưng vào cửa phòng vệ sinh, ngồi xuống, một đêm này để hần tinh lực thể lực đều tiêu tan.

Tạ Phi Thiên đem đầu dựa vào ở trên cửa, mí mắt lại nện triu nhắm nghiền, liền ngủ gục luôn rồi.

"Két" cửa phòng vệ sinh mở ra, Tạ Phi Thiên đang ngủ say ở cửa bật ngửa ngã vào, "Àm" một tiếng, ngã vào nhà vệ sinh.

"Ngươi... Ngươi làm sao vẫn còn ở nơi này?" Lan Hinh sợ hết hồn, chỉ vào Tạ Phi Thiên đang lơ lửng không mặt gì cả.

"Ngươi không nói gì, ta không dám đi. Ta... Ta." Tạ Phi Thiên một bên vuốt vuốt cái đầu bị đập, một bên vờn mình đứng lên.

Lúc này mới phát hiện chính mình đang không mảnh vải vội vã giật cái khăn tắm che lại.

Nhìn Tạ Phi Thiên khác hẳn trong trường học học sinh cá biệt lý lợm, Lan Hinh không nhận được trong lòng cảm thấy ám áp, ngữ khí cũng là nhẹ nhàng hiền dịu đi. "Ngươi đi tắm đi."

"Cô ơi, ngươi nghĩ thoáng? Ngươi không trách ta?" Tạ Phi Thiên mừng rỡ hỏi.

"Ta chỉ là say rượu, cũng không phải mất trí nhớ. Mặc dù có chút mơ hồ, nhưngغمغم lại vẫn nhớ được." Lan Hinh nhàn nhạt nói, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

"Đúng rồi, ta còn phải cảm ơn ngươi, nếu không phải nhờ ngươi, ta e sợ đều bị..." Lan Hinh dựa vào cửa, lại nói thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cảnh sát kiểm tra phòng

Tạ Phi Thiên trước tiên tắm rửa sạch sẽ, rồi đem quần áo giặt rửa sạch sẽ, vắt khô nước, treo ở cửa thông gió nhà vệ sinh.

suy nghĩ một chút, lấy đồ Lan Hinh xem xét kiểm tra một tý, rồi cũng đem những quần áo này giặt một tý, rồi cũng đem treo trước gió.

Quần khăn tắm lên người Tạ Phi Thiên bước ra ngoài, thấy Lan Hinh đã lên giường, đầu tựa ở trên thành giường, hai mắt nhắm nghiền, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tuy rằng biết rõ ràng phía dưới khăn tắm che người của nàng, cũng giống như mình tron bóng không còn quần áo khác.

Thế nhưng Lan Hinh ba năm nay làm chủ nhiệm xây dựng hình tượng quá mức ghê sợ, khiến cho Tạ Phi Thiên không dám hành động mạnh bạo, lặng lẽ bò đến một góc trên ghế sofa.

"Tạ Phi Thiên, cảm ơn ngươi, đây đã là lần thứ hai ngươi cứu ta rồi, thương thế có nặng không?" Lan Hinh áp ứng mở miệng hỏi.

"Không có chuyện gì, cô ơi, đây là việc ta phải làm. Ngươi cũng biết, ta thường đánh nhau, vết thương nhỏ ta quen rồi, qua mấy ngày là khỏe mà." Tạ Phi Thiên thụ sủng nhược kinh đáp.

"Đúng rồi, Tạ Phi Thiên, ngươi tại sao như vậy tại sao hay đánh nhau vậy? Nếu như ngươi chịu khó học tập, ta biết ngươi cũng sẽ học giỏi mà." Cái vấn đề này, ở trường học lúc nào Lan Hinh cũng nói với Tạ Phi Thiên.

Nhưng là lúc nào Tạ Phi Thiên cũng trầm mặt không chịu nói, vì lẽ đó ngày hôm nay Lan Hinh lại thuận miệng hỏi lần nữa.

Nàng cũng không quá hi vọng Tạ Phi Thiên sẽ trả lời, bởi có nhiều chuyện làm thì làm nhưng không biết là tại sao mà.

Nhưng là bỗng nhiên hôm nay Lan Hinh lại hỏi, khiến cho Tạ Phi Thiên đột nhiên trong lòng lại cảm thấy kích động, mười mấy năm giấu ở trong lòng oan ức, không biết thế nào, hôm nay hần lại muốn giải tỏa ra với nàng:

- "thưa cô, ta từ nhỏ đã không có cha, nhỏ tới lớn, người khác luôn bắt nạt ta, nói ta là con hoang, ta tức không chịu nổi, liền cùng bọn hán đánh nhau, các thầy cô đều cho rằng ta thích đánh nhau, là một đứa trẻ không ngoan.

Đối với ta trong lòng đã chán nản, cứ như vậy, ta lại tiếp tục đánh nhau tới cấp ba. Xin lỗi cô, ở trường ta làm ngời vương vô quá nhiên phiền phức."

"Là cô có lỗi với ngời, xưa nay đều không hỏi rõ về ngời hỏi rõ nguyên nhân, chính ta cũng từng coi ngời là một đứa trẻ hư hỏng, chỉ thích đánh nhau." Lan Hinh nghe được Tạ Phi Thiên nói trong lòng không hiểu sao cảm thấy bứt rứt.

Bên trong bầu không khí lại trở nên im lặng, đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt này, Tạ Phi Thiên mở miệng hỏi: "Lan lão sư, tối nay ngời làm sao vậy? Vì sao lại uống say đến thế?"

"Vì sao ta lại uống say?" Lan Hinh đột nhiên hỏi ngược lại, giống như là tự hỏi mình, lại giống như suy nghĩ tới chuyện gì đó, tiếp theo, nàng lại trầm mặc im lặng.

"Cô, ngời làm sao lại khóc" Tạ Phi Thiên vừa nhìn liền thấy Lan Hinh đã rơi lệ tả.

"Lan lão sư, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ngời không muốn nói cũng không cần phải nói. Ta xin lỗi!"

Lan Hinh lau nước mắt một cái, đột nhiên lại mỉm cười. "Kỳ thực cũng không có cái gì, chỉ là bụi bay vào.

Nàng lại tiếp:

Hừ, bốn năm tình cảm, mà không bằng một người mới quen, kỳ thực ta hiểu, chính là do ta không có thời gian bên hán? Không phải là do ta bốn năm qua không cho hán lên giường chung? Không phải là do người phụ nữ kia có ba ba làm tổng giám đốc sao?

Thề non hẹn biển chỉ là khoác lác, ta cũng nghĩ thông suốt, người như vậy, không nên yêu sớm giải thoát là tốt cho ta thôi."

"cô ơi, ta... Ta có thể yêu ngời không?" Tạ Phi Thiên nửa ngày cố gắng áp úng, mới rốt cục phun ra như thế một câu.

"Có thể ah, thầy cô cũng yêu mến bọn ngời đây." Lan Hinh không thêm suy nghĩ nói.

"cô, ta muốn nói là, ngời có thể làm... Làm bạn gái của ta không?" Tạ Phi Thiên rốt cục lấy hết dũng khí nói ra.

Nghe nói như thế, Lan Hinh kinh ngạc xoay đầu lại, nhìn Tạ Phi Thiên nói:

- "Phi Thiên, ngày hôm nay đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ngời không cần vì chuyện đó mà cảm thấy gánh nặng. Cô cũng không phải là người bảo thủ. Không vì mấy chuyện đó lo nghĩ.

Ngời có phải coi quá nhiều tiểu thuyết mạng, nhất là cái trang truyệnyy ta biết ngời là fan trung thành trong đó? Không phải cứ hề có tiếp xúc hay nhìn thấy thân thể nhau, đều cần lấy thân báo đáp. Ngời còn nhỏ, chuyện tình cảm, ngời còn không hiểu nhiều."

"cô, ta thật lòng." Tạ Phi Thiên biết ngày hôm nay nếu như không đem việc này nói rõ, sẽ liền không còn dũng khí để nói ra.

"ngời nói bậy bạ gì đó? Ngời mới mười chín? Ta đều hai mươi lăm rồi, so với ngời lớn hơn tới sáu tuổi, ngời như đứa nhóc, ngời biết yêu đương sao đây?" Lan Hinh cười nói.

"Không, ta hiểu, ta biết ta thích ngời, yêu ngời rồi." Tạ Phi Thiên đột nhiên nhảy xuống giường, chính lấy khăn tắm, đi tới bên cạnh Lan Hinh, ôm lấy đầu Lan Hinh, nhanh chóng đưa mặt vào hôn môi Lan Hinh.

"Tạ Phi Thiên, ngời làm gì vậy?" Lan Hinh dùng sức nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa thoát nói được một câu, lại bị Tạ Phi Thiên đuối theo, há mồm ngậm chặt.

Lan Hinh làm sao cũng không nghĩ tới, trong ngày thường cậu nhóc, lại đột nhiên lá gan to như vậy, làm ra chuyện nam nhân như thế, hai tay dùng sức muốn đem Tạ Phi Thiên đẩy ra.

Nhưng là không cẩn thận lại đem khăn tắm trên người hán rơi ra, đưa tay chạm đến, là từng cái từng cái ngang dọc dấu đỏ tím của vết thương.

Lan Hinh đột nhiên trong lòng mềm nhũn, cái này từng cái từng cái vết thương, nhưng là hán vì mình mà chịu, chính mình như vậy cố gắng đẩy hán ra, hán chắc đau đớn lắm?

Nghĩ tới đây, Lan Hinh bỗng nhiên hết sức lực vậy, chống cự cũng dần dần nhu thuận sờ hán nhẹ nhàng hơn.

Tạ Phi Thiên lấy hết can đảm, đưa chặt miệng hán vào miệng Lan Hinh, ngậm chặt một cái trong miệng dùng sức mút lấy.

Cảm giác được Lan Hinh ở trên người mình chống đối trở nên ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve hán, làm trong lòng hán thêm lớn lao cổ vũ, đầu lưỡi dò xét, mạnh mẽ đẩy ra miệng nhỏ Lan Hinh, ướt át trong cái miệng nhỏ của Lan Hinh trắng trơn cướp đoạt, truy đuối lưỡi nhỏ của nàng làm nó không trốn được, cuối cùng hai đầu lưỡi loạn chiến cùng nhau.

Mãnh liệt hơi thở của nam nhân từng đợt tập kích thần kinh, hơn nữa trong miệng đầu lưỡi vô lại đang kích thích cuồng hòng vánh miệng, Lan Hinh hô hấp trở nên trở nên dồn dập, cuối cùng không chịu được sự kích thích phát ra một tiếng yêu kiều: "Ừm.ừ..."

Nhất chiến công thành đạt được thắng lợi khiến Tạ Phi Thiên không kịp chờ đợi muốn tập tiếp chiến công.

Hai tay trượt từ đầu xuống vai thon, dọc theo khăn tắm trên người mò mẫn, từ trên sờ xuống phần eo thon.

"Không...không được." Lan Hinh bỗng nhiên thức tỉnh, dùng sức đẩy ra Tạ Phi Thiên, khăn trương kéo khăn tắm lên lại, càng là lấy chăn mền trên giường che lại.

"thưa cô, ta..."

"ngươi Còn gọi là cô giáo sao?" Lan Hinh hờn dỗi liếc nhìn Tạ Phi Thiên một cái.

Tạ Phi Thiên đại hi."Lão sư, ngươi đồng ý làm bạn gái ta?"

"Nói rồi đừng gọi ta là lão sư, chờ ngươi thi lên đại học ta sẽ xem xét, giờ thi đi ngủ." Lan Hinh đem chăn hất lên, đem cả đầu chui vô chăn.

Nghĩ đến phía dưới chăn kia thân ảnh, Tạ Phi Thiên thật hận không thể xốc lên chui vào. Nhưng là lý trí nói cho hắn, ngày hôm nay đạt được cảm tình như thế không dễ nếu như nóng vội, lỡ bị hiểu lầm ta chỉ ham mê tình dục, vậy coi như thăm, vì lẽ đó hắn chỉ là đến gần giúp Lan Hinh sửa lại chăn, nói một tiếng cục cưng ngủ ngon, sau đó liền ngoan ngoãn về sofa.

"Keng keng keng..." chuông điện thoại một trận dồn dập reo lên, Tạ Phi Thiên nhanh chóng mở mắt ra, nhảy xuống giường cầm điện thoại lên, miễn cho nó làm ồn Lan Hinh

"Tạ tiên sinh, là cảnh sát kiểm tra phòng, xin mời chú ý một chút ạ." Quầy lễ tân âm thanh của cô gái lúc này vang lên.

"Cảnh sát kiểm tra phòng sao???"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lại là Thượng Quan đội trưởng

"Cảnh sát kiểm tra phòng?" Tạ Phi Thiên cúp điện thoại, nhớ lại lúc đăng ký phòng cô gái lễ tân kia đã từng nói, dạo này cảnh sát hay đi càn quét tệ nạn xã hội.

"kiểm tra liên kiểm tra, ta không ngủ cùng gái ngành mớ gì sợ?" Tạ Phi Thiên mơ mơ màng màng hướng về giường.

"Chuyện gì à?" Lan Hinh cũng tỉnh lại hỏi.

"Không có chuyện gì, cảnh sát muốn tới kiểm tra phòng, khả năng là càn quét tệ nạn? Đúng rồi, nàng có mang thẻ CMND không?"

"Có, ở đây kia trong bóp tiền." Lan Hinh ngáp một cái nói.

Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm giác trên người lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, phía dưới mình chỉ có cái kia khăn tắm. Tạ Phi Thiên thở dài một cái vội vào nhà vệ sinh sờ soạn quần áo của mình tuy còn có chút ẩm ướt nhưng hắn bắt chấp mặc lên.

"cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

"Nhanh như vậy sao? Cảnh sát kiểm tra phòng hiệu suất cũng thật quá nhanh đi, này mới bao nhiêu phút, liền đến phòng của mình 406?" Tạ Phi Thiên tính mình ở tới lâu bốn, cũng không nhanh đến thế chứ? Trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn ra mở cửa.

"Thượng Quan đội trưởng, sao lại là ngươi?" Nhìn người trước mặt, Tạ Phi Thiên kinh hãi, đây không phải Thượng Quan Đồng nữ cảnh sát sao?

"Tạ Phi Thiên, thật là ngươi, ở dưới lầu nhìn thấy tên đăng kí phòng giống ngươi, liền lên nhìn xem thử." Thượng Quan Đồng một thân mặt đồng phục cảnh sát, lúc này càn quét về thân hi tú lệ.

"Làm sao? Không hoan nghênh ta?" Thấy Tạ Phi Thiên sưng sờ nhìn mình, không để ý gì tới việc mời vào hay sao nên nàng lại hỏi.

Nghe như vậy, Tạ Phi Thiên liền lách mình ra khỏi phòng, tay sẵn tiện kéo đóng cửa phòng.

Không thể để Thượng Quan Đồng thấy được Lan Hinh, cô ta cũng biết Lan Hinh là chủ nhiệm của mình, nếu như Thấy Lan Hinh ngủ trên giường, thật

giải thích sao cũng không được.

Đáng sợ hơn là, Tạ Phi Thiên thì không sao nhưng Lan Hinh thì chết chắc.

"A, xem ra bên trong có người không thể để lộ à, có phải thế không?" Thượng Quan Đồng nhìn chăm chú giọng có vẻ đùa cợt hỏi lấy.

"Thượng Quan đại đội trưởng, xem xét chúng ta cũng có quen biết, người đừng xét phòng ta được không, Viên Hạo tên Béo hần đang ngủ ở tròn thoi, nhìn thấy cũng làm hư mắt người thôi, đúng không?" Tạ Phi Thiên cười đùa nói.

"Người ở bên trong là tên béo Viên Hạo, không phải là nữ nhân?" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Tuyệt đối không phải, người không tin ta sao?" Tạ Phi Thiên cười cười làm lạnh nói.

"Tin người? Ta tin người mới lạ!" Thượng Quan Đồng thu nụ cười lại.

Nghiêm mặt nói: "Tránh ra, ta muốn đi vào, ta phải làm việc đúng pháp luật phòng này ta muốn xét rồi!"

"Không cho, ta kiên quyết không để người vào." Tạ Phi Thiên hai tay giờ ra, từ thủ ở cửa.

"Không cho cũng phải cho!" Thượng Quan Đồng nhất chân đá vào hạ bộ.

Tạ Phi Thiên giật nảy mình, đây là nữ cảnh sát sao? Nữ lưu manh thì có. Nếu đá trúng thì sao đây, cuộc đời tương lai phía trước đều tan vỡ. Hai tay theo bản năng che lại phía dưới.

Nhưng là chỉ là động tác giả chân chưa đá vào Tạ Phi Thiên, Thượng Quan Đồng thân thể luồn ra phía sau, vịn tay cầm mở cửa xông vào.

"Người..." Tạ Phi Thiên lúc này mới phát hiện mình mắc lừa rồi, nghĩ tới Lan Hinh nằm trên giường, Tạ Phi Thiên mặt mày xanh lét, xong xong rồi.

"Tạ Phi Thiên!" Thượng Quan Đồng ở bên phòng gọi ra.

Xong, kết thúc rồi. Tạ Phi Thiên thầm cười khổ, rù đầu xuống đi vào theo.

"Thượng Quan đội trưởng, chúng ta là trong sáng, chẳng có làm gì hết." Tạ Phi Thiên giải thích.

"Trong lòng có tật giật mình? Ta còn chưa hỏi người? Người giải thích cái gì?"

"Thật là chúng ta không làm gì hết."

"Được rồi, khỏi giải thích, người đâu?"

Người? Người nào? Tạ Phi Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên Lan Hinh không còn trên giường.

Tạ Phi Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy nhà vệ sinh đóng chặt hần nói:

"Mới vừa rồi còn ở trên giường, có thể là đi vệ sinh nha, Viên Hạo tên béo này thường ngày ăn nhiều buổi sáng có thói quen đi wc."

"Người nói trong nhà vệ sinh là tên béo Viên Hạo?"

"Vâng, đương nhiên là hần, không phải hần thì là ai? Người nếu không tin có thể mở cửa xem, bắt quá tên béo kia đi vệ sinh mùi rất không tốt nha."

"Thật sao? Hần thói thì kệ hần, ta hỏi một chút là được mà." Thượng Quan Đồng tỉnh ranh cười nói.

sau đó giọng kêu lên:

"Người ở bên trong nghe đây, cảnh sát kiểm tra phòng, có người thì đáp một tiếng."

Đội trong chốc lát, bên trong vẫn yên tĩnh.

"Có người trong đó không?" Thượng Quan Đồng gõ cửa, nhưng bên trong vẫn không có âm thanh gì.

"Tại sao hần không lên tiếng?" Thượng Quan Đồng quay đầu hỏi Tạ Phi Thiên.

"Ừ, tên này có thói quen vừa đi WC vừa nghe nhạc, thói quen từ lâu giờ vẫn vậy."

Thượng Quan Đồng nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên, mãi đến khi hần ngượng quay mặt chỗ khác: "nhóc, người phản ứng rất nhanh nhẹn nha, nói láo không hề chớp mắt."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cô Tiểu Nguyễn Đến Tận nhà

Tại Bệnh viện số một thành phố, phòng bệnh 6011, trong đó chen chúc cả một đồng thanh thiếu niên bộ dáng dân lẫn lộn.

Lúc này có đến bảy tám tên trong đám chân tay đều bó bột, vết thương đầy mình, nếu như Tạ Phi Thiên ở đây, tất nhiên có thể nhận ra đó là một đám côn đồ bị hấn đánh lẫn lộn Hắc Hồ bang.

"Lục ca, người cảm thấy tốt hơn chưa?"

Nằm phía trên giường là một tên đầu quần băng gạc phủ kín mặt, há mồm gào hét lên:

"Mẹ nó, các người tra ra tối hôm qua tên nhóc kia là ai chưa? Dám làm tóa mồm ta, ta không chặt tứ chi hắn, sẽ không gọi là Lục Hào! Ôi."

Nhưng vừa mở miệng nói đã chạm đến vết thương, làm hắn đau đớn nhe răng trợn mắt cả nửa ngày cũng không khỏi.

"Đúng vậy, Lục ca, cắt tay của hắn, đoạn chân của hắn, đập hòn bi nhỏ của hắn, vì các huynh đệ báo thù! Mẹ nó, tên nhóc này ra tay quá ghê ôi chân của ta." Lục Hào vừa nói xong thì đã có tên đàn em theo trợ uy vuốt mông ngựa.

"kêu gọi toàn bộ anh em giúp đỡ đi tìm, tìm được lập tức nói cho ta biết, ta muốn đích thân đi nện hắn!" Lục Hào khuôn mặt dữ tợn.

"Đại ca, đã kêu người đi tìm"

Hắc Hồ bang tất cả đang ráo riết đi tìm hung thủ, mà Tạ Phi Thiên người gây chuyện lại không hề biết gì, tuy rằng Thượng Quan Đồng đã từng nói cho hắn, nhưng hắn cho rằng chuyện xung đột giữa các bang phái.

Hắn sao cũng không ngờ rằng tối hôm qua một đám ô hợp bị hấn vùng đập, chính là thiếu bang chủ Lục Hào, của đại bang phái đứng nhì thành phố Hắc Hồ bang.

...

"Tạ Phi Thiên, hai người các người đừng quên trưa mai có trận đấu bóng rổ nha, ngày mai lớp trưởng sẽ dẫn toàn bộ mỹ nữ trong lớp đến cổ vũ đấy." Mới vừa tan học, Lý Giang đã chạy tới trước bàn của Tạ Phi Thiên nhắc nhở về trận đấu ngày mai.

"Oa, Âu Dương yên mỹ nữ đi sao? Tô Tiểu Thi có đi không vậy?" Viên Hạo ánh mắt nhìn tới Tô Tiểu Thi đang thu dọn sách vở nói.

ánh mắt hắn nhìn hai tiểu bòn đảo phập phồng nuột nước miếng.

"Tất nhiên là có rồi."

"Oa, trong lòng ta đã tràn đầy sức mạnh haha! Rống!" Viên hạo gào khóc kêu lên.

"Được rồi, mẹ nó, ba năm thua liên tiếp rồi, đợt này còn không thắng, sẽ bị cười thúi mũi!" Tạ Phi Thiên giận dữ nói.

"Lý Giang, người nghe được bên lớp kia là tên nào ra trận không?" Viên hạo hỏi.

"Ngày còn phải hỏi sao? Ba năm qua có khi nào đổi, cũng năm tên cũ thôi?"

"Không, lần này chỉ có La Đào, Lưu Hưng, Hắc Hùng, Lý Tái chỉ bốn tên." Lý Giang hỏi đáp.

"Bốn người? Mã Lôi tank không chơi sao?"

"Nghe nói Mã Lôi mấy ngày trước bị xe tung, vẫn còn nằm trong bệnh viện. Người thứ năm bên họ đang bàn bạc đấy."

"Oa, cơ hội tốt ah, Mã Lôi cái này tank trâu bò không ra sân, đúng là cơ hội cho chúng ta!" Tên Béo hưng phấn nói."Thiên ca, ngày ta đến tìm người, cùng đi."

"Mẹ kiếp, tốt cái gì? Ta còn muốn tìm cái kia Mã Lôi xả hận đây!" Tạ Phi Thiên nói.

Trường học ở một góc:

Thạch Thiên Phàm mỉm cười nhìn La Đào cùng Lý Tái trước mặt, tay trái cầm một sấp tiền năm trăm nghìn, ngón cái tay phải xoay xoay cọc tiền đùa dòn.

"Ngày mai các người phải chơi chết tên Tạ Phi Thiên cùng tên béo Viên Hạo, nếu như có thể cho bọn chúng bị thương nhập viện hay tàn tật càng tốt, này ba triệu sẽ là của các người."

"Vâng, thạch ca yên tâm, chúng ta nhất định khiến hai tên đó bị thương." La Đào cười nịnh nọt thạch Thiên Phàm đưa tay lấy tiền, nhưng thạch Thiên Phàm rút trở về.

"Trước tiên trả cho các người một triệu, số còn lại sao khi xong chuyện ta sẽ đưa nếu càng nặng ta có thể thưởng thêm." Thạch Thiên Phàm cười nói.

Ngày hôm sau, thứ bảy, Tạ Phi Thiên nhớ tới trận đấu bóng rổ vào lúc chín giờ, liền dậy sớm chứ không như thường ngày ngủ tới trưa.

"Chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời..." Chuông điện thoại di động vang lên, Tạ Phi Thiên lấy điện thoại ra.

"Ta xuống liền, người chờ một chút." Tạ Phi Thiên giọng hơi gắt nói.

"Tạ Phi Thiên này, người muốn đi đâu vậy?" Trong điện thoại nhưng truyền đến giọng con gái rất nữ tính, Tạ Phi Thiên sửng sò, không phải tên béo Viên Hạo?

"Người là ai vậy?"

"ta là Cổ Tiểu Nguyệt, có nhớ ta không?"

"Cổ Tiểu Nguyệt?"

"Đúng, ta là biên tập viên 'chuyện lạ đô thị', người nhớ không? Chúng ta mới gặp nhau hai ngày trước đây."

"Cổ biên tập, à, nhớ ra rồi." trong đầu Tạ Phi Thiên hiện lên hình ảnh mỹ nhân tóc dài, hai mắt như một vũng hồ sâu lấp lánh.

"Có chuyện gì sao?"

"Ta muốn tìm người tâm sự."

"Hôm nay ta không rảnh, buổi sáng có trận đấu bóng rổ, ngày khác đi."

"không ta không chịu ngày khác, ta vẫn ở đây, ngày hôm nay đi."

Tạ Phi Thiên ứa mồ hôi, sao đại mỹ nữ lại nói dịu dàng, vừa đổi giọng lại như lưu manh?

Thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không trả lời, Cổ Tiểu Nguyệt quả quyết nói: "Cứ như vậy đi, ta tới đón người, chúng ta đi tán gẫu."

"Không cần, ta cùng bạn đã hẹn nhau đi, đến nhà thể thao thành phố, người cứ chạy tới đó đi." Tạ Phi Thiên từ chối.

Dù sao cũng chưa biết ta ở đâu. Tạ Phi Thiên cắt điện thoại, cầm hộp sữa, với cái bánh mì tươi, vừa ăn vừa đi xuống lầu.

"toe...toe..." Một tiếng kèn xe phía trước cửa kêu réo, liền làm cho lòng người mới sáng yên tĩnh lại phiền nhiễu.

"Ai mất dạy vậy, mới sáng sớm, đứng trước nhà người ta bóp còi?"

"Nhảm vờ nờ..., nha!"

"Toe...toe..." Tiếng kèn vẫn vậy vang lên, chả thèm dừng.

Tạ Xuân Yến mặt mày tức giận xông ra ngoài, coi như là người siêu xe BMW, cũng không thể đứng trước tiệm người khác bóp còi in ỏi chứ?

Tạ Phi Thiên vẫn đang gặm bánh mì, trong lòng tiếc thương cho người tài xế, mẹ ta oai hùng ta là hiểu rõ nhất.

Tiếng còi xe đã ngừng lại, Tạ Xuân Yến cũng quay về rồi, khuôn mặt đầy ý cười, không có chút nào vẻ không thích. Chẳng lẽ là được vụ làm ăn to? Tạ Phi Thiên trầm nghĩ.

"Phi Thiên, bên ngoài có người tìm người, nhanh đi!"

"Dạ, Mẹ, ta đi chơi bóng." Tạ Phi Thiên đáp một tiếng rồi bước ra cửa.

"Chờ đã, này cầm năm trăm ngàn nam nhân ra đường cũng phải có chút tiền dềng túi chứ?"

Tạ Phi Thiên sửng sò nhìn mẹ mình, chuyện gì đây? Trong ngày thường vẫn bảo mình phung phí, ngày hôm nay sao lại hào phóng như vậy? Tạ Phi Thiên biết trong nhà cũng không dư dả, cho nên đưa lại. "Mẹ, lần trước cho hai trăm còn chưa dùng."

"kêu người cầm thì cứ cầm, nói nhiều làm gì, người một thằng đàn ông, ra ngoài ăn chơi để con gái trả sao?" Tạ Xuân Yến vẫn mạnh mẽ nhét tiền vào túi quần thể thao của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ nhìn lấy mẹ mình, sao tự nhiên nay tốt vậy, còn nói cái gì mình không hiểu? Ta Tạ Phi Thiên đường đường là nam tử hán, lúc nào ăn bám để con gái trả?

"Mau đi đi" Tạ xuân Yến không để ý tới Tạ Phi Thiên ngạc nhiên, đẩy hắn đuổi ra khỏi nhà.

Tạ Phi Thiên vừa ra khỏi nhà, suýt chút nữa đụng vào một chiếc BMW màu trắng. Đồ xe khiêu gì vậy che cả cửa tiệm người khác?

Tạ Phi Thiên vừa muốn chửi cho một trận, cửa sổ xe liền từ từ hạ xuống, một cái mỹ nhân tóc dài xoa lên vai nói: "Tạ Phi Thiên, mau lên xe đi."

Tạ Phi Thiên tròn tròn hai mắt, nhưng nàng kia lại đeo cái kính râm to che cả nửa mặt, Tạ Phi Thiên suy nghĩ cũng không nhớ ra là ai.

"Ta là Cổ Tiểu Nguyệt." Đôi phương nờ nù cười, duỗi tay tháo kính."Làm sao? Lạ lắm sao?"

"Làm sao nàng biết ta sống ở đây?"

"Ngươi là mục tiêu điều tra của ta, ta muốn biết, tất nhiên sẽ biết" Cổ Tiểu Nguyệt mặt tỉnh nghịch đáp lời.

Tạ Phi Thiên nhìn nàng đôi mắt sâu không hiểu được, Tạ Phi Thiên dâng lên một trận ảo giác, cảm giác mình chính mình đều không có điều bí mật trước mặt nàng.

"Ngươi còn là biên tập viên sao sao ngươi không đi làm thám tử luôn đi".

Tạ Phi Thiên nhớ tới đã hẹn với tên mập, liền lấy điện thoại định gọi, thì phía sau liền truyền đến giọng Triệu Từ Tinh:

"Phi Thiên, bạn gái của ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tai nạn giao thông

Tạ Phi Thiên nhớ tới cùng tên mập hẹn ước, liền lấy điện thoại định gọi cho hắn, phía sau liền truyền đến giọng nói Triệu Từ Tinh:

"Phi Thiên, bạn gái ngươi sao?"

Tạ Phi Thiên nghe vậy liền quay đầu lại, liền thấy Triệu Từ Tinh ánh mắt u oán đang nhìn, nhanh chóng giải thích:

"Chỉ là bạn bè bình thường, tìm ta có chút chuyện" Tạ Phi Thiên nhớ tới cảnh tượng tối hôm ấy, trong lòng xót xa bất an, nếu như bị hiểu lầm, Triệu tỷ có thể không để ý tới mình nữa?

"Thật vậy sao? Cô gái xinh đẹp như vậy, sao không tặng người ta bó hoa?"

Triệu Từ Tinh trầm lặng nói: "Chờ ta một chút."

Tạ Phi Thiên nhanh chóng đi theo, vừa vào trong tiệm, Triệu Từ Tinh vừa đưa ra một bó hoa.

Thừa dịp đưa hoa cho Tạ Phi Thiên, Triệu Từ Tinh đưa tay nắm lấy tay Tạ Phi Thiên, nhẹ nhàng dùng mấy đầu ngón tay vuốt ve.

Một hồi lâu rồi vuốt nhẹ nhàng lên mặt hắn, buông tay ra sau, lại giúp Tạ Phi Thiên sửa lại cổ áo thể thao, giúp hắn gấp lại cho đàng hoàng, tình hình này, cực kỳ giống cặp vợ chồng son người vợ sáng tiền chồng đi làm.

"Phi Thiên, khi nào rảnh tới nhà ta sửa chữa giúp ta cái vòi nước, mấy ngày nay vẫn rò rỉ đây này." Triệu Từ Tinh hướng về bóng lưng Tạ Phi Thiên hô.

"Vâng" Tạ Phi Thiên nghe được như trúng tim đen bị nhột, vòi nước vẫn rò rỉ? Ắn ý đây mê hoặc người nha?

Tạ Phi Thiên cảm giác phía dưới lại muốn ươn lên. Nhìn lại trong tay hoa tươi, đây là nhắc nhở ta đừng quên nàng sao!

"YAA.A.A., thật là đẹp, ân, thơm quá." Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ tiếp nhận bó hoa.

Nghe loáng thoáng, cẩn thận đặt bó hoa bên hộp giữ đồ."Tạ Phi Thiên, không ngờ ngươi còn biết sửa ống nước, nhà ta cũng có một cái ống nước rò rỉ hôm nào sang sửa chùi giúp ta nha hihi?"

"Há, tốt, khi nào rảnh ta sẽ qua xem. Đúng rồi, còn tên béo, để ta nói cho hắn một tiếng." Tạ Phi Thiên không còn dám cùng Cổ Tiểu Nguyệt thảo luận vấn đề ống nước rò rỉ nữa, mau mau đổi đề tài, lấy điện thoại ra gọi cho tên béo. - truyện sáng tác và đăng bản gốc tại -

Tạ Phi Thiên nói cho tên Béo mình có tý việc lát đến sao hấn cứ đến trước, tắt điện thoại, Tạ Phi Thiên nghiên đầu nói với Cổ Tiểu Nguyệt:

"Cổ biên tập, người tìm ta có việc gì? Những gì ta biết ta đã nói bừa rồi"

"Gọi ta Cổ Tiểu Nguyệt đi, cổ biên tập cổ biên tập quá khó nghe." Cổ Tiểu Nguyệt không quay đầu lại, nhìn qua kính chiếu hậu trừng mắt với hấn.

"Thực ra cũng không có việc gì, ta đang viết bài có chút chi tiết nhỏ, muốn lần nữa hỏi người một chút.

Thí dụ như cái loa phát ra lời cảnh báo, là giọng nam hay là giọng nữ? Bình thường người là có nghe qua chưa?" Cổ Tiểu Nguyệt nói: "Lại như, người gần đây có phải... hay không thường gặp mấy chuyện kì lạ?"

"Tiểu Nguyệt biên tập, nói đến đây kì thật ta có một số việc không nói cho người nghe" Tạ Phi Thiên trầm ngâm nửa ngày mới nói ra.

"Ừm, là chuyện gì, mau mau nói?" Cổ Tiểu Nguyệt lên tinh thần, không nhịn được quay đầu nhìn Tạ Phi Thiên Một chút.

"Mấy ngày trước ta có mơ giấc mơ kì lạ"

"Người mơ thấy cái gì?"

"Ta mơ thấy một con quạ, nó nói ta là Lý Thất Dạ chuyển thế, chuyên môn đến giữ gìn hòa bình cho thế giới."

Tạ Phi Thiên giả vờ thần bí nói: "Nó nói ta, trong tương lai sẽ có một cái lão bà làm biên tập viên, người nói có kì quái không?"

"Phốc..." Cổ Tiểu Nguyệt không nhịn được cười, bật cười thành tiếng.

Hai người vui vẻ trò chuyện câu được câu không, có lẽ là thứ bảy, ngày hôm nay ngoài đường thật trốn trái.

Xa xa thấy phía trước là một chiếc xe chuyển tiền của ngân hàng, Cổ Tiểu Nguyệt ém tốc độ chậm lại, không lại gần nó, lỡ may hiểu lầm thì không tốt.

"Bí bo...Bí bo..." Phía sau một chiếc xe cứu thương chạy như bay tới, Cổ Tiểu Nguyệt lách qua một bên nhường đường, để cho nó chạy trước.

Nhìn thấy xe cứu thương phóng nhanh Cổ Tiểu Nguyệt cười nói:

"Nhìn nó ta lại nhớ tới Thượng Quan Đồng vừa phóng nhanh vừa hú còi, chắc bên trong là mấy cái nhân viên y tế đang làm nhiệm vụ."

"Thời đại này cái gì cũng có thể mà? Thời gian trước không phải là có tin, cảnh sát công nghệ thông tin là trùm đường dây đánh bạc qua mạng sao.?"

"Oanh" phía trước đột nhiên phát sinh tiếng nổ cực lớn, thì ra là một cây lớn bị đổ xuống chặc ngay đầu chiếc xe ngân hàng, làm Tạ Phi Thiên hết cả hồn.

"Ủ...c..." Chiếc kia xe chuyển tiền thắng gấp một cái, tuy rằng bị cái cây rơi phía đầu xe nhưng chỉ dính tý xú không có bị hư hỏng, xe cuối cùng dừng lại. Sau đó xe đang lui lại xem ra là định kín đường đi qua.

Nhưng là xe mới lui một xú, chiếc xe cứu thương kia phóng nhanh tới "ầm" đụng vào, chiếc xe ngân hàng cũng không thể đứng vững lăn một vòng chổng vó.

Xe cứu thương cũng rất thảm, đầu xe cũng biến dạng luôn.

Cổ Tiểu Nguyệt theo bản năng nhanh chóng đạp phanh gấp, Tạ Phi Thiên theo quán tính đập đầu vào ghế trước, hết hồn má ối.

"Báo cảnh sát đi!" Tạ Phi Thiên sờ đầu nói.

"113 hả?" Cổ Tiểu Nguyệt hết hồn lấy điện thoại ra hỏi Tạ Phi Thiên.

"Ta làm sao biết? Hay gọi cho Thượng Quan Đồng đi." Tạ Phi Thiên mơ mơ màng màng nói.

Suy nghĩ một chút gọi cảnh sát thì 113 chứ gì nữa còn hỏi? Vậy mà thật gọi cho Thượng Quan Đồng.

"Này tiểu Đồng, đại lộ ngay khu vực rừng rậm xảy ra tai nạn giao thông, cây lớn đổ, một chiếc xe ngân hàng bị một chiếc xe cứu thương tung ngã lăn quay..." Cổ Tiểu Nguyệt đang giảng giải tình huống cụ thể, xem ra năng cùng Thượng Quan Đồng quan hệ rất tốt.

liền 113 còn quên gọi, liền gọi ngay cho Thượng Quan Đồng.

"Xem, trên xe cứu thương có người bò ra ngoài. Ta đi xem xem." Tạ Phi Thiên mở cửa xe, nhảy xuống.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng chạy về phía trước. Từ trên xe cứu thương có vài người đàn ông lục tục nhảy xuống, trong đó hai người còn cầm trong tay máy gì đó.

Hazz, đúng là lương y như từ mẫu, chính mình cũng vừa tống xe, vậy mà đã tới chườm trị cho người khác rồi. Tạ Phi Thiên thâm cảm động, chân bước lẹ

hơn một chút.

"Ồi chào..." hai người đang ông cầm trong tay máy móc đột nhiên phun lửa màu xanh, đốt vào bề mặt thùng xe chuyển tiền của ngân hàng, còn hai tên đàn ông lại chạy về phía buồng lái.

Hiện tại khoa học kỹ thuật thật tiên tiến trên xe cứu thương cũng có công cụ thế này.

Tạ Phi Thiên âm thầm cảm thán. "Này, các vị ta có thể giúp được gì không, ta cũng là một cái thích làm việc trượng nghĩa có gì cứ phân phó không sao?" Tạ Phi Thiên chạy đến phía sau mấy người kia thờ cũng không kịp vội nói.

"Tạ Phi Thiên, đồ ngốc, mau quay lại!" Phía sau truyền đến tiếng hét của Cổ Tiểu Nguyệt

Hai tên đang đốt thùng xe ngạc nhiên quay mặt lại nhìn Tạ Phi Thiên như nhìn tên ngu.

Không đúng, tiên tiến cỡ nào xe cứu thương cũng không cần máy đốt nhiệt độ cao vậy chứ. Bọn họ là ăn cướp. Tạ Phi Thiên xoay người bỏ chạy.

"Bắt hắn lại!" Hai người kia cũng hét lên, một tên hướng về Tạ Phi Thiên đập tới.

"Đứng lại!" Từ trên xe cứu thương nhảy xuống một tên mặt âu phục, ngăn Tạ Phi Thiên lại, tay còn cầm súng ngắn đen thui hướng về Tạ Phi Thiên chia vào.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Bị bắt làm con tin

Àm", Tạ Phi Thiên cảm giác một trận đau đớn, là những tên kia phía sau đuổi đến cho hắn một gậy vô đầu, Tạ Phi Thiên rất không cam lòng nhưng cuối cùng cũng bị đập ngất đi.

Trong cõi mơ hồ tựa giấc mơ:

"Không được ta là nhân vật chính nha không thể cứ thế một gậy nện hết phim chứ!" Tạ Phi Thiên ở hôn mê ngửa mặt lên trời mắng te tua.

"Thôi đi ba ơi..., người cho rằng người bây giờ rất trâu bò, nhiệt huyết tuổi trẻ hả, gặp chuyện cũng không chịu suy nghĩ,...siêu cấp Hệ Thống cũng chỉ mới trung cấp, nếu như người thăng cấp đến cao cấp hay thần cấp, dĩ nhiên là không bị ăn đòn mà nằm đây rồi, cái thứ gì bây giờ là chương bao nhiêu rồi, người đã sai hệ thống được mẹ gì đâu, đọc giả đang kêu ó có phải truyện hệ thống không kia, đồ đầu đất.

Đây là ta dạy dỗ người, sau đó nhớ thu thập nhiều điểm dị năng, nhanh đem cấp bậc nâng lên! Nhớ kỹ, cua gái đẹp là công việc của người, nhanh chóng thăng cấp thành thần không phải là mơ nữa!" Tác giả cười khẩy.

"Chính là tác giả người chơi ta, được người đã chê ta tiến độ chậm, vậy ta sau này sẽ gặp nữ nhân liền bắt lại xxx một phen lấy điểm dị năng cho người." Tạ Phi Thiên gợn dừ nói.

"ói đây không phải truyện đam nha đây là sắc tình, người làm vậy đâu phải gọi là nam nhân chân chính? Người dám như vậy xứng bậc, cẩn thận ta cho người đập cọng cỏ mà chết."

"Đến đây, ta nhưng là nhân vật chính người dám để cho ta chết, bộ này người phải bỏ a haha."

Vĩ đại Sáng Thế chỉ thần tác giả sững sờ, lập tức cười lạnh nói: "Phi Thiên ah, hai chúng ta là ai với ai cơ chứ, ta sau đó liền giúp người gặp nhiều nhiều cực phẩm mỹ nữ cho người sung sướng nha, tuyệt đối đừng làm bậy nha."

"Hừ, cái này còn có thể chấp nhận được. Cái này gây đập đầu thì sao đây?" Tạ Phi Thiên khòe miệng nhét một tia cười đắc ý.

"Ta lập tức liền cho người tỉnh lại, lập tức." KhanG.nhi lau mồ hôi, lặng yên biến mất. Nhưng là chân trời, truyền đến tiếng than thở: "Ông trời ơi, ta đến cùng sáng tạo ra cái đồ yêu nghiệt gì?"

Trên thực tế ở ngoài đời:

"Tiểu tử, ba mẹ cho người đi học không lo học lại thích làm anh hùng, chúng ta Tây Nam Ngũ Hồ ngày hôm nay sẽ dạy dỗ người, cho người trở thành liệt sĩ." Người kia lạnh lùng quét mắt nhìn Tạ Phi Thiên đang uể oải cười lạnh nói.

"Lão tam, đi tới đoạt chiếc xe BMW kia, xe của chúng ta hỏng rồi." người đàn ông mặc âu phục, hướng về tên cầm gậy sắt này đập Tạ Phi Thiên nói.

Lúc này hai bên đường có vài chiếc xe dừng lại xem xem, tên mặt âu phục dơ cao súng lên trời "đoàng đoàng đoàng" ba phát bắt lên trời, hung hăng hét lớn:

"Nhìn cái gì, lại nhìn đem các người châu ông bà! Thằng kia lấy điện thoại ra làm gì? Báo cảnh sát sao?" "Đùng" tiếng súng vang lên, một người qua đường móc điện thoại ra ngã xuống.

Mất thấy người kia ngã xuống mọi người xung quanh mới biết đây không phải đóng phim rồi, nhất thời sợ đến oa oa kêu chạy tứ tán, có hai cái sợ quá nhảy luôn xuống lỗ cống trốn.

"Ha ha ha..." Mấy tên phi đồ nhìn nhau cười ha ha.

Cổ Tiểu Nguyệt mất thấy Tạ Phi Thiên đầy nhiệt huyết xông lên, lại bị người ta đánh cho một gậy ngã xuống, sợ đến hốt hoảng định quay đầu xe chạy trốn.

Nhưng là không biết do quá hoảng sợ, hay là bị gì mà xe đề quai không nổ.

Nghe tiếng xe BMW đề mấy tên âu phục hét lớn: "dừng lại, đề tiếp, ta đem bạn trai người bắn chết."

Nghe hấn nhắc nhở, Cổ Tiểu Nguyệt lúc này mới nhớ tới còn Tạ Phi Thiên vẫn nằm kia, tuy rằng hấn cũng không phải như tên kia nói bạn trai nàng, nhưng cũng là do nàng chờ hấn tới. Nghĩ tới đây, nàng chân chờ tắt máy không đề nữa.

Người tên lão Tam chạy tới, mở cửa xe, xách Cổ Tiểu Nguyệt đi ra. Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt mặc bộ váy ngắn mỏng to tròn vênh lộ rõ, lão tam không nhịn được nheo hai cái lên. "Lão đại, là mỹ nữ rất ngon nước nha."

"Lão tam, chính sự quan trọng, lái xe tới đây." tên mặc âu phục nói.

"Vâng." Cái tên lão tam trong miệng đáp ứng, tay lại đang trên móng sờ soạng Cổ Tiểu Nguyệt thêm vài cái.

Cổ Tiểu Nguyệt bị sờ hai mắt rung rung, nhưng nhanh cắn môi dưới, không có la lớn, bởi vì nàng biết, ở tình huống như vậy, nàng càng phản kháng bọn hấn càng làm quá đáng hơn.

Lão tam từ trong tay Cổ Tiểu Nguyệt đoạt lấy chìa khóa, đem đẩy nàng lên ghế phụ, đem xe chuyển hướng về xe ngân hàng chạy tới.

"Ầm!", thùng xe ngân hàng dưới sức nóng cuối cùng thùng một lỗ lớn, mấy người hợp lực, đá một cái vào thùng xe mở ra.

"Cộc cộc pằng..." Từ bên trong xe đột nhiên có tiếng súng bắn ra, đang đứng ở cửa thùng xe hai tên trúng đạn ngã xuống.

"Bá bá..." Người thứ ba bên cạnh tránh được, móc súng ra, đem cái kia bảo vệ trong thùng xe bắn hạ.

Nhìn thấy tên bảo vệ ngã xuống tên vừa bắn tới gần đá vào người bảo vệ hai phát, hung hấn nhỏ nước bọt:

"Tiên sư nó, tông như vậy còn chưa chết, còn hại hai huynh đệ của ta"

"Đại ca, Nhị ca cùng lão ngũ chết rồi." Cái kia lão tứ nhìn một chút trên đất đồng bọn, hướng về tên âu phục nói.

"Biết rồi, lão tứ người mau chuyển tiền tới, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi." người đàn ông âu phục trên mặt hung tàn không có nửa điểm xót thương anh em, chết đi hai cái tiền chia dễ hơn rồi.

"Ồ..Oa...oa..." Xa xa có tiếng còi cảnh sát đang hướng tới. Tên mặc Âu phục nghe được trong lòng căng thẳng, vội vã chạy đến xe ngân hàng phụ lão tứ chuyển mấy thùng tiền ra.

"Lão đại, hai người kia làm sao bây giờ?" Lão Tam lái xe tới, xách Cổ Tiểu Nguyệt từ xe nâng lên, ném tới chỗ Tạ Phi Thiên còn đang hôn mê.

"Giết, khỏi phiền phức, mấ công lại phá đám ta!"

Lão tứ giờ súng lên nhắm ngay Cổ Tiểu Nguyệt.

Nhìn cái kia súng chia ngay mình, dù là Cổ Tiểu Nguyệt luôn tinh táo, tinh thần cũng hoảng sợ, bởi vì nàng biết.

Mấy người trước mặt, là cướp của giết người không ghê tay, cướp ngân hàng xe chuyển tiền, bắn chết bảo vệ, người qua đường, cái nào cũng là chung thân?

"Đừng giết ta, ta xin các người, các người không phải muốn tiền sao? Ta sẽ cho các người rất nhiều rất nhiều tiền, chỉ cần các người đừng giết chúng ta..." Cổ Tiểu Nguyệt gào khóc nói.

"Tiền? Chúng ta hiện tại chính là không thiếu." Lão Tam vỗ thùng tiền cười như điên nói.

"Ta có thể cho các người gấp đôi chỗ tiền đó, có được hay không? Chỉ cần tha cho chúng ta." Cổ Tiểu Nguyệt thấy có chút hi vọng, đương nhiên không

muốn bỏ cuộc.

"Người thân hình vóng dáng không tôi, giết đúng là quái đáng tiếc, nếu như là có thời gian, cũng có thể cho chúng ta sung sướng một lát, bắt quá bây giờ...." Lão tứ lại dơ súng lên ngón trỏ đã đặt tại cò chỉ cần bóp một phát.

Ta thật sự có tiền, ba ba ta là Cổ Long Cơ, năm ngoái ở bằng phú hào thế giới nổi danh đấy, ta có thể làm con tin cho các người, ba ba ta nhất định cầm tiền chuộc ta..."

"Lão tứ, từ đã." người đàn ông âu phục dơ tay nâng tay lão Tứ lên viên đạn bay xẹt qua đầu Cổ Tiểu Nguyệt.

"Đại ca, người tin con nhỏ này? Vậy cha ta là bill gates đấy" Lão Tứ giận dữ nói.

"Bất kể là có đúng hay không, nằng có thể làm con tin, đem nằng ném cốp sau đi." tên Âu phục nhìn hướng tiếng còi cảnh sát nói.

"Vẫn là đại ca cao tay!" Lão tam hiểu được ý, nhìn về phía tên âu phục vỗ mông ngựa.

"Lão tứ, đừng suy nghĩ nữa bắt con tin không sai. Nhanh lên một chút, cảnh sát sắp tới rồi."

Tên Âu phục nam đem thùng tiền ném lên xe ghế sau BMW, mở cửa xe, lên chỗ lái bấm mở cốp sau.

"Các người xong chưa?"

"xong rồi" Lão tam, lão tứ cùng hô lên chạy tới.

"Tiểu tử kia làm thật chưa?"

"Chưa, cũng nhét vào cốp sau ạ"

"Nói các người ngu còn không chịu, chúng ta bắt hai con tin làm gì?" tên Âu phục tức giận mắng.

"Đại ca, ta hiện tại ta liền xử nhóc kia!" Mới vừa lên xe Lão Tam định nhảy xuống lại.

"Không xong cảnh sát tới, chúng ta đi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Không gian chật hẹp chỉ hai người

"Không xong cảnh sát tới rồi, rời khỏi chỗ này tính sau" tên mặc âu phục phản phò, xe BMW khởi động, quay đầu chạy trốn một hướng khác.

Thượng Quan Đồng đang lái xe, một bên lo lắng không ngừng nhìn vào điện thoại."Nha đầu chết tiết kia, sao lại không nghe máy rồi?"

"Thông báo cho bệnh viện chưa?" Thượng Quan Đồng hỏi trung niên cảnh sát ngồi bên cạnh.

"đã gọi, bọn họ nói mười lăm phút là tới."

"Người của chúng ta thì sao? Lúc nào có thể đến?"

"Đại khái cần mười phút nữa."

"Nhất định phải tới trước xe cứu thương, lần này sự cố liên quan đến xe vận chuyển tiền, nhất định có mớ ám, nhất định phải ở đó ổn định cục diện trước khi xe cứu thương đưa người đi." Thượng Quan Đồng phản phò xuống.

"Ồi?" Thượng Quan Đồng nhìn trước mặt chiếc BMW màu trắng chạy vụt qua, giật mình kêu lên thành tiếng.

"Đội trưởng, có chuyện gì vậy?"

"Chiếc BMW này chính là bạn tay lúc nãy gọi, nằng làm sao không nghe điện thoại mà chạy đi rồi?" Thượng Quan Đồng nghi ngờ nói.

"Đội trưởng, có phải là trong xe chở người bị thương đến bệnh viện không?"

"Không đúng, ta thấy tay lái và ghế phụ là hai tên đàn ông." Thượng Quan Đồng tự nhủ."Không đúng, cái này không phải tai nạn giao thông bình thường,

ta phải chạy theo xem thử."

Thượng Quan Đồng thẳng gấp xe tạo một tiếng vang "kít..." lớn, xe quay đầu trong tốc độ cực nhanh, chỉ có trong game mới có thể nhìn thấy tay lái cỡ này.

Bên trong xe hai tên cảnh sát, suýt chút nữa đem nội tạng bay ra ngoài, âm thầm vui mừng, cũng may đã đeo dây an toàn, bằng không lần này chắc rớt ra ngoài rồi.

Thượng Quan Đồng nhìn chiếc BMW phía xa chỉ còn chút xíu, chân ga bị nòng đạp lút cán, xe cảnh sát mang theo tiếng hú ga làm người ta khinh hãi phóng vèo về trước.

"Đội trưởng, chúng ta xe này không đuổi lại đâu ạ,...không cần nhanh như thế ạ,... xin đội trưởng nhà ta còn mẹ già con thơ huhu." Ghế phụ chỗ ngồi máy cảnh sát nhịp tim đập thình thịch, lòng vẫn còn sợ hãi giọng như muốn khóc.

"Không đuổi kịp cũng phải đuổi! Tức chết ta mà, đã sớm kiến nghị cục trưởng cho ta một chiếc xe tốt một chút, nhưng giờ vẫn không cho phê chuẩn." Thượng Quan Đồng nhìn BMW đang chạy xa dần, lo lắng chửi mả.

Trong xe hai tên cảnh sát xem Thượng Quan Đồng mặt căng, cũng không dám nói gì nữa, trong lòng nhưng đều thầm nhủ cho xe xứng với người không bằng cho người luôn máy bay cho nhanh.

Cổ Tiểu Nguyệt hiện tại rõ cuộc hiểu rõ, xe mình luôn luôn là chỗ ngồi dễ chịu, cũng có lúc ngồi khó chịu như này, này xe cốp sau, vẫn là cốp sau, vừa chật hẹp vừa tăm tối không gian đúng là không thỏa mái.

Nàng chỉ có thể cuộn mình lại, bởi vì ở trong không gian nhỏ chật hẹp này, còn có một tên vóc người to lớn hơn nàng Tạ Phi Thiên.

"Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên!" Cổ Tiểu Nguyệt hai tay lắc người Tạ Phi Thiên, muốn gọi hắn tỉnh lại.

Nhưng là trên thực tế, nàng căn bản là không lấy nổi sức, bởi vì không gian thu hẹp làm tay nàng đều không mở ra được, nàng cùng Tạ Phi Thiên thân thể dính chặt vào nhau.

Xe đột nhiên cua gấp, trong cốp sau hai người đều xóc lên tuột lại đập mạnh vô vách cốp.

Cổ Tiểu Nguyệt nghe được "Ầm" một tiếng âm thanh va vào vách, âm thầm vui mừng mình không bị va vào, chính mình đang nằm gọn trong người Tạ Phi Thiên.

"Ồ!", Tạ Phi Thiên đầu bị va vào một phát cũng mơ hồ tỉnh lại. Cảm giác được thân thể của mình bị cái gì đó đè phía dưới, hai tay nâng lên, muốn đem người kia cho xóc lên.

Nào ngờ vừa bắt đầu sờ vào đã là hai đám thịt tròn, hơn nữa co dãn tốt lắm lắm. "Ta chạm vào cái gì?" Tạ Phi Thiên âm thầm nghĩ, vì xác nhận thử, hai tay không tự chủ lại bóp bóp thêm vài cái.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm, 3 điểm." Trong đầu thanh âm máy móc vang lên.

"Tạ Phi Thiên, ngươi sờ cái gì vậy? Đây là mông của ta." Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác được Tạ Phi Thiên hai bàn tay lớn đang xuyên qua váy ngắn của mình, trực tiếp đã bóp lên cái mông chỉ mặt nội y lọt khe, thô ráp âm áp ma sát tại da thịt mềm mại của nàng, cảm giác khác thường lập tức từ chỗ mông được sờ lập tức khuếch tán.

"Cổ Tiểu Nguyệt, là ngươi? Chúng ta bây giờ đang ở đâu? Tại sao tối như vậy?" Nghe nói mình sờ được chính là cái mông của Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên đỏ mặt cười ngượng hỏi.

Nhưng tay lại không có rút về lại, thứ nhất là không gian thực sự là quá chật, không thể đổi tư thế, thứ hai thì khả năng người cũng biết mà. --- chính bản tại ---

"Chúng ta bị mấy người kia ném vào cốp sau xe ta. Làm sao bây giờ?" Cổ Tiểu Nguyệt mang theo giọng như muốn khóc. Nữ nhân chính là như vậy, cho dù luôn luôn mạnh mẽ, cỡ nào tự lập, nhưng là vừa gặp phải nguy hiểm, nếu như bên người có đàn ông, dù cho người đàn ông kia năng bình thường năng không thêm đề ý, cũng tự nhiên đem toàn bộ cho hắn chính là chỗ dựa, đây chính là thói hư tật xấu của phụ nữ.

"Há, chúng ta ở trong cốp sau sao, không sao ngươi đừng lo, chúng ta nhất định có biện pháp." Nghe được Cổ Tiểu Nguyệt tiếng khóc, Tạ Phi Thiên an ủi. Mặc dù nói bây giờ hắn cũng không thể nghĩ ra cái gì biện pháp, nhưng mà cũng phải dỗ dành trấn an Cổ Tiểu Nguyệt.

Tạ Phi Thiên giác đến cổ của mình thật giống như bị đè ép khó chịu, liền nỗ lực uốn éo đầu, cuối cùng cũng được khoảng không gian đỡ chật hẹp hơn tý, dễ chịu hơn xíu.

Tạ Phi Thiên cử động thể này, phản ứng của Cổ Tiểu Nguyệt hoàn toàn ngược lại.

Lúc này cảm giác được Tạ Phi Thiên đầu là nằm dưới xương hông của nàng, đây đã là rất khó chịu cho nàng rồi.

Nhưng là nàng cũng biết không gian chật hẹp, có nói ra Tạ Phi Thiên cũng không có cách nào đem đầu rút ra, vì lẽ đó liền không nói, miễn cho cả hai

điều lúng túng.

Làm sao ngờ, hần lại ngộ nguyệt quấy đầu chui xuyên qua, vừa chui qua, đầu Tạ Phi Thiên từ hông chuyển xuống háng nàng rồi, hơn nữa váy của nàng cũng bị lật lại.

Từ chân đến bắp đùi, hiện tại chỉ là một đôi tất chân thêm một cái nội y lọt khe mỏng.

Tạ Phi Thiên hơi thở nóng ẩm phả vào cái vị trí mẫn cảm kia của nàng, ngứa một chút, hơi sưng sưng, thậm chí làm cho nàng tạm quên đi hoàng cảnh hiện tại, nhẹ nhàng hít hà một tiếng khẽ.

Cổ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng hít hà truyền vào tai Tạ Phi Thiên, không khỏi khiến hắn sững sờ, lẽ nào nàng bị thương?

"Cổ Tiểu Nguyệt, người nơi nào không thoải mái à?" Tạ Phi Thiên mở miệng hỏi.

"Người... Người đừng nói chuyện, người nói... Chỗ đó của ta... Nhột quá." Tạ Phi Thiên vừa mở miệng, khí nóng hùng hực lại phả vào.

Hơn nữa cái kia quai hàm với môi hắn động đây, khiến cho Cổ Tiểu Nguyệt càng "Khó chịu" rồi, chỉ cảm thấy giữa hai chân một trận sung sướng phê pha.

Một dòng nước nóng từ đó tuôn ra, ẩm ướt nàng Nội y. Cổ Tiểu Nguyệt âm thầm vui mừng nơi này không có ai thấy, lại tối thui, bằng không mắc cỡ chết.

"Vù vù" Tạ Phi Vũ đột nhiên đột nhiên hít hít lấy, sau đó nói một câu làm nàng như muốn điên:

"Mùi vị gì vậy? Ân, tanh quá đi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bị nhốt tư thế 69

Cổ Tiểu Nguyệt nghe được Tạ Phi Thiên nói mùi kia của nàng tanh hôi trực tiếp liền nổi giận, tên này được ngữ đã là may mắn, còn lại dám nói chỗ của ta chảy ra dịch thủy tanh thối, thực sự là không thể nhìn a, tên đáng ghét.

Giận dữ và xấu hổ Cổ Tiểu Nguyệt không chịu được hai chân cố gấn kẹp thật chặt, muốn ngăn cản dịch thủy lại chảy ra, lại để cho cái tên ngốc kia không người thấy nữa.

Tuy nhiên lại quên mất đầu Tạ Phi Thiên đang nằm ở đâu, kẹp nhanh lại, Tạ Phi Thiên cả khuôn mặt liền bị chôn dưới hai chân nàng.

Mùi hần thì càng thâm, trực tiếp va chạm vào địa phương ẩm ướt, mềm mại, nhom nhóp còn sệt sệt.

Tạ Phi Thiên hầu như muốn nghẹt thở nhanh đưa tay lên, muốn tách ra hai cái vật trụ đang kẹp lấy mình. Mãi đến khi sờ lên tới hai chân Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên mới phát giác được đầu của mình đang đặc ở vị trí nào.

Như vậy, cái kia mềm mại, ẩm ướt địa phương là cái gì,...tự nhiên hắn hiểu, này hiểu được, dĩ thường cảm giác tư vị khó tả.

Nghĩ đến chính mình vừa nẩy đem mặt áp vào chỗ nhạy cảm ẩm ướt chặt chẽ của Cổ Tiểu Nguyệt.

Còn có cái kia nhom nhóp dính vào trên chóp mũi, Nghĩ, tới đây bên dưới tiểu huynh đệ hắn liền đứng nghiêm.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm 10 điểm" vang lên mấy móc tiếng nhắc nhở, nhưng khiến Tạ Phi Thiên như nghe tiên nhạc, dị năng điểm ah, đây chính là vật tốt hiện giờ.

Cổ Tiểu Nguyệt hai chân kẹp lại, một cái tròn tròn cứng đờ vật, liền thật chắc chia vào nàng địa phương ẩm ướt, một trận cảm giác khoái cảm từ đó truyền ra, đồng thời nhanh chóng hướng về toàn thân ngàn vạn lỗ chân lông khuếch tán.

khiến cho nàng thoải mái muốn há miệng rên to. Thân thể một trận run rẩy, lại có không biết có bao nhiêu dịch Thủy Thủy không thể kiềm chế tuông ra.

Nếu như không phải biết rõ hai chân Tạ Phi Thiên đang nằm phía đầu nàng, nàng còn có thể nghi ngờ Tạ Phi Thiên lên lên "đẩy" nàng rồi.

"Tạ Phi Thiên, người mau lấy đầu ra... Ahh?" Cổ Tiểu Nguyệt giọng không phải như trách mắng, mà lại giống như là xin tha thứ.

Cổ Tiểu Nguyệt đã nói rõ, khiến cho Tạ Phi Thiên da mặt có dầy, cũng không tiện lại chiếm tiện nghi, lưu luyến đem đầu dịch chuyển cơ mà cũng quay

qua bên đùi nàng liền hết chỗ đi chuyển.

"Thật sự rất thối, đến cùng là mùi vị gì?" Tạ Phi Thiên lại khịt khịt mũi, hỏi.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là tên khốn kiếp, ai cho ngươi ngửi tùm lum? Ngươi còn dám nói trên người ta thối?" Cô Tiểu Nguyệt giận dữ xấu hổ không chịu nổi, liền đưa tay véo lên người Tạ Phi Thiên.

Rất tự nhiên, huynh đệ Tạ Phi Thiên đang đứng nghiêm túc thì bị một bàn tay nắm lấy, từng đợt khoái cảm từ nơi đó kéo dài khuếch tán ra, khiến cho cả người thỏa mái muốn hừ hừ vài cái.

"Cô Tiểu Nguyệt, ngươi đừng cầm lung tung? Này ngươi đừng vuốt trụi như thế, còn như vậy ta bắn vào mặt đấy."

Dưới tình huống ái muội như thế, Tạ Phi Thiên cũng không biết sao mình lại nói một câu như vậy, Tạ Phi Thiên bây giờ mặt muốn đỏ, không khỏi tự an ủi khi con người ta sướng lên thì không biết gì hết thật là.

Nghe được Tạ Phi Thiên lời nói lưu manh, Cô Tiểu Nguyệt mới ý thức được, cái kia thô sáo, tròn trịa gây lớn, rốt cuộc là cái gì. Nhanh thu tay lại, ngoan ngoãn đặc ở chân Tạ Phi Thiên, không dám sờ loạn nữa.

"Hừm, đoán được rồi, giống như là mùi sầu riêng, Cô Tiểu Nguyệt, ngươi này chớp sau từng chớp sầu riêng?" Tạ Phi Thiên hỏi.

Cô Tiểu Nguyệt nghe được Tạ Phi Thiên nói, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua từng mua hai quả sầu riêng đem về nhà, mình thích ăn sầu riêng, tự nhiên không cảm thấy đây là mùi thối, Tạ Phi Thiên hẳn không ăn sầu riêng, tự nhiên cảm thấy hơi thối rồi.

Nguyên lai hẳn không phải nói nơi đó của mình thối, nghĩ đến đây, Cô Tiểu Nguyệt mặt đều nóng bỏng nóng bỏng.

"Hừm, ta ngày hôm qua mua sầu riêng về nhà. Ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi? Nếu không đợi bọn họ chạy trốn tới chỗ an toàn, nổi sát tâm với chúng ta thì nguy." Cô Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng từ lúng túng tỉnh lại.

"Tiểu Nguyệt, ngươi nhìn thấy bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Ba tên, vốn là năm tên, nhưng bị bảo vệ ngân hàng bắn chết hai. Ngươi không phải muốn cùng bọn họ liều mạng chứ? Trong tay bọn họ đều có súng, "

"không đâu, ta đẹp trai chứ đâu có ngu." Tạ Phi Thiên nói, kỳ thực hẳn vốn là định để bọn họ mở chớp sau liền dù năng lực phục chế Lý Tiểu Long bay ra đập.

Làm bọn họ trở tay không kịp, nhưng mà giờ nghe bọn họ đều có súng, xem ra biện pháp này là không thể được, công phu cho dù tốt, nhưng mà cũng là tay chân máu thịt, vẫn không phải là đau thương bất nhập sao đỡ nổi súng.

"Xe của ngươi có định vị google không?"

"định vị google map đều có, ngươi hỏi cái này để làm gì?"

"Hừm, hỏi thử một chút, không biết cảnh sát tới chưa? Ngươi nói cho Thượng Quan Đồng có cướp chưa?"

"Chưa, ta mới vừa nói chuyện tai nạn giao thông liền bị bắt. Đúng, chúng ta bây giờ gọi điện cho nàng kêu nàng tới cứu, ồ, điện thoại của ta đâu?"

"Đừng tìm nữa, kia mấy tên kia không phải người ngu, sớm đã lấy đi" Tạ Phi thiên nói: "Ngươi đừng ầm ĩ, để ta yên lặng một chút, Thử xem có nghĩ ra gì không."

"Sử dụng năng lực khống chế điện tử." Tạ Phi Thiên hướng về siêu cấp Hệ Thống trong đầu nói.

"Keng, hệ thống đang dò điện tử xung quanh... Keng, phát hiện, một ô tô, định vị vệ tinh bằng google một cái, điện thoại di động năm cái. Xin mời lựa chọn khống chế."

Tạ Phi Thiên suy nghĩ một chút, bây giờ cần biết mình ở đâu, liền lựa chọn định vị bằng đồ google map.

"Keng, thành lập liên kết... Keng, liên kết thành công. Dị Năng Điểm 5 điểm. Còn lại dị năng điểm: 372 điểm."

Còn lại 372 điểm? Ở đâu ra nhiều như vậy? Tạ Phi Thiên sửng sốt, cuối cùng lại nghĩ tới Lan Hinh khi ở khách sạn đêm hôm ấy, tích lũy được cảm xúc khoái cảm, nhưng mình lại bật chết độ im lặng rồi. -Chính văn tại truyệny đọc giả xin vào web đọc ủng hộ tác-

Không nghĩ nữa cái này ít hơn thì đáng ngại, chứ nhiều hơn, liền lười nghĩ tới. Tạ Phi Thiên kêu lên thì hiển thị khuôn mặt một tên người máy.

"Chúng ta hiện tại ở đâu?"

"Thành phố G, đang hướng tới cảng ngoại ô phía đông của thành phố 16km nữa sẽ tới."

"Cho ta nhìn một chút?"

"Keng", một tiếng vang nhỏ, trong đầu Tạ Phi Thiên liền xuất hiện con đường uống lượng, chính là G thành phố đi về hải cảng ngoại ô không sai.

Tạ Phi Thiên cảm giác lúc này giống như là còn hơn ngồi ở buồng lái, cảnh vật trước mắt hiện ra chân thật từ phía trên quan sát cả chiếc xe, định vị vệ tinh mà.

Lại nghĩ tiếp, Tạ Phi Thiên tiếp theo không chế điện thoại di động, Từ năm cái điện thoại liền chọn điện thoại Cổ Tiểu Nguyệt.

"Hướng cảng ngoại ô phía đông 16 km, cướp có ba người, đều có vũ trang." Đem câu nói này thành văn bản tin nhắn, tìm tới danh bạ Thượng Quan Đồng gửi đi.

Gửi xong tin nhắn, Tạ Phi Thiên lại không chế điện thoại mở ra tính năng ghi âm.

"Đại ca, người nói tên chủ thuyền này đáng tin không?"

"Nếu như tên đó dám lừa chúng ta, chúng ta trước hết giết cả nhà hắn. Hừ, cho hắn thêm mười lá gan cũng không giảm." tên mặc Âu phục lớn tiếng nói.

"Đại ca, hai con tin phía sau thì sao?"

"Nhìn thấy thuyền, giết."

"Đại ca, người nữ kia, có thể hay không... Khả khả" lão tam cười gian nói.

"Đúng nha, đại ca, nữ nhân kia thân hình không tệ, đặc biệt là cái mông, vừa tròn to lại vểnh lên.

"Từ phía sao chơi tới, nhất định khiến người ta sợ đến không khiên chế được, quá năm phút đã phọt hết vào bên trong" Lão tứ thanh âm run rẩy hít hà..

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đại ca mau đập phanh!!!

Lúc này tại cục công an thành phố G, phó cục trưởng Hoàng Dĩ vội vã chạy vào phòng làm việc của cục trưởng Tôn Hồng Dân.

"Cục...cục trưởng..."

"Tiểu Hoàng à, người cũng không phải là tiểu đồng chí nữa, làm sao lại lỗ mãng như vậy đến gõ cửa cũng không biết à?" Tôn Cục trưởng nhìn thấy Hoàng Dĩ xông vào, có chút không vừa lòng nhanh chóng đập điện thoại.

"Cục trưởng, xảy ra chuyện lớn, mới vừa nhận được tin báo án, ngay đường rừng rậm xảy ra cướp xe chuyển tiền của ngân hàng, theo người chứng kiến nói, bọn cướp trong tay đều có súng, bảo vệ xe tiền đều hi sinh rồi!" Hoàng Dĩ trực tiếp báo cáo.

"Cái gì?" Tôn Hồng Dân rống lớn.

"Vụ án nghiêm trọng, nên ta chờ chỉ thị của ngài!"

"Còn chỉ thị cái gì đ**? Toàn bộ xuất phát, đi tới hiện trường!"

"Dạ!" Hoàng Dĩ đáp ứng xoay người lui ra.

"Chờ đã, người nói chỗ nào? Đường Rừng rậm?"

"Vâng, cục trưởng!"

"Chời má, hỏng rồi vừa tiểu Đồng gọi điện thoại, nói ngay đường rừng rậm xảy ra tai nạn giao thông, một chiếc xe cứu thương tung lăn quay chiếc xe ngân hàng, nằng đã chạy tới hiện trường trước, kêu ta phái người đuổi theo.

Như vậy nằng nhận tin báo án sai, này lỗ như một mình nằng chạy tới, hậu quả khó lường nha."

"Cục trưởng, ta lập tức phái cảnh sát trang bị vũ trang trợ giúp!"

"Mau đi đi!"

Nhìn Hoàng Dã rời đi, Tôn Cục trưởng lại cầm điện thoại lên, ấn một dãy số, truyền tới chỉ là tiếng bíp bíp không người bắt máy. Tôn Cục trưởng ấn xuống tắt, sau đó lại bấm số gọi.

"Tiểu nha đầu, tại sao lúc này không nghe máy cơ chứ? Ngươi đừng xảy ra chuyện gì nha? Ngươi có chuyện gì, ta làm sao nói với sếp đây?" Tôn Cục trưởng một bên tự lẩm bẩm, một bên tiếp tục gọi.

Lúc này, Thượng Quan Đồng cũng đang rất lo lắng, nàng cũng đang cố gọi điện cho Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng cũng chỉ toàn nghe máy bận.

"Bí bo..." Ngồi bên cạnh trung niên cảnh sát điện thoại reo lên, vừa lấy ra nhìn, liền bắt máy, nghe xong hai câu, đem điện thoại đưa cho Thượng Quan Đồng.

"Đội trưởng, cục trưởng tìm người."

"Này, tiểu đồng à? Ngươi không có chuyện gì là tốt rồi! Ta ra lệnh cho ngươi lập tức ấn nút gọi cứu viện! ta mới vừa nhận được báo cáo, tại đó không phải tai nạn giao thông, là cướp xe ngân hàng đó, ngươi cứ đứng an toàn đợi lệnh? Cướp có năm người, ta lập lại đứng an toàn đợi lệnh"

Nghe được giọng Thượng Quan Đồng, Tôn Hồng Dân rất cục thờ phào nhẹ nhõm. Liên tục ra lệnh để Thượng Quan Đồng tìm chỗ an toàn đợi lệnh, đang muốn cúp điện thoại, trong điện thoại lại truyền tới âm thanh Thượng Quan Đồng như muốn khóc rồi.

"Bác Tôn à, Tiểu Nguyệt xảy ra chuyện rồi."

"Tiểu Nguyệt? Tiểu Nguyệt là ai? Xảy ra chuyện gì? Ngươi đừng vội ah, từ từ nói." Tôn Cục trưởng nghe được Thượng Quan Đồng không có chuyện gì, liền bình tĩnh lại rồi không còn gấp gáp.

"Cổ Tiểu Nguyệt con gái của Bác Cổ. Vừa nãy là nàng gọi điện thoại nói cho ta biết nơi xảy ra tai nạn giao thông, nhưng mới rồi ta thấy xe nàng từ hướng đó đi ngược lại, trong xe đang ngồi là hai người đàn ông, không nhìn thấy nàng."

"Ta đuổi một lúc, hiện tại đã mất dấu." Thượng Quan Đồng cố nén nước mắt âm thanh dè dặt nói cho xong sự việc.

Bên này Tôn Hồng Dân vừa mới bình tĩnh lại thì giờ sống lưng hần lạnh hơn nữa, bởi vì giờ hắn biết Cổ Tiểu Nguyệt là ai, ngày hôm qua thị trưởng Chu tự mình gọi điện đến, nói Cổ Long Cơ, đang định vào ở thành phố G, hai ngày đều ở lại đây, dặn hắn nhất định phải tăng cao cảnh giác, bảo đảm thành phố an toàn ổn định, lần này ngược lại chơi lớn, Cổ Long Cơ còn chưa xuất hiện, con gái người ta đã có chuyện.

Ngươi nói chuyện này là có chết không cơ chứ.

Nhưng là trong lòng dù đang hốt hoảng, vẫn lau mồ hôi trán, Tôn Hồng Dân vẫn là cố bình tĩnh lại."Tiểu đồng, lập tức dừng xe, đừng đuổi theo, ngươi không thể có chuyện, biết không? Ta lập tức liên hệ bên giao thông, trợ giúp tìm xe Cổ Tiểu Nguyệt." Tôn Hồng Dân cố gắng để giọng mình chậm chậm ổn định chút, để an ủi Thượng Quan Đồng.

"ta Biết rồi, bác Tôn." Thượng Quan Đồng nói.

"Đích đích đích..." điện thoại của nàng đột nhiên có tin nhắn tới.

Thượng Quan Đồng cầm điện thoại xem, vui mừng nói: "Bác Tôn, Tiểu Nguyệt gửi tin nhắn, ngươi đừng gác máy, ta xem một chút. Hải cảng phía đông 16 km, cướp có ba người, đều có súng. Xem ra bọn họ là muốn thông qua đường biển chạy ra khỏi thành phố G, Bác Tôn, đã nghe chưa?"

"Tiểu đồng, đã nghe được, tin tức này chuẩn sao?"

"đúng ạ, tiểu đồng mới vừa nhắn tới, xem ra nàng bị bắt làm con tin, ta chạy qua trước? Bác Tôn nhanh điều người tới" Có được tin tức của Cổ Tiểu Nguyệt, Thượng Quan Đồng trên mặt lại nổi lên sự tự tin, nhanh chóng tắt điện thoại.

"Tiểu đồng, đứng tại chỗ đợi mệnh lệnh, có nghe không? Tại chỗ đợi lệnh!" Tôn Hồng Dân hét lớn vào điện thoại, nhưng chỉ còn tiếng tút tút.

"Tiểu nha đầu này..." Tôn Hồng Dân chỉ có thể cúp điện thoại, lại gọi cho Hoàng Dã.

Cốp sau xe BMW, nóng chát chội mồ hôi nhễ nhãi, trải qua một phen mắc cỡ khi nãy, hai người đều biết đang trong nơi vừa chật vừa tối, hai người thân thể tiếp xúc mập mờ, tay chân cũng không dám sờ loạn.

Nhưng là hai người đã yên tĩnh lại, cảm giác kia, hơi thở khi kia, vẫn không thể nào khống chế được, vẫn như cũ làm cho hai người đều cảm giác... Là lạ.

"khống chế xe ô tô." Tạ Phi Thiên nghe được những tên kia thảo luận khi tới nơi sẽ xử tử mình, cũng có chút nóng nảy, xem ra chỉ có thể tự mình kiểm cách chờ cảnh sát tới sợ đã chết mất.

"Keng, liên kết ô tô điện tử thành công, tổn Dị Năng Điểm: 8 điểm."

"Mở cốp sau xe." Tạ Phi Thiên thử ra lệnh.

"Keng, cốp sau mở thành công."

"Tiểu Nguyệt, chúng ta thay đổi vị trí, ta tới mở thử cốp sau?" Tạ Phi Thiên hướng về Cổ Tiểu Nguyệt nói, bởi vì nàng nằm ở rìa ngoài.

"Bọn họ đem chúng ta nhốt, chắc chắn sẽ khóa trên? Nếu là không khóa, bên trong xe sẽ thông báo, người đừng tổn công, mau nghĩ biện pháp?" Cổ Tiểu Nguyệt nói, nhưng vẫn là tận lực đề ép người giúp Tạ Phi Thiên đổi vị trí.

Thật vất vả Tạ Phi Thiên mới đến rìa ngoài, đưa tay đẩy nắp cốp, một vệt ánh sáng xuyên vào, đâm vào mắt Tạ Phi Thiên đến nỗi đau nhức hai mắt.

Cổ Tiểu Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấy tia sáng này nó như mặt trời chân lý chói qua tim, miệng há chữ o không khép được.

"Sao có thể có chuyện đó? Sao có thể có chuyện đó?" Mãi đến khi Tạ Phi Thiên khép lại cái kia khe sáng, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn còn đang tự lẩm bầm.

"Tiểu Nguyệt, bọn họ đã đến gần hải cảng, đường này vòng cua nhiều, chúng ta phải cẩn thận, khỏi cho bị đụng bị thông." Tạ Phi Thiên dặn dò Cổ Tiểu Nguyệt.

Bên trong xe, lão tam đang ngạc nhiên nhìn phía trước, vừa mới qua một cái cua xe liền không trở lại đường thẳng, thẳng phóng tới bên bờ kè sông phóng tới.

"Đại ca, phương hướng, phương hướng!" Lão tam thất thanh hét lớn.

"Đjxnm~, tay lái hỏng rồi" tên Âu phục dùng toàn bộ sức lực bủ sữa mẹ để bẻ tay lái, nhưng là phương hướng vẫn đang lệch ra không theo ý hấn.

"Phanh lại ah, đại ca, đại ca oi!"

Tên âu phục bị nhắc nhở, lúc này mới chợt tỉnh lại, đạp nhanh vào phanh xe.

Nhưng là xe lại phóng càng nhanh hơn về phía bờ đề, thẳng tắp phóng về phía sông.

"Đại ca, người giẫm chân ga làm gì, ah..." Lão tam thất thanh la khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ta còn bơi nhanh hơn cá

Con xe trắng BMW lao ra con sông, trên không trung vẽ một đường cong parabol mỹ lệ, "tùm" một tiếng rơi xuống sông sự việc xảy ra một cách nhanh chóng và đầy mỹ lệ tựa như hoa chóm nở rồi chóm tàn.

"Àm" kính xe hoàng toàn không có bể, đúng là xe tốt có trang bị hết trong xe hơn chục cái túi chứa oxi phòng ra, làm ba người trong xe bị ép chặt cứng.

"Đại ca, người sao lại còn dẫm chân ga cơ chứ?" lão tam mặt vẫn luôn hướng về tên âu phục, bị túi khí chèn ép thật chặt mặt đã biến dạng như đầu heo, nhưng ánh mắt lại chứa đựng nỗi u oán sâu đậm, rất không cam tâm nỗ lực hỏi.

Tên âu phục cũng bị mấy cái túi khí chèn ép không thể động đậy, nghe được lão tam trách, cơ hồ là cuồng loạn phát bực hô: "Ta nói, ta không có giẫm chân ga, ta giẫm phanh cơ mà, phanh đấy biết không?"

"Vây xe của chúng ta tại sao lại tăng tốc phi xuống sông? Đại ca, người có phải hay không đạp nhầm rồi?" Phía sau lão tứ cũng hoài nghi nói.

"Ta không đạp sai, ta đạp chính là phanh lại, ta đâu biết tại sao nó lại lao xuống sông, này chiếc xe quý quá!" tên âu phục nam tức giận đến nỗi đỏ mặt tía tai, mắt thấy kế hoạch cướp tiền hoàng hảo của mình sắp thành công có thể âm số tiền lớn sang châu âu sống sung sướng.

Nhưng cũng tại gặp chiếc xe chó má làm hỏng hết mọi chuyện, ai lại không nổi điên cơ chứ.

Cảm giác được xe đang từ từ chìm xuống nước, Tạ Phi Thiên dùng hết toàn lực đem nắp sau xe đập bay ra, nếu không chờ tới khi xe chìm xuống thủy lực đề ép khó mà mở ra.

"Rào" cốp sau vừa mở nước liền tuông vào.

."Ah, làm sao nước vào rồi? Ta không biết bơi." Cổ Tiểu Nguyệt thất thanh kêu lên.

Nguy rồi, mình cũng không biết bơi nha. Tạ Phi Thiên nghe Cổ Tiểu Nguyệt la, lúc này mới nghĩ vấn đề này.

Vừa nảy toàn suy nghĩ cách ra an toàn, quên mẹ nó việc này đi.

"Ba ba ba" một con cá lớn bị xe phi xuống hoảng sợ quẫy đuôi nhanh chóng chạy trốn, làm Tạ Phi Thiên ước ao:

"Phải chi ta có thể bơi như cá thì tốt"

"Keng, có mở ra dị năng bơi hay không" Trong đầu lại truyền tới thanh âm máy móc khiến Tạ Phi Thiên mừng như điên.

"Lập tức mở." Tạ Phi Thiên nhanh chóng đáp ứng.

"Keng, xin mời lựa chọn mẫu phục chế." Từng tấm hình trong đầu chạy xẹt qua, bên cạnh còn có ghi họ tên, giới thiệu tóm tắt gì gì đó.

Đều lửa cháy đến nơi rồi, làm sao có thời giờ làm này lựa chọn? Tạ Phi Vũ xem cũng không có xem, tùy ý điểm hướng một tấm trong đó bức ảnh.

"Keng, phục chế anh hùng Yết Kiêu, mô tả sơ lược, anh hùng chống giặc ngoại xâm vào đời nhà Trần, người có công giúp Nhà Trần chống giặc Nguyên Mông vào thế kỷ XIII với biệt tài thủy chiến. Ông là người bơi lặn giỏi, đã sử dụng tài của mình để đục thuyền của quân xâm lược Nguyên Mông..

Dị năng có tác dụng trong thời gian nhất định, 30 phút, Dị Năng Điểm: 50 điểm." hệ thống nhắc nhở xong, Tạ Phi Thiên ở trong đầu hình ảnh vị anh hùng kia biến thành luồng sáng chạy dọc phân bố ra tứ chi của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy mình đối với nước có một loại thân thiết cứ như muốn ở lại trong nước mãi mãi.

Mỗi sự té bào tựa hồ đối với nước đều có khác vọng, khát vọng ở bên trong nước nô đùa, du ngoạn.

Tạ Phi Vũ không do dự nữa, lưng búng lên một phát phóng ra khỏi cốp xe bơi đi.

,Tạ Phi Thiên dường như một con cá xông ra ngoài, thân thể hắn rất tự nhiên ở trong nước nhẹ nhàng đung đưa, tốc độ so với người dùng sức bơi còn nhanh hơn nhiều. -- được sáng tác và đăng bài tại truyệnyy mời chư vị vào ủng hộ ta---

Tại đây trong nước, hắn cảm giác được mình mỗi sự chân lông đều có thể hô hấp thật không hề bị ngột thở xú nào.

Một con cá chép hồng bơi tới, nhìn thấy Tạ Phi Thiên trong nước, nhanh chóng vẫy đuôi xoay người bỏ chạy, trốn về phương xa.

Tạ Phi Thiên nhất thời hứng thú, hai chân nhẹ nhàng quẫy một cái, người cũng như một con cá quẫy đuôi bơi theo sát cá chép hồng.

Cá chép cảm giác được sau lưng có sinh vật đuổi theo mình, càng là liều mạng mà bơi về trước. Có thể ở trong sông lớn chính là cá lớn nuốt cá bé cường giả vì tồn, nó sống sót là dựa vào tốc độ bơi trốn trong nước.

Vì lẽ đó lần này nó cũng rất tự tin chỉ cần quẫy đuôi vài cái có thể trốn thoát được cái này con cá lớn kì lại to hơn mình gấp mười lần.

Khi cảm giác được cái đuôi của mình bị kéo lấy, nó tuyệt vọng quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó liền từ bỏ vùng vẫy. Xem ra ta già thật rồi, liền một con cá to xác thế kia mà bơi không thoát, tre già măng mọc, ta còn sống làm cái đéo gì nữa? Thôi thôi, để hắn ăn đi thôi.

"Ha ha, bắt được người rồi." Tạ Phi Thiên cũng không hề biết con cá nhỏ hồng hồng vừa suy nghĩ gì.

Đem nó trong tay hướng về chỗ xe bị chìm, nghĩ lát sẽ cầm con cá khoe với Cổ Tiểu Nguyệt.

Xe lúc này đã chìm đến đáy sông, nổi lên một vòng bùn cát, che khuất tầm mắt của Tạ Phi Thiên. Không nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại.

Nàng giống như nói với mình, nàng không biết bơi.

Hồng mẹ rồi! Tạ Phi Thiên thầm la một tiếng, chời mà còn lo chơi cá, đem con nhà người ta quên mất.

Buông tay thả cá chép hồng ra, Tạ Phi Thiên nhanh chóng chìm xuống dưới nước.

Khi Tạ Phi Thiên ở trong cốp sau xe tìm thấy Cổ Tiểu Nguyệt, thì thấy nàng đã đã hôn mê rồi.

Tạ Phi Thiên không dám chậm trễ, lôi kéo nàng nhanh chóng bơi lên, Lao ra khỏi mặt nước, đem nàng ôm đến bờ cỏ, Tạ Phi Thiên đưa tay sờ lên mũi nàng thì thấy không còn thở, làm hắn sợ hết hồn.

Ta phải làm sao bây giờ, à cần phải ép ngực nàng cho nôn ra nước rồi sau đó hô hấp nhân tạo, trong đầu hắn liền suy nghĩ tới mấy bộ phim cứu người chết đuối, nghĩ xong hắn đã bình tĩnh lại, nhưng đó giờ chưa từng làm a, run quá đi.

Mở miệng nàng ra, sau đó ép đem nước từ bụng Cổ Tiểu Nguyệt đổ ra, Tạ Phi Thiên làm làm liền một mạch.

Nhưng đến khâu hô hấp nhân tạo này, nhưng làm cho hấn mặt đỏ tới mang tai.

Đầu tiên là ở trên bông đào ép ép nhịp tim, nhưng mà cái kia co giãn đào to, dưới tác động của hấn biếng dạng lên xuống, làm hấn thật muốn nhào nặng vài cái cho sướng tay.

Nhưng mà hấn biết, đây không phải chuyện đùa, nếu như chậm trễ, Cổ Tiểu Nguyệt chết chắc, vì vậy cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Vừa nghĩ vừa nhắc nhở chính mình, mình là nam tử hán đại trượng phu làm sao lại làm mấy trò hề hạ vô sỉ thế (khụ khụ, Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy mình nói dối quá đĩnh bởi tay hấn đã lén bóp bóp mấy cái).

Tiếp theo là nắm mũi của nàng banh miệng thở ngạt, Cổ Tiểu Nguyệt lúc này môi tuy rằng lạnh lẽo, nhưng lại dị thường mềm mại, công việc này đối với hấn là vô cùng hưởng thụ nha tư vị môi lạ thật là sướng.

"Khặc khặc..." Một phen dần vật, trên đất Cổ Tiểu Nguyệt rốt cục thở ra hơi, ho ra cuối cùng mấy cái nước sông.

"Keng, anh hùng cứu mỹ nhân thành công, khen thưởng dị năng điểm 50 điểm." Trong đầu âm thanh máy móc vang lên, Tạ Phi Thiên thở phào biết nàng đã không còn nguy hiểm rồi.

Thấy Cổ Tiểu Nguyệt lấy lại sức, Tạ Phi Vũ không dám chậm trễ lại nhảy vào nước, bởi bên trong xe còn ba tên cướp dù bọn họ là cướp nhưng để họ chết như vậy thì quá nhẹ nhàng phải bắt bọn hấn về xử tội đã.

Bên trong xe chắc có nhiều không khí chắc là vẫn chưa chết đuối nha. Tạ Phi Thiên một bên bơi xuống, trong lòng thầm nghĩ.

Kỳ thực, có một chút chuyện Tạ Phi Thiên là không nghĩ tới, cái kia ô tô bên trong có túi khí với nước cũng không có vào được nên ba người họ có thể nửa ngày mà không chết đuối.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Con tin hành hung bắt cóc

Xe rơi vào trong nước, theo quán tính mà nhanh chóng chìm xuống, tên âu phục cùng ba tên tiểu đệ bị túi khí chen chặt cứng, di chuyển không được.

Điều này làm bọn hấn vô cùng sợ hãi, tuy rằng xe BMW này rất kín, bên trong không khí cũng coi như đủ để sống, nhưng ba người có chết cũng không muốn ngồi lại đây, bởi vì bọn hấn đang đóng vai cướp của giết người, chờ người khác đến cứu sao, cái kia chả khác là chờ cảnh sát tới tóm gọn.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Lão tam lo lắng hỏi.

Bởi ngày thường bọn hấn toàn nghe lệnh tên âu phục lão đại này, xảy ra chuyện, hấn đương nhiên đem toàn bộ hi vọng vào lão đại.

"Làm sao bây giờ? Đậu xanh! Cái xe khốn khiếp, trong ngày thường tung xe nát bét còn có thể đi ra, giờ ở dưới nước này làm sao ra đây." Tên âu phục giận dữ mắng.

"Đại ca, người xem người xem, bên ngoài đang bơi có phải thằng nhai trong cốp?" Lão tứ mặt đặt là bị chèn ép tại kính xe, nhìn thấy Tạ Phi Thiên bơi qua hốt hoảng la lên.

"Con mẹ nó, này cốp sau các người không khóa lại à?" Tên âu phục nam nổi nóng. "Ai làm việc này?"

"Đại ca, là lão tam, không phải ta ah."

"Đại ca, ta khóa, ta thật sự đã khóa lại." Lão tam cuống lên.

"Cái kia tên nhóc kia làm sao lại ra được?"

"Ta không biết, thật sự không biết. Có thể là xe bị tung ổ khóa bị hư rồi nha?"

"Con mẹ nó, hồng hồng hồng, xe quý quá, đừng tới là hồng!" Tên âu phục tức đến nổi phôi, gầm thét.

"Đại ca, không phải còn có bạn gái hấn, người nữ? Sao lại không thấy?"

"Hừ, thời điểm sống chết, người còn lo tới gái gú à? Còn không phải là chạy được bao xa thì chạy. Mẹ nó, con tin thì đi ra được, một đám bắt người thì bị kẹt ở đây." Tên âu phục buồn bực mắng.

"Đại ca, ta hình như thấy có thể cử động chút." Lão tứ vui mừng nói.

"Túi khí xả khí, dĩ nhiên dần dần có thể động. Lão tứ, phía sau người có thể động, người xem thử mở cửa xe được không. Chúng ta mau rời khỏi đây, bằng không đợi cảnh sát đến, chúng ta chết chắc." Tên âu phục nói.

Lão tứ nỗ lực mò tay tới cửa xe, thử đẩy một chút. "Đại ca, cửa không mở ra, có phải là lại hư rồi không?"

"Hư rồi? Lại hư rồi. Mẹ nó, tại sao chúng ta lên xe thì toàn bộ hư?" Tên âu phục tức giận muốn phát cuồng.

Vốn đang may mắn có người ngu tự đưa xe BMW tới cho bọn hắn trốn, có thể trốn thoát cảnh sát một cách dễ dàng, nhưng không ngờ cũng vì con xe quý giá này hại bọn hắn, hỏng hết kế hoạch.

"Lão tứ, cầm súng bắn cửa kính đi." Lão tam nghĩ ra kế sách nói.

"Không, không được..." Tên âu phục hét lên kinh hãi.

Nhưng đáng tiếc đã muộn. "Ầm" tiếng súng vang lên, cửa kính xe nát bét, nước sông điên cuồng ào vào, xe đang từ từ nổi lên thì lại chìm xuống lại.

"Đầu óc của các người bị ngu à? Chúng ta còn không nhúc nhích được, người muốn chúng ta chết đuối... Ô ô" chửi tới đây, tên âu phục rốt cục mất kiên nhẫn.

Nước sông đã đổ đầy cả nước, chìm nhanh xuống tận đáy sông, là bùn đất dưới đáy lang tỏa một trận mờ mịt.

Ba người ở trong xe lập tức ngưng thở, nhìn trần trời các biệt túi khí cầu mong có thể nhanh chóng trước khi chết thoát khỏi nơi này.

"Ô ô..." Lão tứ liều mạng đưa tay hướng ra ngoài cửa xe chỉ chỉ. Theo ngón tay hắn chỉ. Tên âu phục nhìn thấy Tạ Phi Thiên ôm Cổ Tiểu Nguyệt, nhanh chóng bơi lên.

"Ô ô..." tên âu phục ở xe cố sức quơ tay để Tạ Phi Thiên chú ý, tuy nhiên lại thấy Tạ Phi Thiên không quay đầu lại, làm cho bọn hắn nhìn theo bóng lưng Tạ Phi Thiên một cách tuyệt vọng.

....

Tạ Phi Thiên lần thứ hai trở lại đáy sông, nghĩ đến mấy tên cướp này có súng trong tay, hắn thận trọng đi đến sau xe, chờ một chút không có动静 liền đưa đầu nhòm vào bên trong.

Liền thấy ba người chen trong xe, không nhúc nhích mỗi người một vẻ trông thật đáng yêu, nhưng mà bọn hắn hôn mê rồi.

"Mở khóa cửa xe" Tạ Phi Thiên phát mệnh lệnh trong đầu.

"Keng, thao tác thất bại, chìa khóa xe đã mất kết nối."

Khi xe bị tung rơi xuống nước các thiết bị linh kiện điện tử trong xe đã hư rồi, nên mất kết nối.

Tạ Phi Thiên trực tiếp dùng sức mở cửa xe, nhưng mà cửa xe vẫn không nhúc nhích.

Tạ Phi Thiên rốt cuộc buông tha cho việc đẩy cửa xe bằng sức, bơi vây quanh xe quay một vòng, rốt cục hắn thấy phần kính vỡ.

Tạ Phi Thiên dùng chân đạp đạp mấy mảnh kính vỡ, cẩn thận đem tên Lão Tứ kéo ra ngoài. Lão Tứ tay vẫn còn cầm cây súng.

"Con mẹ nó, có súng rất bá đạo sao? Đã vậy dám đánh ta một gậy sắt vô đầu!" Tạ Phi Thiên một bên trong bụng chửi rủa.

Một bên giật lấy cây súng kia, quay lại cán súng, đưa vào mặt Lão Tứ đập loạn xạ. Chỉ lát sau, cái mặt Lão Tứ đã sưng mặt sưng mũi, tin tưởng mẹ ruột hắn cũng không nhìn ra, cái này gọi là đánh má nhìn không ra đỏ nha.

Buông ra Lão Tứ, Tạ Phi Thiên cũng từ đó lôi kéo hai người kia ra, cũng như vậy trên mặt bọn họ hắn gõ gõ liên tục.

...liên tục...

Gõ mãi đến khi tay đều có cảm giác ê ẩm, mới đem súng quăng trở lại xe, nắm lấy góc áo ba người bơi trở lại bờ.

Lôi ba người bọn họ từng cái ném lên bờ, nhìn thấy ba người mắt mũi đều lẫn lộn bầm tím, Tạ Phi Thiên cũng có chút ngượng ngùng, khả khả, ta mới này đánh bọn hắn nặng như vậy sao hihi thật xin lỗi mấy vị đại ca đánh đã tay quá nên quên?

"Bành bành bành", Tạ Phi Thiên quay lại tên âu phục, dùng sức đạp đạp mấy phát vào bụng, đối với mấy người bọn họ, Tạ Phi Thiên cũng không muốn sơ cứu hô hấp nhân tạo gì hết.

"Ọc... Ọc..." Từng dòng nước từ miệng tên âu phục theo nhịp chân của Tạ Phi Thiên đạp vào bụng phun ra ngoài.

"Không được, lỡ may bọn này tỉnh lại?" Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Chạy xung quanh bốn phía nhìn một chút, muốn tìm cái dây thừng hay đại loại có thể trói ba người này lại, tại đây hoang vắng, là không có gì ngoài cây cỏ không có gì có thể trói lại được.

Xem ra chỉ có cách này. Tạ Phi Thiên trong lòng nói. Cúi người xuống, nhanh chóng đem quần áo ba người lột sạch, liền quần lót cũng không tha. Cuối cùng đem quần áo buộc lại thành dây, đem ba người tay chân trói lại.

Nhìn trên mặt đất ba người, Tạ Phi Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. "Thỉnh thích oanh...bốp..." tiếp tục vung chân đá vào bụng ba người họ.

"Ah..." Tạ Phi Thiên một cước mạnh không cần thận đạp bên phần cậu em dưới của Lão Tam, làm hắn hét lên kinh hãi tỉnh lại.

"Há, xin lỗi nha ta đã đạp lộn chỗ nha?" Tạ Phi Thiên một mặt như là bất ngờ ngây thơ, trong ánh mắt thần thờ ngơ ngác của lão Tam Tạ Phi Thiên lại đi tới hai người kia.

"Ah..." "Ah..." hai tiếng cực kỳ bi thảm gào thét la lên, tên âu phục cùng lão tứ cũng đau đến mức tỉnh lại.

"Nhóc con, ta bắn chết ngươi a, ah..." Lão tứ mở miệng mắng, lại bị Tạ Phi Thiên một đá thiết mạnh vào bụng.

"Sao ngươi chửi tiếp đi!" Tạ Phi Thiên một ngụm nước bọt phun ra. "Ta ghét nhất là cái loại ngu ngốc không biết thời thế."

Nhìn Tạ Phi Thiên trên mặt lộ ra ý cười cứ như là ác ma, lão tam sợ hãi nói: "Đại ca, ta không có chửi ngươi... Ah..."

Tạ Phi Thiên thu chân lại, lại một phát thật mạnh vào bụng Lão Tam: "Ngươi không có chửi ta, nhưng mà ngươi đánh ta một gậy sau lưng, còn nhớ không? Ta ghét nhất là bị đánh lên từ phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bọn ta không đáng thương!!! bọn ta là cướp đó huhu

chương hài tri ân

"Đại ca, ta không có chửi ngươi, cũng không có đánh lên ngươi, ngươi bỏ qua ta nha đừng đá ta nữa?" Tên âu phục cơ mà giờ cũng không còn âu phục gì nữa, toàn bộ áo quần đều cởi sạch bong đến quần lót cũng đều cởi, khá khá.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên đưa ánh mắt nhìn tới phần dưới của hắn, vội vàng kẹp chặt hai chân, dùng sức vờn mình che lại.

"Khà khà, ngươi không có mặc cái đó, nhưng mà ngươi lại dám dùng súng chia vào người ta, ta ghét nhất là ai chia súng vào người ta đó nhen!" Tạ Phi Thiên cười gian, dơ chân đá vào phần dưới của tên âu phục.

"Ah..." tên âu phục ngẩn cổ lên gầm rú: "Nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không gì bằng bị người ta đá vào dái a."

"Đại ca ơi đại ca, nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không phải là bị người ta đá vào dái, mà là bị đá vào dái mà không thể che dái lại... Ah đau chết ta rồi." Lão tam đau đến mặt đều xanh.

"Tam ca ơi tam ca, nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không phải là bị người ta đá vào dái, không che dái lại được, mà là bị đá vào dái không che lại được mà vẫn tiếp tục bị đá vào dái Ôi..." Cái kia lão tứ đau đến mức muốn lăn lộn.

Tạ Phi Thiên nghe được ba tên lần lượt rên rỉ chút xíu nữa không đứng vững cầm đầu xuống đất.

con mẹ nó, đòi anh hùng không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ lưu manh có văn hóa, làm sao hiện tại cướp đều có tài văn thơ như vậy cơ chứ?

"Ô ô ô..." Từ xa tiếng xe cảnh sát đang tiếng lại gần.

"Mấy anh cảnh sát ơi, các ngươi làm ơn mau tới đi!" Ba tên cướp miệng lại đồng thanh hét lên kêu gọi cảnh sát, khiến cho Tạ Phi Thiên không thể không ngừng đá bọn hắn.

"Làm gì thảm như vậy? Ta cũng chỉ nhẹ nhàng đá các ngươi mấy cái thôi mà" Tạ Phi Thiên cười ngượng ngùng.

"Mấy anh cảnh sát, các ngươi mau tới đi, mau tới đem chúng ta bắt lại đi." Ba tên cướp vẫn tiếp tục gào lên.

"Được rồi, được rồi, không cùng các người chơi nữa." Tạ Phi Thiên phúi phúi tay, hướng về Cổ Tiểu Nguyệt đi tới.

"Ồ, sao lại chưa tỉnh lại? Không phải mới vừa nẩy đầy nước ra hết rồi sao?" Tạ Phi Thiên cúi người xuống, nghi ngờ đưa tay lên mũi nàng xem thử.

"Trời đất ơi, tại sao lại không có hít thở?" Tạ Phi Thiên kinh hãi, chẳng lẽ còn có nước không phun ra được, ngăn chặn khí quản sao? Tạ Phi Thiên cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, nâng miệng Cổ Tiểu Nguyệt, thổi từng luồng hơi đều đều vào.

"Ồ..." Tạ Phi Thiên nghe được tiếng xe cảnh sát ở phía trên trên đường ngừng lại, cũng nghe có người nhanh chóng hướng bên này chạy tới.

Hắn cũng không có thời gian để ý tới, thậm chí ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không, bởi vì trước mặt Cổ Tiểu Nguyệt sắc mặt đang ngày càng tái nhợt.

"Thích thích thích, " Tạ Phi Thiên nghe có người đã chạy đến phía sau mình.

"Nhanh cứu..." Tạ Phi Thiên mới vừa nói ra được hai chữ, đã bị một đập vào vai đập ngã trên mặt đất.

Tiếp theo đó, một bóng người liền đè ép xuống, hai tay của hắn bị người đó uốn kéo ra phía sau, "Két" một tiếng vang nhỏ, một bộ còng tay sáng loáng đeo lên tay hắn.

"Người xấu ở bên kia kia, các người bắt ta làm gì?" Tạ Phi Thiên nhanh chóng hét lớn.

"Xấu chính là ngươi, đến giờ phút này còn lợi dụng đùa nghịch dễ xỏm, ngươi thật giỏi!" Thượng Quan Đồng kéo Tạ Phi Thiên hai tay, đem hắn lần tới.

"Tại sao lại là ngươi?" khi lật mặt Tạ Phi Thiên lại, Thượng Quan Đồng tròn tròn mắt.

"Nhanh cứu Cổ Tiểu Nguyệt, nàng không thở nữa kia." Tạ Phi Thiên lo lắng nói.

"Cái gì?" Thượng Quan Đồng xoay người chạy về phía Cổ Tiểu Nguyệt.

"Không xong rồi, nàng bệnh cũ lại tái phát, thuốc đâu? Trên người nàng hắn là có mang theo thuốc đó?" Thượng Quan Đồng lo lắng tìm kiếm ở trên người Cổ Tiểu Nguyệt, tuy nhiên lại không tìm được hộp thuốc nào.

"Thuốc gì? Có thể là ở trong túi xách không?" Nhìn Thượng Quan Đồng lượm lặt trên người Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên nhắc nhở.

"Đúng, đúng, túi của nàng đâu, ở nơi nào? Nhanh lấy cho ta? Chậm nữa liền không kịp rồi." Thượng Quan Đồng lo lắng nói.

"Nguy rồi, vẫn còn trong xe dưới nước" Tạ Phi Thiên nhớ lại cái túi đặt ở trên xe, nhanh chóng chạy về phía sông:

"Ta đi lấy về"

"Đội trưởng, cậu ta hình như còng tay vẫn chưa có tháo ra." Sau lưng Thượng Quan Đồng có viên cảnh sát nói.

"Ngươi làm sao không nói sớm. Tạ Phi Thiên, còng tay còn..." Thượng Quan Đồng một bên hô, một lát đặt chạy theo Tạ Phi Thiên.

"Đừng", Tạ Phi Thiên đã đắm đầu vào trong nước, chỉ ở trên mặt nước để lại một vòng tròn mờ ảo lang tủa, cảnh sắc thật là đẹp thơ mộng biết bao nhiêu ôi dòng sông xanh, quê hương...(khà khà)

"Àm", Thượng Quan Đồng cũng nhảy tới sông thả người vào trong dòng nước xanh.

"Tạ Phi Thiên, ngươi không được có chuyện gì nha? Bằng không ta nhưng liền..." Thượng Quan Đồng một bên hướng phía dưới bơi xuống, một bên lo lắng trầm nghĩ.

Mình sao lại lỗ mãng như vậy chưa rõ ràng gì hết? Cũng không thèm nhìn mặt hung thủ đã đem người ta còng lại.

Còn tên điên này cũng thật là, rõ ràng biết mình tay còn đang bị còng, làm sao còn liều mạng nhảy xuống nước chứ hả, này không phải là muốn tự sát sao?

Tự coi như kỹ năng bơi của ngươi thượng thừa, chẳng lẽ còn có thể từ trong con sông rộng lớn này tìm được cái túi khi tay bị trói sao.

"Anh Vương, ngươi xem chúng ta có cần phải đi xuống sông trợ giúp một chút." Khác một người cảnh sát hơi trẻ tuổi nhìn cảnh sát trung niên lão Vương nói.

"Ta không xuống nước, xuống là cho đội trưởng thêm phiền phức. Còn xuống, không phải cần có người vớt xác ta lên sao?" Lão Vương nói: "Ngươi biết bơi không?"

"Ta, ta cũng là đeo biết bơi a." Tuổi trẻ cảnh sát cũng ngượng ngùng nói.

"Ồ, lão Vương, ngươi xem trước mặt, ba người kia là ai vậy? Làm sao đáng vẻ như vậy?"

"Nhanh, đi xuống xem thử."

Hai người cảnh sát nhanh chóng hướng về ba cái thân thể trần truồng, nằm trên mặt đất đi tới gần.

Chờ đến gần, lúc này mới nhìn rõ ba người kia đều bị trói lại tay chân, trong miệng thì còn nói lầm bầm giống như là... Cần thận hơn lắng nghe, nói dĩ nhiên là: "Cảnh sát đồng chí, mau lại đây đi, cứu ta."

"Chúng ta là cảnh sát đây, các người là ai vậy? Vì sao lại ở đây?" Lão Vương coi như kinh nghiệm xa trường khá là phong phú, ngăn lại tên cảnh sát trẻ tuổi định mở trói cho bọn hắn, mở miệng hỏi.

"Cảnh sát đồng chí, các người làm sao giờ mới đến à? Ta nhưng đợi các người lâu quá a?" Ba người nghe được lão Vương âm thanh, đều ngẩng đầu lên, tội nghiệp rung rung như cô dâu sắp về nhà chồng nhìn hai cảnh sát.

Ach, đây là con cái nhà ai lại bị người ta bắt trói? Làm sao còn bị người ta đánh thành đầu heo như vậy? Hai người cảnh sát nhìn ba tấm thân trần như nhộm, mặt mũi răng môi đều bị đánh đến lẫn lộn không khỏi xúc động thương cảm, hazzz sao trên đời còn quá nhiều mảnh đời bất hạnh a.

"Các người... Các người rốt cuộc là ai?" Lão Vương thần thờ cả nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, hỏi.

"Cảnh sát đồng chí, chúng ta là cướp đó? Chúng ta là mới vừa này cướp xe chuyển tiền ngân hàng đẩy các người nhớ chưa, các người nhanh lên một chút nhanh. đem chúng ta bắt lại đi mà."

"Không thể nào, ta chưa từng thấy cướp nào mặt mũi dễ thương, hiền lành như vậy." cảnh sát trẻ tuổi mỉm cười thâm nghĩ lũ trẻ luôn lạc quang vui đùa trước dòng đời đầy gian nan a.

"Huhu, không không phải dễ thương đâu, mặt ta có vết sẹo nè bọn ta mặt mũi đều bậm trợn đó, do tên nhóc kia đánh mới thành vậy" tên âu phục vừa khóc òa oan ức nói.

"Ấy..." Lần này hai cái khinh nghiệm làm cảnh sát đã lâu cũng phải sửng sò. Phá án nhiều năm như vậy, lúc nào từng xuất hiện tình huống như vậy? Còn có tội phạm chủ động xin cảnh sát tới bắt mình sao?

"Cảnh sát đồng chí, các người cũng không thể mặc kệ chúng ta ah, chúng ta đúng là cướp đó, chúng ta cướp xe chuyển tiền, giết tài xế cùng bảo vệ trên xe, đúng chúng ta còn bắn chết người đi đường..

xe của chúng ta bị rơi vào sông, tất cả tiền đều còn ở trong xe trong thùng tiền, các người có thể điều tra thử, cảnh sát đồng chí, đến bắt chúng ta đi chứ? Chúng ta nhận tội hết mà đừng bỏ chúng ta lại đây huhu, làm ơn"

"Híc, các người bộ đáng như này, chúng ta cũng không dễ bắt các người đi ah, chờ một chút đi." Lão Vương nhìn ba khuôn mặt heo, khá là đồng tình nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trở về thành phố

Tạ Phi Thiên nhảy một cái vào trong sông lớn, cảm giác như cá gặp nước tự nhiên mà sinh ra, tuy rằng hai tay bị trói ở phía sau lưng không thể động đậy, thế nhưng hần hai chân giẫm một cái, vẫn như cũ tốc độ kinh người hướng đáy sông phóng đi.

Thân thể như một con cá lanh lợi uốn éo tiến vào bên trong xe, cuối cùng trên ghế ngồi nhìn thấy cái túi xách phụ nữ, Tạ Phi Thiên mừng rỡ, muốn đưa tay ra lấy, hơi dùng sức, nhưng truyền tới là một trận đau đớn, lúc này mới nhớ sứt hai tay của mình đang bị còng.

Trong lòng cười khổ một cái, lại chuyển động thân thể, dùng chân đá lên dây túi, vẩy một cái, sau đó đưa đầu chui vào dây túi, cái túi xách kia liền treo trên cổ hắn.

Nghĩ đến lúc này Thượng Quan Đồng nói câu kia: "Chậm nữa sẽ mất mạng đấy." Tạ Phi Thiên không còn dám chậm trễ tý nào, chui ra khỏi xe, nhanh chóng hướng lên mặt nước bơi.

Mới vừa lên tới một nửa đường, liền thấy Thượng Quan Đồng đang bơi hướng tới hắn. Nón cảnh sát đã bị nước trôi đi, tóc ngắn tung bay ở bên trong nước, cứ như một vũ công xòe từng đường vũ đạo tinh tế.

Bộ đồ cảnh sát trên người nàng ướt nhẹp, dán thật chặt vào thân thể nàng, lộ ra từng đường cong vóc dáng hoàn mỹ.

Tạ Phi Thiên nhìn về phía nàng chớp mắt vài cái, lắc lắc cái cổ, hướng về nàng lắc lắc cái cổ để nàng thấy cái túi xách, ra hiệu cho nàng bơi trở lại.

Nhưng Thượng Quan Đồng cũng không có quay đầu lại, trái lại càng dùng sức hướng về Tạ Phi Thiên bơi lại gần, trong tay quơ quơ một chiếc chìa khóa, xem ra là muốn mở cửa cho hắn.

Tạ Phi Thiên biến đổi khẩu hình miệng, nói cho nàng biết là hắn không sao, kêu nàng dành thời gian quay lại cứu giúp Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng là giống như nàng hiểu sai ý, vòng tới phía sau hắn, bắt lấy tay, lục lọi mở ra còng tay cho hắn.

Tạ Phi Thiên trong lòng gấp gáp, cũng sẽ không để ý nàng, hai chân dùng sức quẫy một cái, Thượng Quan Đồng cảm thấy đột nhiên một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, lôi kéo nàng hướng trên mặt nước mà đi.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một người ở trong nước có thể có tốc độ nhanh vậy, hiện tại nàng có chút đã hiểu, tại sao.

Tạ Phi Thiên bị trói buộc hai tay liền dám nhảy vào trong nước, thì ra không phải hắn quên mất tay hắn bị trói, mà là hắn không để ý tới tay đang bị trói.

"Àm" Tạ Phi Thiên lao ra khỏi mặt nước, làm hai cái cánh sát sợ hết hồn, nhìn kỹ, liền thấy Tạ Phi Thiên trên cổ đeo một cái túi xách, mà sau lưng chính là đội trưởng của mình Thượng Quan Đồng.

"Thấy không? Đây là đội trưởng chúng ta quá uy phong lắm liệt? Liền người cùng túi đều lôi lên hết." Lão Vương hết sức tự hào nhìn bên người cánh sát trẻ tuổi nói.

"Nếu không nàng làm sao có thể làm đội trưởng chúng ta?" cánh sát trẻ tuổi khuôn mặt cũng đầy vẻ khâm phục.

"Keng, phục chế dị năng có tác dụng trong thời gian hạn định kết thúc, dị năng biến mất." Mới vừa lộ mặt ra mặt nước Tạ Phi Thiên liền nghe hệ thống thanh âm máy móc.

Móa nó, còn một chút xíu nữa thôi, hệ thống ngươi không có nhân tính à? Không để ta vào bờ một cái. Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

"Thượng Quan Đồng, ngươi nhanh cầm túi đi cứu Tiểu Nguyệt, ta bơi, không nổi nữa." Tạ Phi Thiên cảm giác được còng đã được tháo, hai tay rốt cục khôi phục tự do, thế nhưng sao khi phục chế dị năng toàn thân hắn đã đau nhứt rồi.

Để cho cánh tay hắn đều bất động rồi, chỉ có thể nhờ Thượng Quan Đồng.

Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một cái, nghĩ đến hắn đã cứu nhiều người như vậy từ sông lên, tuy rằng kỹ năng bơi vô cùng tốt, nhưng mà cũng phải mệt mỏi thoát lực chứ, vì lẽ đó cũng không chối từ, từ Tạ Phi Thiên trên cổ lấy xuống túi xách, nhanh chóng hướng về bên bờ bơi đi.

Lên bờ, Thượng Quan Đồng cũng không có thời gian nghĩ tới quần áo mình bị nước dính chắc lộ ra phong cảnh hữu tình, một mạch chạy tới Cổ Tiểu Nguyệt bên người, mở ra túi xách, nghiêng túi đổ ra tất cả trên mặt đất.

Nhìn thấy trong túi rơi ra hộp thuốc nhỏ, Thượng Quan Đồng rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhặt lên, vặn nắp ra, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc, đẩy miệng Cổ Tiểu Nguyệt ra, bỏ thuốc vào miệng nàng.

Bỏ thuốc vào xong, Thượng Quan Đồng tiếp tục vuốt cổ ngực và lưng của Cổ Tiểu Nguyệt, Cổ Tiểu Nguyệt trong miệng khẽ hừ một tiếng, cuối cùng Thượng Quan Đồng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

"Ah, ngươi con nhỏ này, làm ta sợ muốn chết." Thượng Quan Đồng thở một cái dài buông lỏng người.

"Đội trưởng, không xong rồi, tên kia bị nước cuốn trôi đi kìa." lão Vương đột nhiên hét lên.

Cái gì chứ? Nhìn hắn kỹ năng bơi tốt như vậy, làm sao có thể bị nước cuốn trôi đi? Thượng Quan Đồng kinh hãi, nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy về bờ sông.

Phía xa xa, liền thấy Tạ Phi Thiên đúng là đang vô lực ở bên trong nước gẫy giữa, nhưng không bơi lại gần bờ, trái lại dần dần theo dòng nước cuốn đi.

"Àm", Thượng Quan Đồng lại dậm đầu vào sông, nhanh chóng hướng về Tạ Phi Thiên bơi tới gần. "Cổ gắp một chút, ta tới ngay."

"Ngươi... Ngươi nhanh lên một chút." Tạ Phi Thiên cảm giác cả người mình càng ngày càng chìm xuống, toàn thân đau nhứt khiến hắn không thể động nữa, nhìn thấy Thượng Quan Đồng tới, đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

"Tiểu tử ngươi, vừa nãy rất uy mãnh mà, làm sao bây giờ liền mềm nhũn? Trai tráng thiếu niên như vậy không thể được nha?" Thượng Quan Đồng từ sau lưng nắm lấy Tạ Phi Thiên. Nói một câu để cho Tạ Phi Thiên in sâu trong đầu.

Ảnh hưởng tới hắn, cho đến sau này khi "đầy ngã" được Thượng Quan Đồng, mỗi lần ở trên người nàng đều ra sức, để cho nàng không cầu xin tha mạng liền không dùng lại đẩy đẩy. Đương nhiên đây là chuyện sau này khả khả.

"Ta mệt mỏi bị mất sức rồi." Tạ Phi Thiên thả lỏng người, tùy ý để Thượng Quan Đồng dìu mình bơi vào bờ.

Đem Tạ Phi Thiên quăng lên bờ, Thượng Quan Đồng cũng được lão vương chạy tới đỡ lên.

"Không xong rồi, ta ngồi nghỉ ngơi một chút, mệt chết đi được, hai người các ngươi mau mau liên lạc lên trên, xem xem người chúng ta đã tới đâu rồi?"

Lại liên lạc đến bệnh viện số một thành phố, chuẩn bị giúp Tiểu Nguyệt xem xét, đến bệnh viện mới biết chữa trị ra sao chứ." Một hơi phản phó cho thủ hạ xong, Thượng Quan Đồng ngã chông vó lên trời nằm ngả xuống bên bờ cỏ.

Tạ Phi Thiên quay đầu lại, liền thấy quần áo Thượng Quan Đồng toàn bộ thấm ướt dán thật chặt ở trên người nàng, hai toà ngực cao vót mơn hờ ở trước mắt.

"Phốc..." Tạ Phi Thiên đột nhiên lờ miệng bật cười, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới hình dáng của diễn viên jav trên mạng bị đẩy ngã rất giống Thượng Quan Đồng bây giờ, không khỏi làm hắn cười gian.

"Người cười cái gì?" Thượng Quan Đồng xoay mặt hỏi.

"Không, không cười cái gì cả? Chính là cảm giác còn sống thật là tốt, ai lại không muốn sống lâu cơ chứ hề hề!" Tạ Phi Thiên thuận miệng bịa chuyện nói thí, chuyện cười, nếu như nói ra sự thật không biết có bị ném lại vào sông không nữa.

"Ồ ô..." vang dội tiếng còi cảnh sát cấp tốc phi tới, rất nhanh, liền có mấy cái cảnh sát vọt tới chỗ này.

"Nơi này đến đây, đem hắn cũng đỡ vào xe của ta đi." Thượng Quan Đồng bò lên, chào hỏi, phản phó cho mấy viên cảnh sát.

Tạ Phi Thiên cảm giác mình thật sự không còn sức lực đứng lên, cũng là rất vui vẻ để người cảnh sát kia đỡ mình đi tới xe.

Xe của bệnh viện còn chưa tới, Thượng Quan Đồng để cho mấy cảnh sát cũng đem Cổ Tiểu Nguyệt nhấc lên xe, còn chính mình ngồi lái xe, nổ máy xe, xe cảnh sát gào thét hướng về trung tâm thành phố G chạy về.

ủng hộ ta bằng cách ấn like!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mau cưới đồ ra!!!

Tạ Phi Thiên ôm Cổ Tiểu Nguyệt đang bị hôn mê vào trong lòng, khả khả cảm giác "Hường thụ" thật là phê nha.

Còn Thượng Quan Đồng đem một chiếc xe cảnh sát đưa bọn hắn vào, tốc độ vọt lên tới 120km/h, má ơi, cuối cùng đã rõ cái gì được gọi là cảm giác nhanh vờ lơ, người gian hồ hay nói là tốc độ bàn thờ a, cứu mạng.

Xe cảnh sát mới đứng ở cổng bệnh viện thành phố, thì đã có nhân viên y tế đẩy giường kéo vọt ra, Tạ Phi Thiên trợ giúp đem Cổ Tiểu Nguyệt đặt lên giường đẩy cứu hộ, hắn cùng Thượng Quan Đồng hộ tống theo tới tận cửa phòng cấp cứu mới dừng lại vì bị ngăn cản ở ngoài.

"Thượng Quan Đồng... Đội trưởng, Cổ Tiểu Nguyệt nàng rốt cuộc là bệnh gì vậy? Quá đáng sợ, nguy hiểm vậy!" Tạ Phi Thiên vốn là định gọi thẳng "Thượng Quan Đồng", có thể do lúc này nhìn thấy nàng thân thể ướt nhẹp lộ cảnh quan hắn hoảng trong lòng tăng thêm "Đội trưởng" hai chữ.

"Gọi ta Thượng Quan Đồng đi, người cũng không phải lính của ta, đội trưởng gì chứ?" Thượng Quan Đồng cảm giác được Tạ Phi Thiên gọi có chút là lạ, thân nhiên nói:

"Tiểu Nguyệt trong đầu nàng có một khối u, thỉnh thoảng sẽ tái phát, vì lẽ đó trên người thường lúc nào cũng mang theo thuốc"

"Vậy sao không làm phẫu thuật, lấy ra, tuy rằng chi phí cao, nhưng dù sao cũng tốt hơn thường xuyên lo lắng đề phòng, mà lại quá nguy hiểm?"

Nghe nói như thế, Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một cái, cười cười nói: "Người cho rằng nàng không đủ khả năng bỏ tiền ra chữa trị? Được rồi, không nói nữa, có nói người cũng không hiểu. Là do kỹ thuật y khoa hiện tại cũng không thể lấy ra đó người biết không."

Thượng Quan Đồng vừa nói, một bên lấy tay bóp bóp đồ trên người mình, quần áo cảnh sát của nàng cháy xuống từng dòng từng dòng nước rào rào.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút trên người mình, đầu tóc ngắn hiện tại khô rồi, quần áo thể thao chuyên dùng hút mồ hôi, cũng đã hơi khô rồi, chỉ là giày của hắn còn ẩm ướt có chút khó chịu.

Nhưng còn Thượng Quan Đồng lại khác, tóc thì ngắn nên cũng đỡ, nhưng còn đồng phục cảnh sát thì khác, vừa nãy sốt ruột không chú ý tới, lúc này mới để ý tới từ khi vào đây vô số ánh mắt lén lút nhìn vào nàng, cũng còn may là nàng đang mặc đồng phục cảnh sát cái này có lực chấp nhiếp, không ai dám nhìn chăm chăm vào thân thể nàng.

"Thượng Quan Đồng, nếu không có gì, người đi về trước thay quần áo đi? Nơi này có ta nhìn là được rồi." Tạ Phi Thiên khuyên nhủ.

"Không có chuyện gì, là tốt rồi." Thượng Quan Đồng đáp, nhưng đầu đó một luồng gió thổi tới, đã là tháng ba, sắp tới mùa hè mùa của sự oi bức, nhưng bây giờ lại không có ánh mặt trời thời tiết vẫn còn có chút mát, Thượng Quan Đồng ngẩn đầu, nháy mắt một cái: "Ha xì".

"Xem người kia, cảm lạnh rồi, như vậy đi, người đi theo ta." Tạ Phi Thiên kéo tay Thượng Quan Đồng, xoay người kéo nàng đi.

"Người định kéo ta đi đâu?"

"Đi theo ta liền biết."

"Tạ Phi Thiên, người đưa ta đến nhà vệ sinh làm gì?... Người người làm sao cũng đi vào, đây là nhà vệ sinh nữ mà, người không thấy sao?" Nhìn Tạ Phi Thiên đem cửa chính của nhà vệ sinh đóng lại, Thượng Quan Đồng có chút bối rối kêu lên.

"Nơi này không có ai, người đừng có lớn tiếng ồn ào như vậy có được hay không?" Tạ Phi Thiên thấp giọng nói, trai trắng như hắc, bị người ta nhìn thấy thập thò trong nhà vệ sinh nữ, còn không đem lên công an phường a. "Ta giúp người đem quần áo đi hong khô."

"Làm sao làm?" Thượng Quan Đồng bốn phía liếc nhìn, không hiểu hỏi.

"Người đi vào bên trong, cởi quần áo ra đưa cho ta, ta tự có biện pháp hong khô." Tạ Phi Thiên chỉ chỉ vào phòng toilet nhỏ.

"Cởi quần áo ra á?" Thượng Quan Đồng há to miệng.

"Người không phải là sợ ta nhìn lên người đùa nghịch dâm xôm người chứ? Người là cảnh sát nha, ta nào dám à?" Tạ Phi Thiên cười nói.

"Hừ, ai sợ người." Thượng Quan Đồng ngoài miệng nói không sợ, nhưng chỉ trong lòng nàng biết, quả thật có chút căng thẳng.

Nữ nhân bất luận là mạnh mẽ cỡ nào, thành công cỡ nào thì rốt cục cũng là phụ nữ, trong lòng đều có tâm lý thẹn thùng sợ hãi trước đàn ông a.

Tiến vào phòng, Thượng Quan Đồng "Àm" một tiếng đem cửa đóng lại, cài chốt kĩ càng, trong lòng nóng bỏng cũng nhẹ nhàng hơn một tý.

Cái kia quần áo ướt sũng dính chặt vào người xác thực rất khó chịu, hơn nữa nhiệt độ cũng k phải ấm áp, bản thân nàng cũng không muốn mặc thế này lâu thêm xiu nào nữa.

"Người mau đưa quần áo ra đây?" Tạ Phi Thiên thúc giục.

Ngoài phòng vệ sinh cửa lớn mặt dù hắc đã đóng cửa lại, nhưng lại không thể khóa, nhưng là không thể ở lâu chắc chắn có người tới.

"Ừ," Thượng Quan Đồng đáp, cởi áo trên người xuống, lấy tay vắt một cái, "Ào ào" chảy xuống đầy nước. "Ày, cho người này."

Tạ Phi Thiên ngẩn đầu, liền thấy từ trên cửa kia duỗi ra một đoạn tay trắng nõn tự ngó sen, trên tay cầm là một cái áo cảnh sát.

Nghĩ đến cách tay trắng nõn kia, kỳ thực chính là một tảng nhỏ nhô ra của tảng băng trôi phần hấp dẫn chính là phía sau.

Tạ Phi Thiên tâm liền "Àm âm" chán loạn, một cánh cửa, phía sau liền có mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa là đề trần a, ngấm lại cũng làm người ta tâm thần điên đảo.

"móa, người đang nghĩ cái gì đây?" Tạ Phi Thiên thu hồi suy nghĩ của mình, cảm lấy áo, dùng sức vắt thêm lần nữa. Ta đem đồ của người tới ngay chỗ máy sấy tay một chút là khô, người mau cởi quần ra."

"Há," Thượng Quan Đồng đồng ý, trước tiên cởi giày cùng vớ chân, từ dưới cửa đá ra Tạ Phi Thiên cảm lấy, vắt khô vớ chân, sẽ đem giày bên kia để một bên chuẩn bị hong khô.

Liền thấy từ trên cửa lại đưa ra quần của nàng. Tạ Phi Thiên tiếp nhận quần, không nhìn được từ khe trông nhìn một chút, trắng như tuyết đôi chân nhỏ, lộ ra một chút thân thể, ở trên nữa, trên nữa chính là bắp đùi rồi tiếc thật, nhưng mới tới đây mũi của hắc đã ướt ướt máu đã sắp ra rồi ah.

"Còn đồ gì hay không?" Tạ Phi Thiên đem quần tới máy sấy tay, buột miệng hỏi.

"Không có... Không cần nữa, ta vắt vắt là được rồi." Thượng Quan Đồng nhìn trên người mình còn sót lại hai cái Tiểu Nội Y, mặt hồng lên đáp lại.

"Há," Tạ Phi Thiên cũng sức nhớ tới Thượng Quan Đồng trên người chỉ còn lại "Quần áo" đúng là không thích hợp đem ra đưa hắc.

Bên trong truyền đến nhẹ tiếng vắt nước, tiếp theo thì có vài giọt nước rơi ra "Cộc cộc cộc..." trên mặt đất.

ở dưới chân trắng của Thượng Quan tung toé nước rơi ra, cái này là cái gì đây chứ? Nịt ngực hay là Tiểu Nội y?

Tạ Phi Thiên không nhìn được lại bắt đầu nghĩ lung tung, nghĩ tới Thượng Quan Đồng thỏa thân đứng bên trong, hai tay cầm nội y vắt nước.

Có phải là... Mẹ nó, thật sự không thể nghĩ nữa, nghĩ nữa huynh đệ liền thức giấc, Tạ Phi Thiên đau khổ thở dài, cuộc sống mà.

Tạ Phi Thiên ép mình không nghĩ bấy lo hong khô quần áo, Thượng Quan Đồng đứng ở bên trong, nhất thời không gian trong nhà vệ sinh yên tĩnh lại, khung cảnh thật là lãng mạn nam ở ngoài hong quần áo, nữ bên trong vắt "đồ" ôi yên bình biết bao cuộc sống bình dị mà đậm bạc trôi qua không màn hết thấy. (ta chém gì thế này..-_-)

"Tùng tùng tùng" bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, trong nhà vệ sinh hai người sợ hãi đến đơ người, sững sờ nghe cái kia tiếng gõ cửa mà tim thót cả lên.

Có lẽ là vì không nghe thấy tiếng trả lời, cửa "Kẹt kẹt" một tiếng đã bị đẩy ra, một người phụ nữ mập mạp ăn mặc hoa hòe vọt vào.

"Ây..." Tạ Phi Thiên cảm trên tay là quần áo của Thượng Quan Đồng, bị đơ người đứng sững sờ.

Người phụ nữ kia cũng không nghĩ tới trong nhà vệ sinh là có đàn ông, nhất thời cũng sững sốt, hướng về sau lùi lại mấy bước, nhưng cuối cùng vì mắc quá mà dừng lại.

"Ta đi nhờ cái liền đi." Người phụ nữ kia vội vã vọt vào một phòng vệ sinh, vừa đóng cửa lại, có tiếng "Sột sột soạt soạt" âm thanh cời áo, sau đó chính là một trận tiếng nước chảy như bàn sơn hải đảo, như nguyệt khóc thần sầu, như thác nước... Ôi má, đi tiểu mà ghê vậy.

Nghe được tiếng nước như vòi phun này, Tạ Phi Thiên hồng mắt tâm cảnh luôn. Bà ta rốt cục chứa bao nhiêu nước a?

Ta Tạ Phi Thiên âu sắc vì chồng hần mặc niệm! Cố gắng chịu đựng kiếp này!...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Viên hạo bị băng bó

Tiếng nước xối xả dày vò dăng dăng cuối cùng kết thúc, cửa mở ra, người phụ nữ kia cầm vẩy vẩy nước, bước đi ra.

Mắt nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên một hồi lâu, nhích lại gần, một bên ở vòi nước rửa tay, vừa lên tiếng nói:

"Anh chàng đẹp trai, nhìn ngươi vẫn rất có cá tính nha, dùng cánh phục lau tay. Đến công ty ta đi, làm thư ký riêng của ta thế nào?" miệng nàng ta còn liếm liếm cái môi.

Tạ Phi Thiên nhìn trong tay mình quần áo cảnh sát, dở khóc dở cười. Thấy Tạ Phi Thiên không nói lời nào, người phụ nữ kia từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp, nắm lấy tay hần nhét mạnh vào trong.

"Nghĩ kỹ tới tìm ta. Nha?" người nàng ta hướng về Tạ Phi Thiên nghiêng nghiêng qua, còn cố ý cầm tay hần kéo lại trước ngực đã xệ biến hình của nàng ta, sau đó sẽ bỏ thêm cái liết mắt đưa tình, lúc này mới xoay người uốn éo cái mông, "Khanh khách" cười đi ra.

Tạ Phi Thiên buồn nôn hận không thể một đập đập bay nàng ta, xấu không phải là cái tội, cái tội là đã xấu mà còn vô sỉ như vậy?

Nghe được Tạ Phi Thiên đóng cửa lại, bên trong Thượng Quan Đồng cũng không có nhin cười nữa. "Anh chàng đẹp trai, nghĩ kỹ tới tìm ta, nha? Ha ha, cười chết ta rồi? Tạ Phi Thiên, ngươi vẫn đồng ý sao? Thế nào? Người phụ nữ kia có xinh đẹp hay không?"

"Thượng Quan Đồng, ngươi có tin ta bỏ đi không? Dám chọc ta sao" Tạ Phi Thiên tức giận làm bộ muốn mở cửa bỏ đi, hù Thượng Quan Đồng một phát.

"Đừng, đừng, Tạ Phi Thiên, ngươi mà đi, đừng trách ta trở mặt." Thượng Quan Đồng nghe tiếng Tạ Phi Thiên, đặt tay lên cánh cửa, nàng đúng là sợ hết hồn, chính mình lúc này toàn bộ thân thể trống trơn a, chỉ còn hai cái tiểu nội.

"Hừ, trở mặt liền trở mặt, ôm ngươi hai bộ quần áo, ta cũng không tin ngươi dám đuổi theo." Tạ Phi Thiên nói.

"Được rồi, được rồi, không nói giỡn, được chưa? Ngươi mau đưa quần áo cho ta." Thượng Quan Đồng sợ hết hồn, vừa nãy không biết sao lại tin hần, bây giờ suy nghĩ lại.

Quần áo của chính mình đều nằm trên tay hần, nếu như hần thật muốn chơi đùa mình, chính mình vẫn là người bị thua thiệt, vừa nãy làm sao không nghĩ tới chứ?

Thấy Thượng Quan Đồng đã cầu xin tha thứ, Tạ Phi Thiên đương nhiên cũng không bỏ đi, đem quần áo đã khô đưa vào cho nàng, có vừa nãy người phụ nữ kia xông vào ai biết lát nữa có thêm vài người đi vào, phải nhanh nhanh.

Đem quần áo của chính mình mặc trên người, Thượng Quan Đồng lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Quần áo tuy rằng vẫn chưa khô hoàn toàn, nhưng so với vừa này là thỏa mái hơn nhiều, càng quan trọng hơn là, sẽ không dính vào sát người, thì sẽ không có những ánh mắt sắc lang kia đi nhìn.

"Thiên ca, sao ngươi lại tới đây?" Tạ Phi Thiên vừa cùng Thượng Quan Đồng đi vài bước ra ngoài nhà vệ sinh, một cái thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến.

"Tên Béo, ngươi làm sao cũng ở nơi này? Ngươi buổi trưa không phải tham gia trận bóng rổ sao? Tay của ngươi làm sao vậy?" Tạ Phi Thiên nhìn tay trái đeo băng gạc, treo ở trên cổ Viên Hạo, sợ hết hồn.

Viên Hạo ánh mắt hướng về Tạ Phi Thiên sao đó nhìn Thượng Quan Đồng một chút. "Không có gì đâu ca."

"Quang Đồng ngươi hãy đi trước đi, ta cùng tên Béo nói chuyện phiếm." Tạ Phi Thiên quay đầu nói với Thượng Quan Đồng.

"Há, vậy các ngươi nói chuyện, ta đi xem xem Tiểu Nguyệt." Thượng Quan Đồng hiểu ý gật gật đầu, rồi đi trước.

"Thiên ca, ngươi lại chọc phải chuyện gì rồi hả?" Tên Béo nhìn Thượng Quan Đồng bóng lưng hỏi.

"Tên Béo, ngươi tốt hơn ta sao? Ca là người tốt, lúc nào lại gây chuyện cơ chứ? Đừng nói chuyện ta, nói nhanh lên ngươi cánh tay bị sao thế?"

"Thiên ca, đừng nói nữa, ta bị người khác chơi đùa." Viên Hạo giận dữ nói.

"Ai làm?" Tạ Phi Thiên âm thanh lạnh xuống.

"Trưa hôm nay trận bóng rổ, ngươi không tới, chúng ta lại thua rồi."

"Thua thì thua, ngươi mau nói cho ta biết ai chơi ngươi."

"Tay ta là do lúc sáng chơi bóng, La Đào cùng Lý Tái hai người liên thủ chơi ta, một cái đem ta đụng ngã, một cái ở phía sau đá vào, cứ như vậy, xương tay ta nứt luôn."

"Là cố tình hay là vô ý?"

"Bọn họ từ lúc vào sân, liền nhìn chăm chăm ta, ở trên người ta liên phạm quy chơi xấu ba lần, ngươi nói đây là cố tình sao?" Viên Hạo giọng căm hận nói.

"Tên Béo, cái này thù ta nhất định chơi lại giúp ngươi. Ngươi biết bọn họ tại sao nhắm vào ngươi không?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Ngươi còn không biết ta sao? Ta sẽ đi gây chuyện bọn hắn sao, chắc lại ghen tị nhan sắc ta? Bất quá, Thiên ca, ngươi cũng không thể lại đi đánh nhau, chờ chúng ta thi đại học xong rồi chơi, nếu như ngươi lại bị xử phạt, sẽ bị khai trừ, vậy ta liền rất có lỗi với ngươi."

"Yên tâm, ta không sẽ đi tìm bọn hắn đánh nhau, thế nhưng cũng sẽ không buông tha bọn hắn. Tôn thương huynh đệ ta, Tạ Phi Thiên ta không buông tha người đó." Tạ Phi Thiên lạnh lùng nói.

Lúc này, ở một góc trong quán rượu, La Đào cùng Lý Tái đang ngồi đối diện thạch Thiên Phàm, mặt mày hớn hở trước mặt thạch Thiên Phàm miêu tả lại sự việc vào buổi sáng đã chơi tên Béo Viên Hạo.

"Thạch ca, ca không thấy, Viên Hạo cái tên lợn béo bị chúng ta chơi một phát, một đá đá gãy tay hắn biến dạng." Lý Tái nịnh nọt hướng về thạch Thiên Phàm rót một ly rượu, hai tay bung đến trước mặt Thạch Thiên Phàm.

"Ý của các ngươi là, Tạ Phi Thiên hắn không sao hết?" Thạch Thiên Phàm ngao ngễ tiếp nhận ly rượu, hơi nhíu nhíu mày nói.

"Thạch ca, cái này thật sự không thể trách chúng ta ah, Tạ Phi Thiên hắn ngày hôm nay không có đến." La Đào vội vàng giải thích.

"Ta muốn chính là Tạ Phi Thiên, còn tên mập mập kia, hắn thì phụ họa thôi?" Thạch Thiên Phàm quát một cái đem trong ly rượu uống cạn, "Àm" một tiếng để ở trên bàn, đứng lên, xoay người rồi đi. "Hai người các ngươi đều là rác rưởi!"

Nghe được câu này, La Đào cùng Lý Tái vốn là đang cười lấy lòng mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, La Đào nhìn thạch Thiên Phàm bóng lưng đi ra, hàm răng đều cắn chặt tức giận, làm bộ như muốn nhào về phía thạch Thiên Phàm.

Lý Tái thấy sợ hết hồn, kéo La Đào lại nói: "Đào ca, không thể." chỉ vào hai tên bảo vệ đứng ngay cửa ra vào.

"Hừ, không phải là ý vào chính mình có người cha giàu có sao? Có gì đặc biệt?" La Đào cuối người phun mấy bãi nước bọt chửi "móa".

Lý Tái thấy La Đào bình tĩnh lại, buông hẳn ra chạy đuổi theo thạch Thiên Phàm "Thạch ca, ngươi xem tiền của chúng ta..."

Thạch Thiên Phàm dừng bước, từ trong ví tiền lấy ra mấy tờ tiền, nhét vào tay Lý Tái "Cầm đi."

"Thạch ca, chúng ta ước định, hơn số này chứ?" Lý Tái vẫn nhẹ nhàng hỏi.

"Tên béo đáng chết kia, hần cũng chỉ có giá trị cở này, số còn lại, các nguoi lúc nào đem Tạ Phi Thiên giải quyết.

Lúc đó tới tìm ta. "Thạch Thiên Phạm giống như đuổi ruồi phát tay, đem Lý Tái đuổi đi. Lý Tái còn định theo nói gì đó, trước người liền xuất hiện hai cái vệ sĩ mặt dữ tợn chặn hần lại.

"Con mẹ nó, Tạ Phi Thiên, tiểu tử nguoi đúng là mạng lớn, nguoi lại tránh được một kiếp này. Bất quá, chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu, ta sẽ phải cho nguoi bị đuổi khỏi trường học, dám đấu với ta, ta phải chơi chết nguoi". Thạch Thiên Phạm hung tợn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lên báo

Ngày thứ hai, Tạ Phi Thiên đang ngồi ăn điểm tâm sáng, đương nhiên, thời gian lúc này cũng không còn sớm.

"Phi Thiên, đọc báo thông tin thành phố G không?" Tạ mẫu cầm tờ báo đi tới nói.

"Mẹ, nguoi biết là ta không hứng thú với đọc báo, cũng chả giúp ít gì cho cuộc sống, ta xem nó làm gì, toàn là khoe khoang rồi ba cái lá cái xạo sự thôi, có cái gì xem đâu?" Tạ Phi Thiên cũng không chịu ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn đĩa trứng ốp la, nghĩ thầm lại là ba tên tội phạm nghiện ngập xong đổi thừa cho game chớ gì rồi lại nhảy lầu cũng vì chơi game thứ báo lá cái đó xem cái gì.

"Nguoi xem một chút bản tin hôm nay này, liên quan vụ án ngày hôm qua cướp của giết nguoi, cướp đều có súng nha, giết mấy nguoi luôn đó. Ai ngờ chạy trốn ngang qua sông phóng xe vào sông luôn. Mắc cười chết mất."

Tạ Phi Thiên trong lòng hơi động, tuy rằng đã dặn dò Thượng Quan Đồng không nói tên mình ra, nhưng dù sao cũng là việc liên quan tới mình, cũng muốn nhìn thử một chút phóng viên viết lại vụ này ra sao.

Tạ Phi Thiên tiếp nhận tờ báo từ tay mẹ hần, tin tức trang đầu để hai hàng chữ to đùng:

"Cướp bày trận, dùng siêu xe lao vào sông. Thiếu niên anh hùng, dùng kỹ năng bơi thượng thừa cứu nguoi." Trên đó còn có hình ảnh hiện trường vụ cướp xe ngân hàng, thêm hình ảnh chiếc xe dưới sông được vớt lên.

Tạ Phi Thiên trong lòng kinh hoàng, đã nói đừng lộ ta ra mà, sao lại có thiếu niên anh hùng gì đây?

Ngày hôm qua Thượng Quan Đồng hỏi hần về vụ án, Tạ Phi Thiên đương nhiên là nói bị đánh ngất xỉu, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì.

Chỉ nói là khi hần tỉnh lại liền phát hiện mình đã ở trong nước rồi, dựa vào kỹ năng bơi rèn từ nhỏ đem Cổ Tiểu Nguyệt cùng mấy tên cướp vớt lên.

Tạ Phi Thiên cũng không kể lại lúc trong cốp xe các loại, bởi không muốn bị nhiều nguoi nghi ngờ.

nếu như đem bí mật của mình lộ ra, không chỉ nói tới đem mình thành quái vật nghiên cứu gì gì đó, liền chỉ cần nhiều nguoi tới nói này nói kia, liền đủ đem mình phiền phức chết rồi.

Vì lẽ đó Tạ Phi Thiên hiện tại không muốn lộ ra, hần cảm thấy, nếu mọi nguoi không biết hần có siêu cấp hệ thống, có thể lợi dụng siêu cấp Hệ Thống làm một ít chuyện trong tối không ai biết.

Làm một cái anh hùng trong bóng tối, giống như trong phim các siêu anh hùng ngoài mặt là một thân phận khác, khi có sự cố sẽ biến hình thành một thân phận khác, cái cảm giác đó mỗi chúng ta ai cũng thích từ lúc bé, nhưng đành từ bỏ đơn giản nguoi ta không thể thực hiện được giấc mơ anh hùng có siêu năng lực.

Tạ Phi Thiên nhìn xuống tới cuối tờ báo, cũng còn tốt, cũng không có bất kỳ nội dung gì dính tới bản thân mình, thậm chí ngay cả đoạn mình bị đập bỏ vô xe chở đi, cũng biến thành mình vô tình đi ngang qua đó, thấy bọn họ nên lao xuống cứu.

"Mẹ, loại này báo lá cái, có cái gì mà xem, toàn bịa đặt, nguoi nói có ai bơi tốt như vậy, có thể từ sông lớn vớt lên nhiều nguoi vậy.

Chính là con trai của mẹ đây trí dũng Vô Song, cũng không làm được thì còn ai làm được chứ" Tạ Phi Vũ cười nói.

"Nguoi? Chỉ bằng món bơi chó của nguoi sao, chỉ có thể ở hồ bơi trẻ em quèo quào mà thôi, còn đòi xuống sông lớn cứu nguoi?"

Nếu như một ngày nào đó, nguoi có thể làm ra một chuyện oanh liệt như vậy, ta là mẹ nguoi sẽ hạnh phúc chết mất." Tạ Xuân Yển giật lấy tờ báo trên tay Tạ Phi Thiên, sẵn tay gỏ lên đầu hần một cái, cười mắng.

"Ồ, chiếc xe con này nhìn thật quen mắt nha? Ta ở đâu gặp rồi này?" Tạ Xuân Yển đột nhiên nhìn tới cái ảnh xe BMW được vớt lên.

Tạ Phi Thiên trong lòng kinh hoàng, ngoài miệng vẫn cười nói: "Mẹ, già rồi nha, xem chiếc xe đó làm sao lạ hả? Cũng là xe con bốn bánh thôi mà mẹ hihi"

"thằng nhỏ này, nay lớn có người yêu liền chê mẹ già. Không đúng, chiếc xe con này ta thấy thật quen mắt, màu trắng, cái kia kiểu dáng, đúng, giống hôm qua cô gái tên Cổ Tiểu Nguyệt lái đến nhà chúng ta!" Tạ Xuân Yển vỗ đùi, bộ dáng như nhớ lại.

"Làm sao có thể chứ? Làm sai có thể trùng hợp như vậy? đều là xe con màu trắng BMW mà thôi, trên thế giới này người nhiều tiền nhiều lắm mà mẹ" Tạ Phi Thiên nói.

"Không đúng không đúng, cái này bằng số xe làm sao cũng quen quen? Thật giống ngày hôm qua chiếc xe của Cổ Tiểu Nguyệt kia cũng như vậy nè. Phi Thiên, ngày hôm qua sao khi đưa người tới sân bóng rổ, Cổ Tiểu Nguyệt nâng đi đâu hả, người có biết không?"

"Mẹ, không phải là ta nói với người rồi sao? Ta với nàng tổng cộng chỉ gặp mặt hai lần, nàng là vì điều tra công việc mới tìm tới ta, ta làm gì biết nàng đi đâu?" Tạ Phi Thiên thầm giật mình, trong ngày thường mẹ đối với vấn đề xe cộ đều không để ý sao hôm qua vừa gặp Cổ Tiểu Nguyệt liền nhớ rõ ràng vậy.

Kì thật nàng đối với xe là không hiểu biết, Tạ Xuân Yển trong ngày thường cuộc sống khổ cực, nàng luôn nghĩ những chiếc xe sang trọng đó chỉ có trong mơ ước, nên nàng lười đi quan tâm tìm hiểu.

Mà ngày hôm qua nhìn thấy thậm chí có gái xinh lái xe ngon đến đón con trai mình, cứ như một chân trời sáng sắp lóe lên trước nàng, con trai nàng sao này có tầm năng đào mỏ a, nên nàng tìm hiểu trước sau này lỡ có đại gia bao nuôi con trai nàng nàng còn biết chọn xe chứ.

"Phi Thiên, người có số điện thoại Cổ Tiểu Nguyệt chứ? Người mau gọi cho nàng hỏi thăm một chút?" Tạ Xuân Yển thúc giục.

"Mẹ, chúng ta cũng không phải thân thiết, người bảo ta làm sao hỏi đây?"

"Người có gọi hay không? Người không gọi thì ta gọi nha? Nàng lấy điện thoại ra." Tạ Xuân Yển giận dữ nói.

"ôi ôi mẹ, ta gọi, ta gọi nè." Nhớ tới bây giờ Cổ Tiểu Nguyệt còn nằm ở bệnh, ngày hôm qua nàng mới vừa giải phẫu xong, mình cùng với nàng chưa thương lượng lời khai, mẹ mà hỏi, là lộ ra hết mẹ rồi!

Tạ Phi Thiên lấy ra điện thoại của hắn ngày hôm qua đã mua lại, điện thoại cũ do rơi sông hư mẹ rồi, lúc này mới nghĩ đến điện thoại của Cổ Tiểu Nguyệt cũng rơi mất dưới sông rồi, mình là đang lo lắng vô ích hihi.

Nhưng mẹ đứng bên cạnh nhìn, đương nhiên giả vờ một tý, tìm tới số điện thoại của Cổ Tiểu Nguyệt, ấn gọi, đương nhiên là méo được.

"Mẹ, không gọi được đây này."

"Không gọi được? Nguy rồi, không chừng thực sự là nàng đấy?"

Một cô gái tốt như vậy, làm sao lại bị thiên kiếp như vậy hả?" Tạ Xuân Yển bộ dáng lo âu buồn phiền.

"Mẹ, người cũng đừng lo lắng vô có chưa chắc là nàng đâu, ta biết nàng ở đâu, ta đi xem xem, được chưa nào?" Tạ Phi Thiên vừa nãy là đang suy nghĩ ngày hôm nay làm sao tìm được có ra ngoài thăm Cổ Tiểu Nguyệt, cơ hội tốt như vậy tự nhiên là không bỏ qua.

"Đi thôi, đi mau nào. Không bận gì thì tới chơi với nàng ấy, nếu như người có thể giúp ta rút được nàng đâu như thế về, mẹ mỗi ngày đều nấu đồ bổ tăng cường sinh lực cho người."

"Khắc, khắc..." Tạ Phi Thiên đang gặm bánh mì thì bị mẹ hắn nói làm sặc.

Mẹ à, người cũng muốn đầu quá đi đó nhen? "Mẹ, bây giờ ta đi đây." báo một tiếng với mẹ, Tạ Phi Thiên lật đật chạy ra ngoài.

Đi tới bệnh viện, Tạ Phi Thiên buồn bực vì bệnh viện thông báo, Cổ Tiểu Nguyệt đã xuất viện về nhà rồi.

Tạ Phi Thiên lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ trên màn hình, vẫn chưa tới mười giờ, nghĩ đến ngày hôm qua mua lại con điện thoại này.

Còn được Thượng Quan Đồng cho mượn hai trăm nghìn mới đủ, trong túi hiện tại chỉ còn vài chục ngàn.

Mấy ngày nay mẹ đã cho mình tiền đã nhiều rồi, cũng không thể lại mở miệng xin tiền được, không được, mình phải đi kiếm chút tiền sinh hoạt riêng.

Tạ Phi Vũ suy nghĩ một chút, nhắc chân bước về phía tòa trung tâm trò chơi điện tử.

Mới vừa bước vào khu vực trò chơi, Tạ Phi Thiên liền thấy một cái bóng người quen thuộc, bởi vì nàng đầu tóc đỏ chóa lại ngắn lia chĩa thật sự là quá bắt mắt, chính là Sở Á Nam lớp 12 (1), thuộc dạng đàn chị.

"Mẹ kiếp, con mẹ nó!" Sở Á Nam tức giận đập mạnh vào màn hình bắn cá, tóc trên người cũng văng lên, bay loạn trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Lại là anh hùng cứu mỹ nhân

Ở khu trò chơi điện tử này nói tục chửi thề rất là bình thường vì đây toàn là dân bất nháo mà, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn qua một cái, lại chuyển tâm chơi game của mình.

Hai tên thanh niên tóc nhuộm vàng vàng, hướng về Sở Á Nam nhích lại gần.

"Em gái, làm sao lại nóng như vậy? Đi, hai anh em ta đưa ngươi đi hạ nhiệt nào" Một tên trong đó đưa tay khoác vai Sở Á Nam

"Bốp", Sở Á Nam đưa tay quất lên vai ngay tay tên đó.

"Cút! Ngươi đi tìm mẹ ngươi đi, mẹ ngươi đang phát con hồng thủy ở nhà đấy mau về, mà đưa mẹ ngươi đi hạ nhiệt đi."

"A, Em gái vẫn còn tức sao?" tên tóc vàng còn lại cũng sấp tới, hai bên trái phải đem Sở Á Nam kẹp chính giữa.

"Ngươi có giỏi đem tiền thua của ta gỡ lại, khi đó ta giúp các ngươi sáng khoái, không làm được liền cút cho ta, bằng không ta đá bể trứng các ngươi!" Sở Á Nam không chút nào yếu thế, ngưỡng ngực cao đầu khí thế ngút trời, bộ dáng đe dọa nhìn hai tên tóc vàng.

Hai tên tóc vàng nhìn nhau nở nụ cười bí hiểm, hóa ra là con nhỏ thua tiền, muốn tiền lắm đây.

"Hóa ra là em gái thua tiền nha, không sao không sao, Tiền ca có rất nhiều, liền cho em gái nha. Em gái thua bao nhiêu nè?"

"Ngày hôm nay thua hai triệu, hai ngươi đem ra đưa ah." Sở Á Nam đưa tay đến trước mặt hai tên đó.

"Em gái, ngươi cũng đừng được voi đòi tiền, công phụ sư tử ngậm? Đi đi đi, cùng hai ca đi nào, cái này mấy bắn cá có gì vui cơ chứ." Hai tên tóc vàng trái phải kẹp lấy nàng, mỗi người một tay lôi kéo Sở Á Nam đi.

Sở Á Nam đột nhiên dơ chân lên, lên gối vào đùi quần một tên, tên tóc vàng đó tru lên thảm thương ah, cảm huynh đệ của hán ngồi rạp xuống lăn lộn.

"Con mẹ nó, ngươi thật dám động thủ với huynh đệ ta!" tên còn lại đột nhiên nhào tới nắm lấy cánh tay Sở Á Nam, ép mặt nàng xuống bàn mấy bắn cá.

Tạ Phi Thiên nhìn thấy Sở Á Nam bị đánh, không khỏi nổi nóng lên, tuy nói bình thường hán cùng Sở Á Nam cũng chỉ gặp mặt qua loa trong trung tâm trò chơi này, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là người quen, quen biết.

đương nhiên đáng người và dung mạo của nàng cũng không tệ (khà khà), cơ mà đánh chết Tạ Phi Thiên cũng không chịu lý do này (đồ ba xạo).

Hắn bước vài bước đi tới, tay trái vỗ lên trên vai tên tóc vàng đang nắm Sở Á Nam, khi tên đó vừa quay đầu lại, hán giơ một đấm, mạnh bạo hết sức vào mặt tên đó "Bốp"...

"Cút!" Tạ Phi Thiên gầm lên giận dữ, khí thế bức người, khuôn mặt hán đầy sát khí cứ như "móa thử nhào vô xem tao có cho mày nhập viện không".

Tên tóc vàng bị đánh hai tay bụng lấy xương quai hàm, há miệng phun ra một búng máu đỏ, nhìn lại vóc người khôi ngô của Tạ Phi Thiên, lại khí thế hung hãn càng quấy như dân liều mạng, rốt cục sợ hãi cổ lếch tới đỡ lấy đòn bọn vẫn còn ôm dái lăn lộn dưới đất chạy trốn.

Sở Á Nam nhìn Tạ Phi Thiên một chút, sau đó xoay người lại nhìn mình chăm chăm vào mấy bắn cá, khuôn mặt đầy vẻ không cam lòng.

"Lại thua rồi sao?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Cho ta mượn hai trăm!" Sở Á Nam không quay đầu lại đáp.

"Không có!"

"Hai chục!"

"Ta cũng không có."

"Vậy ngươi có bao nhiêu?"

"Vài tờ tiền lẻ." Tạ Phi Thiên từ trong túi quần rút ra vài tờ tiền giấy.

"thêm đạn!" Sở Á Nam giật tiền trên tay Tạ Phi Thiên, sau đó hướng về quầy phục vụ la lớn.

Mới nạp đạn xong, Sở Á Nam nã đạn bay bụp bụp vào mấy con cá nhưng không chết con nào, nhìn số đạn trên súng chỉ còn bắn được vài cái nữa, Tạ Phi Thiên kéo tay Sở Á Nam lại.

"đề ta tới."

"mau con cá mập nhỏ kia, mau bắn vào nó." Sở Á Nam tuy rằng bị Tạ Phi Thiên dành đứng vào vị trí bắn, nhưng không cam đứng chỉ huy Tạ Phi Thiên.

"Đừng nóng vội, đề ta suy nghĩ một chút, lại thua nữa, tiền xe bus cũng không có mà về đây." Tạ Phi Thiên cười nói.

"Hệ thống mau mở chức năng khống chế điện tử, khống chế máy bắn cá." Tạ Phi Thiên ở trong đầu nói.

"Keng, điện tử khống chế khởi động, Dị Năng Điểm 5 điểm" Tiếp theo, tất cả thông tin về máy bắn cá, số liệu, phần trăm, tỉ lệ con cá nào có khả năng bắn hạ, hẳn còn có khả năng điều chỉnh phần trăm bắn hạ, với bao nhiêu phát đạn cho từng con cá.

Tạ Phi Thiên tìm được con cá ưng ý chủ yếu là đẹp với số tiền rơi ra cao, xác nhận nhắm mục tiêu.

"Người cũng nhanh bắn đi? Chờ chút nữa là kết thúc màn đối cảnh rồi" Sở Á Nam ở bên cạnh thúc giục.

"Ồ." Tạ Phi Thiên ngón tay nhấn mạnh vào nút bắn, số đạn còn lại bay vèo vèo lên con cá, nói chung ta cũng không biết đó là cá gì kêu đại cá vàng đi nha hí hí.

Nhìn trước mắt, hướng đạn bay về phía một con cá, tuy con cá đó có thể rơi ra tiền nhiều, nhưng thực chất nó quá trâu bò muốn hạ nó thường bốn năm người chơi phải hợp sức mới có khả năng ăn được, Sở Á Nam cảm tức nhìn Tạ Phi Thiên.

"Người cái tên ngu ngốc này, người không biết con đó là cá kim tiền sao trâu bò lắm đó vài phát đạn này sao hạ được nó chứ, nếu có thể hạ thì ai cũng nhào vào....."

"Tít, tít, tí, " xoảng con cá co giật nổ tung, bung ra rất nhiều tiền vàng trên màn hình, sau đó bay về hướng súng của Tạ Phi Thiên, số tiền đạn tăng lên. Sở Á Nam há tròn miệng, sững sờ nhìn Tạ Phi Thiên.

Tiếp đó, Tạ Phi Thiên loạn vũ đạn, tay đập nút bắn liên tục tay còn lại điều chỉnh hòng súng quơ trái phải loại xạ.

Từng con cá trúng vài phát đạn đã chết rạp, tiền vàng tứ tung đầy cả màn hình, may là đây là máy bắn cá cá nhân, một người chơi, nếu là máy loại năm sáu người chắc chắn sẽ bị người chơi khác la làng hẳn ăn gian rồi.

"Oa, lại trúng, lại trúng, Tạ Phi Thiên, người thật lợi hại nha." Trơ mắt nhìn số đạn vài chục đã lên vài trăm, Sở Á Nam mừng rỡ hai tay lôi kéo cánh tay Tạ Phi Thiên, ở trước ngực nằng cộ sát vào khe ngực.

Sở Á Nam ngày hôm nay nàng mặc váy có thắt lưng, vốn là thuộc loại váy thấp ngực, từ cái cổ trở xuống đến bộ ngực đều là trắng bóc da thịt nõn nà, ngoại trừ hai cái dây lưng tinh tế thì không còn gì khác nữa.

Sở Á Nam động tác này, chẳng khác nào nâng cách tay Tạ Phi Thiên đem tới núi non ấy mà cộ sát mà đưa đẩy dụ hoặc.

Trên cánh tay là cảm giác mềm mại êm ái, đập vào mắt là rãnh nương núi non trắng hồng hào no đủ, bên dưới tiểu huynh đệ hẳn rất không đứng đắn nghiêng đầu lên vui mừng.

"Người sao không bắn nữa? Lại bắn con cá kia kìa." Sở Á Nam sự chú ý toàn bộ trên máy bắn cá, thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không có động, lại bắt đầu thúc dục hẳn.

"Ồ." Tạ Phi Thiên đáp ứng, nhưng tay phải thực sự không rời từ toà núi kia chuyển dời, tay trái tiện tay nhấn một cái nút bắn, đạn bay ra vù vù.

"Àm, âm" cơ mà do không nhắm chuẩn viên đạn bay hệt tung vào vách đội ra vào mấy con cá nhỏ nhỏ.

Kết quả, mấy con cá nhỏ chết sạch nhưng lượng đạn chỉ huê vốn.

"Híc, cũng còn tốt, làm ta tưởng lần này phí đạn lớn rồi." Sở Á Nam nghĩ mà sợ võ lồng ngực của mình tại chỉ số sức mạnh đã được tăng cấp một phát đạn bây giờ bằng hai mươi viên lúc đầu đấy, nàng hướng về Tạ Phi Thiên le lưỡi một cái khuôn mặt tinh ranh đáng yêu.

Cái võ ngực này của nàng, như là nguy nhân làm núi non rung chuyển, để Tạ Phi Thiên nhìn tới mắt một trận mơ hồ, cả mắt đều là trắng hồng hồng núi non lắc lư.

Tiếp đó, Tạ Phi Thiên vì không muốn để cho người ta chú ý, mỗi lần ăn đều để điểm đạn thua tụt xuống, sau đó tăng nhiều hơn, thua ít thắng nhiều, rất nhanh thắng lên hơn năm lần số vốn bỏ ra.

Đề bên cạnh Sở Á Nam nhìn thấy mừng rỡ lớn giọng rít gào, thỉnh thoảng ôm Tạ Phi Thiên cánh tay cộ sát.

"Tít, tít, tít, âm" tiếng cá chết bung tiền lại vang lên.

"Oa, lại thắng rồi!" Sở Á Nam cao hứng nhảy dựng lên, ôm chặt lấy người Tạ Phi Thiên.

Nàng kích động găm một cái lên mặt hắn.

Nửa bên ngực bị hai tiểu hồng đào chèn ép, trên mặt lại truyền tới hương thơm ngát của nụ hôn vừa bắt ngờ lại vừa vội vàng, không gian như lại yên tĩnh tại sao lại yên tĩnh ở trung tâm trò chơi này, tại vì lòng ta đang đập rộn lên vì hương vị ấy vì con người ấy cảm xúc tuyệt vời.

Tạ Phi Thiên cảm thấy trong đầu "Vù" một tiếng, tiếp theo tựa là âm thanh máy móc: "Keng, cảm giác hưởng thụ, thu được dị năng điểm 3 điểm"

"Tạ Phi Thiên, để cho ta tới bắn một chút có, có được hay không?" Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên thuận buồm xuôi gió, lời quá trời lời, thật sự là lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn được rồi, lời kéo tay Tạ Phi Thiên ở bên ở ngực lắc, một bên năn nỉ nói.

Nhìn Sở Á Nam cái kia miệng nhỏ hơi chu ra, Tạ Phi Thiên thật muốn đem nó cắn nát a.

Hơn nữa trên người Sở Á Nam lại truyền tới nhàn nhạt hương thơm, Tạ Phi Thiên cũng nhịn không được nữa, tay hơi dùng sức, ôm eo của nàng đưa nàng ra trước người hắn, hai tay hắn vẫn ôm ở eo, miệng ghé vào tai nàng thầm thì "nàng cứ chơi đi".

Sở Á Nam bị Tạ Phi Thiên ôm trong lòng, thân thể liền tựa vào ngực cường tráng của hắn, cứ việc trong ngày thường nàng hung hăng càng quấy tỏ vẻ chị đại ăn chơi. Nhưng lúc này tai chếch vào khuôn mặt hắn người nàng tựa vào lòng ngực hắn cả người hắn tỏa ra khí tức đầy nam tính, làm khuôn mặt nhỏ nàng đỏ ửng lên, thân thể cứng đờ.

Tay nàng vẫn sờ lên vuốt ve bàn tay hắn đang đặt trên eo nàng, dịu dàng, nhỏ giọng hỏi: "Bắn con cá nào đây?"

Tạ Phi Thiên thấy Sở Á Nam không phải đối việc hắn ôm, lá gan cũng lớn hơn, thân thể càng ép về phía sau nàng, tay ôm hơi chắc hơn.

"Chính nàng chơi theo ý nàng, ta phía sau truyền vận may vào cho nàng."

"Ngươi nghĩ... Làm sao đem vận may truyền cho ta? Hay dùng cái đồ vật kia của ngươi?" Sở Á Nam cảm giác sau lưng Tạ Phi Thiên ép sát vào mình, bên trên đã có một đồ vật cứng rắn nóng hổi cứ cọ cọ lên, tức giận mà liếc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Làm nữ nhân của ta

"Ngươi nghĩ... Làm sao đem vận may truyền cho ta? Hay dùng cái đồ vật kia của ngươi?" Sở Á Nam cảm giác sau lưng Tạ Phi Thiên ép sát vào mình, bên trên đã có một đồ vật cứng rắn nóng hổi cứ cọ cọ lên, tức giận mà liếc hỏi.

"Khả khả, dĩ nhiên không phải dùng cái đó rồi, ta ôm nàng như vậy là được rồi." Tạ Phi Thiên bị nói làm hắn đỏ mặt cười khan, nhưng không có ý muốn buông tay ta, tay hắn ôm chặt thêm một chút.

"Giờ mình bắn con nào đây?" Sở Á Nam cố gắng dịch chuyển cái mình của nàng, để phía sau gây gộc của Tạ Phi Thiên không quá đậm khó chịu nàng, nhưng trên tay vẫn giữ vào nút ấn, tay kia cầm vào cần điều hướng súng.

"Chính nàng tự muốn bắn cá nào thì bắn, tin tưởng chính nàng là được, ta đã truyền may mắn rồi." Tạ Phi Thiên khích lệ nói, chơi game phải tự mình chơi mới cảm giác đã, trải nghiệm loại cảm giác lo sợ tới khi mừng rỡ thắng lợi, nếu như chỉ đứng ngoài xem rồi chỉ đạo, thực sự chả có tí cảm xúc nào.

"Cái kia ta bắn con cá vàng kim tiền." Sở Á Nam nghĩ tới lúc này Tạ Phi Thiên chính là bắn con cá này trước, chần chờ lựa chọn nàng lại con cá đó bắn tiếp.

Sở Á Nam mang theo tâm tình kích động ấn xuống nút bắn, Tạ Phi Thiên thậm chí còn có thể cảm giác được thân thể nàng đang run lên nhẹ nhàng.

"Oa, thật sự là bắn chết rồi." Sở Á Nam vui mừng nhảy cẫ như một đứa trẻ, dùng tay nắm nhẹ nhàng lên ngực Tạ Phi Thiên như kiểu nựng yêu.

"Nàng xem, ta nói là ta đem vận may truyền cho nàng rồi mà" Tạ Phi Thiên đưa tay, bóp chóp mũi nàng hai cái, cuống miệng sát mặt nàng bộ dáng như cặp tình nhân.

...

"Được, ta hôm nay muốn đem toàn bộ tiền đã thua lấy về!" thắng lợi bước đầu, Sở Á Nam không khỏi tự tin hơn bộ dáng muốn chơi khô máu.

Nhìn Sở Á Nam tràn đầy phấn khích háng hái muốn chiến, Tạ Phi Thiên nghĩ đến mỗi lần nhìn thấy nàng đều là bộ dáng thua sạch bỏ về, không khỏi tò

mò hỏi:

"Sở Á Nam, ngươi sao lại thích chơi ở đây vậy, lúc nào ta cũng thấy ngươi, hết?"

"Ta muốn đem toàn bộ tiền thua cuộc trở về" Sở Á Nam không quay đầu lại nhìn thản nhiên nói.

"Ngươi thua bao nhiêu tiền ở đây rồi?"

"Thua bao nhiêu tiền á? Cả tòa nhà trung tâm giải trí này đều là tiền của ta."

"Phốc, ngươi đúng là lòng tham không đáy nha, lẽ nào ngươi nghĩ chơi trò bắn cá này mà khiến người ta thua đến nỗi chung luôn tòa trung tâm này cho ngươi?" Tạ Phi Thiên không nhịn được bật cười nói.

"Tạ Phi Thiên, ngươi có thể ngồi xuống hay không, cái vật bên dưới ngươi cứ ngo ngoáy đâm chọc, thật là khó chịu, làm ta không thỏa mái a" Sở Á Nam lại lắc lắc cái miệng, cau mày nói.

"Khà khà, được được ta ngồi đây." Sở Á Nam nói rõ ra như vậy, Tạ Phi Thiên dù da mặt dày như tường thành, cũng không tiện dè xồm chiếm tiện nghi nữa rồi, dù sao hai người lúc trước quan hệ cũng không phải thân quen, hôm nay bỗng nhiên có chút đột phá mà thôi, không thể làm quá con gái người ta chạy a.

Tạ Phi Thiên ngồi xuống, hai tay nhưng vẫn còn đặt bên eo nàng, thỉnh thoảng dùng ngón tay nhẹ nhàng mà sát vuốt ve trượt lên trượt xuống vòng eo nàng.

"Tạ Phi Thiên", lại bắn chết vài con cá, Sở Á Nam đột nhiên ngừng lại, hai tay cầm lấy tay dè xồm của Tạ Phi Thiên.

"Ủa? Làm sao vậy sao không chơi nữa, vận may đang tới mà."

"Ngươi cảm thấy, ta có xinh đẹp hay không?"

Tạ Phi Thiên ngẩn người, có cô gái nào lại hỏi thẳng ra như vậy, đáp án đối với con trai kì thực luôn y chang, huống chi Sở Á Nam bề ngoài tuy tính cách và gu ăn mặc có chút giang hồ tỏ vẻ chị đại hung dữ, nhưng về nhan sắc cũng là một đại mỹ nữ ở trường trung học. - bạn đang đọc Trung Học Mỹ Nữ tại truyệnyy--

"Sao Ta có xinh đẹp hay không, ngươi mau nói đi chứ?" Sở Á Nam thúc giục.

"Đương nhiên là xinh đẹp, cái này còn phải nói sao."

"Vậy ta làm bạn gái của ngươi có được hay không?"

"Ngươi đang đùa ta sao?" Tạ Phi Thiên không dám tin hỏi lại.

Mặc dù mình cũng biết là mình cao to đẹp trai anh tuấn, thần dũng vô song, quả thật còn có vài phần mị lực sức hút.

Nhưng mà lại trước mặt hần nhìn chăm chăm hỏi vậy hần thật sự không dám tin tưởng, Tạ Phi Thiên mặt mày đơ ra nhìn lại nàng, chuyện này, hạnh phúc làm sao lại tới nhanh như vậy, mãnh liệt như vậy sao, ôi đẹp trai thật là khổ mà?

"Ta không đùa giỡn với ngươi, chỉ cần ngươi giúp ta thắng được trung tâm này, ta sẽ làm bạn gái của ngươi." Sở Á Nam quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên, bộ dạng nghiêm túc nói.

"Ngươi thật sự cho ta là thần tiên, âm nha chuyển thế sao? Ngày hôm nay ăn nhiều vậy chỉ là do vận may cực kỳ tốt mà thôi, ngươi xem trước đây ta có lần nào thắng được nhiều vậy?"

Lại nói vụ này, coi như là ta có thể thắng sạch tiền trung tâm giải trí này, chúng ta có thể an toàn cầm tiền đi ra khỏi nơi này sao?" Tạ Phi Thiên chỉ tay về phía cửa mấy người áo đen cao to vạm vỡ bảo vệ, ở đây toàn dân hỗn tạp, đánh nhau, ăn gian, quỵt tiền, như cơm bữa mấy tên bảo vệ này thân thủ hần solo tay đôi cũng có thể mồm hần sẽ xa răng hần đấy.

"Chuyện này ngươi không cần quan tâm, chỉ cần ngươi giúp ta thắng được cái trung tâm giải trí, ta liền làm nữ nhân của ngươi." Sở Á Nam cắn răng, thật giống như hạ quyết tâm, bất chấp vì thắng lợi.

"Làm nữ nhân của ta?" Tạ Phi Thiên trái tim bé nhỏ cuồng bạo nhảy lên "Thình thịch".

Cái này làm bạn gái với làm nữ nhân lúc này, có phải là có chút khác biệt đó nha? Không được, cái này mình phải hỏi hỏi rõ mới được.

"Ngươi nói là làm nữ nhân của ta? Là...là có ý gì?"

Sở Á Nam quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên đang ngồi đó một cái, đột nhiên làm cái hành động khiến Tạ Phi Thiên muốn hét lên "Sướng chết ta rồi".

Nàng len lén vén váy lên, đột nhiên đặt móng ngồi vào lòng Tạ Phi Thiên."Ta muốn chính là cái này nè."

Tạ Phi Thiên tiểu huynh đệ vốn là không có ngu yên vẫn đang chào cứng, còn y nguyên ở nơi đó, còn Sở Á Nam thì vén váy lên, mông lớn kia của nàng nằm lên trên đùi hắn, huynh đệ hắn thì bị đè ép vào giữa hai mông.

Tạ Phi Thiên thậm chí có thể cảm giác được, huynh đệ của mình đã bị ép thật chặt hẹp trong khe rãnh nương, thật chắc, mềm mại, loại kia thoải mái loại kia sáng khoái, hắn nhắm mắt hưởng thụ một phút.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, thu được dị năng điểm, 10 điểm." Từ trong đầu hệ thống dị năng vang lên âm thanh máy móc, đây thanh âm ấy là minh chứng cho Tạ Phi Thiên có cỡ nào cảm giác hưởng thụ.

Nghĩ đến tiểu huynh đệ của mình cách cái kia vườn hoa thần bí chỉ có, hai ba lớp vải mỏng, Tạ Phi Thiên thậm chí hưng phấn đến bạo gan, hắn len lén mở ra khóa quần thả huynh đệ hắn ra ngoài mình, vậy giờ có phải hay không là chỉ cần tiểu huynh đệ hắn trường lên xù là có thể đi vào.

"Có được hay không hả?" Thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không trả lời nàng, Sở Á Nam lắc cái mông nhẹ nhàng mấy cái, dẫn dắt cái kia hỏa trụ kiên cứng của Tạ Phi Thiên, cọ sát nhẹ nhàng lấy nơi ấy của nàng.

Nàng làm động tác này, vốn dĩ là muốn Tạ Phi Thiên tăng cường kích thích dụ hoặc, nhưng ai biết được như vậy lướt qua lại vài cái, một cảm giác tê liệt rung nhẹ từ đó làm trung tâm lang tỏa ra, đi ra toàn thân, làm cho nàng không nhìn được nữa muốn phải tiếp tục cọ sát tiếp, dùng sức muốn đâm cái đó vào mới giải tỏa trong lòng nàng cơ khác khao.

Càng làm cho nàng khó chịu hơn là, một dòng nước ấm áp nàng không khống chế được từ nơi nào đó vọt ra, nhanh chóng liền thấm ướt tiểu nội y của nàng.

Loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy kinh hãi hoảng sợ, mặt mày đỏ hồng nhanh chóng đầy đỏ vật to dài kia của Tạ Phi Thiên ra.

Tạ Phi Thiên bị nàng chà xát mấy lần, loại kia cảm giác sung sướng mê mị thì khỏi cần nói, cảm giác mình suýt chút nữa sẽ bị phun trào rồi.

Cái cảm giác này làm hắn không thể kiềm chế được thật muốn làm tại đây ah, tay hắn trên eo nàng ghim chặt xuống dưới của hắn, tay còn lắc theo sự uốn éo ma sát của nàng.

"Ấy..." Tạ Phi Thiên hơi nhất Sở Á Nam lên chút xíu rồi ấn xuống, hai người cứ như đồng thời khẽ hừ rên một cái. Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, xoay đầu nhìn hai bên một chút, cơ hồ là ai nấy cũng chuyên tâm chơi game của mình, lúc này hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Người là cái đồ đáng ghét, người..." Sở Á Nam mạnh mẽ đứng lên, tuy nhiên lại cảm thấy chân của nàng mềm nhũn ra không đứng vững nữa.

"Người trước tiên chơi đi, ta đi..đi nhà vệ sinh chút đã." Tạ Phi Thiên lúng túng nhanh chóng chạy trốn.

Tạ Phi Thiên không hề biết, lúc này hai người làm trò kia đã rơi vào trong mắt của người khác.

Tại trung tâm giải trí tầng cao nhất lầu năm, một người mặc âu phục đen, mặt hắn đầy râu quai hàm, có chút vạm vỡ hung tợn hướng về một người trẻ tuổi báo cáo.

"Thiếu gia, tiểu thư lại tới đây chơi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: So đấu "tiểu huynh đệ";

Lầu năm của trung tâm giải trí, lớn nhất nhì thành phố G.

Một cô gái trẻ xinh đẹp mặt váy ngắn, phía trên ngực thì bị kéo lộ ra hai núm non đỏ, nàng ta đang dang hai chân ngồi lên trên đùi người nam trẻ tuổi được gọi là thiếu gia kia, vòng eo mềm mại của nàng như không xương vậy không ngừng gây dục đưa đẩy.

Hai cái dây thắt lưng trong suốt đã tuột xuống tới cánh tay của nàng, lúc này nàng hai tay đang đặt trên đầu thiếu gia kia, tùy ý hắn vùi đầu vào hai quả hồng đào tàn phá cắn nuốt.

Nàng ta dưới chân đi tất cao lên tới bắp đùi thì có thêm dây nhợ gì đấy quấn đi lên, bắp đùi còn đeo cả vòng len viền tơ, tạo sự kích thích cho người xem ah.

Nghe được tiếng cửa mở phòng, hắn ngoại trừ cúi đầu thấp hơn tí, để cho đầu hắn hơi nhích ra, căn bản hắn cũng không có cái động tác nào khác vẫn vùi đầu vào chỗ đấy.

Nghe được tên vệ sĩ áo đen to con báo cáo, người tuổi cực kì không muốn nhưng vẫn đưa mặt ra khỏi người cô gái ấy.

Nhưng tay hấn giấu ở dưới váy cô gái chưa có rút ra, sờ loạn đảo qua lại trên mông nàng ta, như nhào nặn đồ chơi.

"Tôi thì cứ tôi chứ, nàng ta có tiền mà, đó chính là Thượng Đế của chúng ta, ngày hôm nay nàng ta lại thua bao nhiêu tiền rồi?"

"Thua khoản hai triệu rồi."

"Thật là ngốc haha, mỗi tháng đều cầm tiền đưa đến chỗ của chúng ta, bắt quá ta thích, ha ha ha, nếu như tất cả mọi người đều như nàng ta hào phóng như vậy, trung tâm giải trí của chúng ta lợi nhuận, chắc là mua thêm vài trung tâm nữa." Người thiếu gia trẻ tuổi cười ha hả đắc ý nói.

"Thiếu gia à, lúc này vận may của nàng thật sự trở nên tốt, liên tục thắng vài trăm, chúng ta có nên làm cho nàng hôm nay rồi đi." Tên vệ sĩ áo đen lại nói.

"Người ta thua hai triệu mấy rồi, thắng mới có mấy trăm người liền bỏ chạy đuổi người ta đi? Chúng ta mở trung tâm giải trí là loại gì thua tiền thì thôi thắng thì đuổi người ta đi sau?"

Thắng thì cái này cho nàng chứ sao đâu, coi như là ta đây ca ca, cho nàng ta lại chút tiền sinh hoạt, vạn nhất nàng đói bụng ngắt xiu, lão ba ba sẽ không cho nàng tiền nữa ah." Người thiếu gia trẻ tuổi dừng dừng nói.

"Dạ thiếu gia, vậy ta đi xuống dưới đây."

"Khoan chờ đã, cái con nhóc đó có đụng chạm gì đến mấy bản cá không?" người thiếu gia gọi lại tên vệ sĩ hỏi.

"Không có phát hiện nàng ấy đụng chạm gì tới ạ."

"Ha ha, chỉ cần không sửa chữa gian lận trên máy móc của chúng ta, nàng ta có thể thắng bao nhiêu tiền liền cho nàng ta bấy nhiêu, biết không?"

Người thiếu gia trẻ tuổi cười ha ha thích thú, bởi vì hắn biết, máy móc trò chơi của mình tỉ lệ đặt cược đều là trung tâm hấn thao túng thay đổi, mướn thì chỉ thắng hai, đến tám phần là thua rồi.

Tên vệ sĩ bước ra khỏi cửa, bên tai vẫn còn truyền đến người thiếu gia âm thanh. "YAA.A.A.., cục cưng, người làm sao chảy nước ở trên quần ta rồi này?"

"Vũ ca, đáng ghét, người cứ như vậy kích thích người ta, người ta làm sao chịu được hả?"

"Hi hi, nếu cục cưng không chịu nổi, đại xà của ta cần phải vào động của nàng uống nước rồi."

...

Tạ Phi Thiên tìm tới nhà vệ sinh, kéo khóa quần ra, cố gắng vắt vãi mới đem được tiểu huynh đệ đang hưng phấn lòi ra. Ai, xem ra huynh đệ này quá dài quá to cũng không tiện cho lắm khả khả, Tạ Phi Thiên thầm than nhưng bộ dáng tự hào.

Tạ Phi Thiên hai tay nắm lấy tiểu huynh đệ, vừa nẩy tuy có ra vài chất lỏng nhót nháp, nhưng là nước tiểu thì ghen nữa ngày cũng không thể ra được.

Tạ Phi Thiên cũng biết nguyên nhân đó là bởi vì tiểu huynh đệ hấn quá hưng phấn, không có ở biện pháp khác, việc này không vội được, chỉ có thể đứng ở đó chậm rãi chờ huynh đệ yên tĩnh lại.

"người anh em, thiệt thòi à?" Một người trẻ tuổi khác đi vào nhà vệ sinh, thấy Tạ Phi Thiên đứng nơi đó nửa ngày cũng không có động tĩnh, chế nhạo cười nói."Người xem ca nè."

Người trẻ tuổi "Xoạt" một cái kéo khóa quần ra, ở bên trong lòi ra huynh đệ hấn, phun nước ào ào mặt thì khênh lên tỏ vẻ huynh đệ hấn rất tốt, còn miệng huyýt sáo đắc ý.

Thực sự là không thể để huynh đệ chịu thua không thể nhẫn nại nữa, không thể nhẫn nhục nữa!

Tạ Phi Thiên cảm thấy trong lòng lửa giận nổi lên, hít sâu một hơi, hơi dùng sức, một luồng dòng nước cấp tốc mà ra, ở nước phóng ra xối xả, vì trách cho nước không bắn lên quần của hấn, Tạ Phi Thiên không thể không lùi lại vài bước, vẫn chưa, lại lùi lại vài bước.

Người trẻ tuổi kia bị hành động của Tạ Phi Thiên làm sợ hết hồn, theo bản năng quay đầu nhìn lại nhìn, liền thấy Tạ Phi Thiên hai tay giơ lên huynh đệ to lớn như trường thương ra trận.

Đứng ở mấy bước xa ở ngoài hướng về bồn phóng nước tới. Cái kia dòng nước chảy xiết, thậm chí đều có thể xem bắn tới người mình.

Người trẻ tuổi kia không nhìn được cúi đầu xem lại xem huynh đệ hấn, chỉ cảm thấy một trận cảm giác xấu hổ tự nhiên mà xông ra, vội vã thu thập xong huynh đệ của chính mình, một bên kéo lên khóa quần, một bên nhanh chóng chạy tới rửa tay rồi phóng ra ngoài.

Tạ Phi Vũ mỉm cười nhìn theo người kia rồi đi, đối với cái này lòng tự ti huynh đệ hấn là khá đồng tình thương cảm a.

Người anh em, không phải người nhỏ nha, mà là của ca quá cường hãn quá to lớn rồi, người tuyệt đối đừng lưu lại tâm ma trong lòng nha khả khả.

Xong xui, tiểu huynh đệ hân cuối cùng cũng buông lòng rồi, rửa sạch tay, chỉnh sửa lại quần áo một chút, Tạ Phi Thiên mới quay lại phòng chơi game.

"Oa, lại thắng, lại thắng rồi!" Tạ Phi Thiên vừa bước vào sảnh phòng game, liền nghe đến tiếng kinh hô vang tai nhứt óc.

Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy toàn bộ người trong phòng chơi game đều vây quanh ở một chỗ, có người thậm chí đứng lên ghế nhìn vào, mọi người đều đưa cổ hướng bên trong nhìn.

Mà mấy cái kia vệ sĩ bảo vệ, thì lại bị chặn ở bên ngoài bởi người chưa thể đi vào xem chuyện gì.

Nghĩ đến lúc này chính mình lúc rồi đi để lại mệnh lệnh cho cái máy bắn cá kia: chỉ thắng không thua. Tạ Phi Thiên hơi hơi nở nụ cười, có cái này mệnh lệnh, Sở Á Nam tất nhiên có thể chơi rất vui vẻ rồi, đây chính là bắn cá nào chết cá đó đấy.

"Lại chết, lại chết, lại thắng lên gần chục triệu rồi." Một tên đứng xem hai con mắt đen thui có vẻ thiếu ngủ, hưng phát la hét như chính hắn là người thắng vậy.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên sùng sốt sợ hết hồn, gần chục triệu, đùa gì thế, cái kia máy bắn cá không thể dễ thua nhiều vậy?

"Nhường một chút, nhường một chút!" Tạ Phi Vũ lo lắng muốn đi vào xem cho rõ chuyện gì, nhưng là mấy người vây xem đối với hắn tròn tròn mắt, không thêm để ý hắn. Liền nơi này bảo vệ còn không vào được, người là cái thá gì mà cho người đi vào?

Tạ Phi Thiên phía bên ngoài đám đông đi một vòng, cũng không có tìm được khe hở có thể chui vào.

"Oa, thắng mười triệu rồi! Thắng mười triệu rồi! Nữ thần may mắn nhập rồi ah!" Trong đám người một trận hoan hô vang dội.

"Không được rồi, mau kết thúc đi!" Tạ Phi Thiên đã không dám nhìn tình hình bên trong nữa, liền ra lệnh cho máy bắn cá.

Nhưng có vẻ máy bắn cá hiểu sai ý hắn ah.

"Mẹ kiếp, liền có vụ nhân đôi số tiền, còn có loại này?"

"Nữ Thần may mắn nhập rồi, nàg mau đến cái máy này của ta! Giúp chúng ta đem tiền thua lấy về đi."

Trong đám người ai nấy đều nín nọt thể hiện tinh thần tương thân tương ái, còn bên ngoài đám người mấy cái bảo vệ mấy người nhân viên sốt ruột đầu đầy mồ hôi rồi. Ngày hôm nay là bị sao vậy? Một cái máy bắn cá, làm sao lại mất gần hai mươi triệu, đây chính là lợi nhuận vài ngày ah?

"Sở Á Nam! Sở Á Nam!" Tạ Phi Thiên một bên kêu to, một bên đẩy ra đoàn người chui vào trong, cuối cùng cũng coi như nàg dừng tay không chơi nữa, đoàn người cũng tiêu tán một ít, để cho hắn chui vào được.

"Người điên rồi sao? Người tại sao lại thắng nhiều như vậy chứ?" Tạ Phi Thiên hiện tại đã đoán được, Sở Á Nam nhất định là mở max cường hóa đạn rồi nhân liên tục liên tục.

Máy bắn cá chấp hành mệnh lệnh của mình để nàg ta thắng nhiều như vậy.

"Ta tại sao, tại sao không thể thắng nhiều há? Đây đều là tiền của ta, ta chỉ là thắng tiền của ta lại." Sở Á Nam mặt mày trắng đỏ bừng phần khích nói.

"Má ơi, người muốn thắng nhiều tiền, ta cùng người đến chơi vài lần cũng được, người làm gì một lần thắng nhiều như vậy? Như vậy chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?" Tạ Phi Thiên nhìn máy bắn cá trên cái kia số tiền ăn được vào thẻ thành viên hắn đau cả đầu.

"Ta xem ai dám không đưa cho ta tiền? Ai dám không cho ta ra" Sở Á Nam cười lạnh nói. Sau đó quay đầu về phía máy bắn cá hét lớn "lại nâng cấp bắn tiếp".

....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nữ nhân ngu ngốc

Nghe được tiếng rống của Sở Á Nam, mọi người đang vây quanh nàg dần dần tản ra hết không ai dám đứng lại xem, có náo nhiệt tự nhiên mọi người đều thích xem, thế nhưng nhưng không người nào nguyện ý bị lây phiền phức.

nghe tới thì rất sáng khoải rất đã nha, có thể là tất cả người ở đây đều biết, nếu muốn lấy được số tiền kia về nhà, thì lại rất khó khăn, trước đây cũng có nhiều tên may mắn cực kì, thắng một lần có chục triệu, nhưng là cầm tiền đi về nhà, trên đường, liền bị tông xe va chạm, giựt túi hoặc trộm mất, nói chung chính là không thể an toàn về nhà.

Kết quả là, tiền không còn, người còn phải vào nhập viện, bị người ta đánh sưng mặt sưng mũi, đến mẹ cũng phải ngồi nửa ngày mới nhìn ra là con mình.

Người nói thắng vài triệu thôi còn bị như vậy, hiện tại cô bé này một hơi thắng tới gần hai mươi triệu, này liền chắc chắn sẽ có chuyện, rất có thể đứng gần nàg ta sẽ bị tai bay vạ gió, vì lẽ đó không người nào nguyện ý đứng gần cùng Sở Á Nam lỡ bị hiểu lầm là chung một nhóm thì không ổn rồi, không có miếng mà bị có tiếng, quá là oan uổng rồi.

Người vậy xem đều tản ra hết, một người đàn ông trung niên mang vài tên bảo vệ xông tới, đoàn người thấy vậy giải tán nhanh hơn.

"Xem đi, hai người này sắp phải gặp xui xẻo rồi, xem ra là ông chủ trung tâm này cũng nóng mặt, trực tiếp muốn phái người đánh đuổi ra."

"Không phải sao? Tùy tiện biện lý do tội ăn gian chơi bẩn, đánh cho một trận xong đuổi ra ngoài, quá hợp lý luôn."

"Hai người này cũng quá choáng váng ngu ngốc, có kỹ thuật như vậy, cũng không biết kiểm chế một chút, người một ngày làm vài triệu ít thôi, nhện nhàn trót lọt, ta làm nhiều lần."

Phòng chơi game bên trong tạm thời đều dừng lại việc chơi game, ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập đến hai người Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên.

Người đàn ông trung niên vệ sĩ đồ đen hai cánh tay to rắn chắc như quái vật thể hình, vài người đang tản ra bị vướng vào cánh tay đó đều lao đảo muốn ngã sấp mặt.

Tạ Phi Thiên cũng nhìn ra cái này, thầm giật mình, người này sức lực thật lớn, không biết cùng mình Lý Tiểu Long dị năng có so nổi không? Ta có phải là nên tìm dị năng một người khác để đấu không?

Người đàn ông đi tới máy bắn cá của Sở Á Nam, liếc mắt nhìn số tiền của Sở Á Nam trên màn hình, sau đó quan sát trên dưới dòm ngó cái máy, xem ra là muốn tìm chứng cứ gian lận.

Nhưng là hần rõ ràng thất vọng rồi, cuối cùng, hai tay hần nắm cái máy, đột nhiên hét to một tiếng: "ah" đem máy kia lắc qua lắc lại, máy va chạm với sàn nhà kêu lộp bộp.

Cái kia to lớn máy bắn cá nhưng lại bị người đàn ông này lắc lắc một cách mạnh bạo, ai nấy đều hoảng sợ không biết mình có thể nhích lên một xíu không. trong lòng mọi người, đều sợ hãi không ngớt, có mấy tên nhát gan đều đã bắt đầu mặt bốc lên mồ hôi trán.

"Ta muốn chơi tiếp!" Sở Á Nam nhìn thấy người đàn ông kia thả ra máy bắn cá, nàg lạnh lùng lại nói.

"Điếc không sợ súng mà!" Có người lẫn đâu đó trong đám người nói ra.

Nhưng là làm mọi người mở rộng tầm mắt là, người đàn ông trung niên kia nhìn Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên một chút, cũng không có xuất hiện cái gì bạo lực, huyết tanh mưa máu, trái lại là rất lễ phép nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người thắng số tiền quá lớn, xin theo chúng ta lên trên lầu để đổi ra được không?"

"Đi thì đi!" "Chúng ta tại sao phải đi?" Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên âm thanh đồng thời vang lên, nhưng lại hai nghĩa trái ngược.

"Sở Á Nam, ngươi không thể đi với bọn hần lên trên lầu!" Tạ Phi Thiên lời kéo tay Sở Á Nam khuyên nhủ.

"Thật không biết xấu hổ, dĩ nhiên muốn kéo người ta lên trên lầu, lên trên lầu, đây còn không phải là tùy ý các ngươi muốn làm gì làm?"

"Không chừng còn muốn bị soát người cời quần áo xỉ nhục xxx? Kẻ ngu si mới đi theo ngươi."

."

Một bên khác có vài người nghị luận nói.

Nhưng âm thanh truyền đến tai mọi người, đương nhiên cũng bao quát cả tai của Sở Á Nam cùng người đàn ông trung niên.

"Ai ở bên kia nói bậy bạ gì đấy, cẩn thận ta lột da các ngươi!" người đàn ông trung niên hướng về phía truyền ra giọng nói cả giận quát lớn.

"Đi thôi, đi thôi, nhanh lên cho ta đổi tiền." Sở Á Nam lời kia vừa nói ra, lại gây nên mọi người xung quanh một trận thổn thức.

Thì ra là "Kẻ ngu ngốc có nhiều may mắn" cái này lời nói quả là không sai, thì ra cô gái trông xinh đẹp, nhưng lại là một cái người ngu ngốc ah.

"Sở Á Nam!" Tạ Phi Thiên lạnh giọng quát lên, hy vọng nàg có thể thay đổi chủ ý.

"Ngươi sợ bọn họ như ta thì không sợ! Ngày hôm nay ta nhất định phải cầm được tiền của ta trở về." Sở Á Nam bỏ ra tay Tạ Phi Thiên, lại hiên ngang dẫn đầu đi lên lầu.

Người đàn ông trung niên hướng về mấy tên bảo vệ khác nháy mắt ra dấu, cũng theo lên lầu.

"Người..." Tạ Phi Thiên tức không chịu được, mẹ nó, thực sự là không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò.

Sớm biết Sở Á Nam này vì tiền liền như thể điếc không sợ súng, dù nói thế nào ta cũng sẽ không giúp người thắng nhiều vậy rồi.

Nhưng là tức thì tức, Tạ Phi Thiên nhìn bóng lưng Sở Á Nam muốn biến mất ở hành lang, hấn thở dài, đi theo.

Người đàn ông trung niên đem Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên đến một gian phòng to lớn, bên trong có bảy tám cái màn hình, phía dưới tình hình đều được ở đầu ghi hình lại, xem ra đây là phòng quản lý.

"Tiểu thư, người trước tiên ngồi chờ một chút, ta gọi điện thoại hỏi Vũ ca một chút." Người đàn ông trung niên vẫn là rất lễ phép nói, liền cả Tạ Phi Thiên đều không cách nào nhìn ra hắn có nói dối không.

"Ồ." Sở Á Nam tùy ý đáp một tiếng, nhưng chuyển hướng về Tạ Phi Thiên lôi tay hắn, hỏi: "Người làm sao cũng cùng ta lên đây? Người không sợ sao?"

"Sợ, làm sao không sợ được? Nhưng ta là sợ người bị ức hiếp" Tạ Phi Thiên bộ dáng tức giận.

"Người vì sao lại sợ ta bị ức hiếp hả?" Sở Á Nam bộ dáng vui vẻ hỏi.

"Người không phải là đã nói làm bạn gái của ta sao? Người không phải là muốn lật lọng không chịu chứ?" Tạ Phi Thiên hạ thấp giọng, giả vờ uy hiếp nói.

"Ta chính là thích chơi xấu, người làm gì được ta?" Sở Á Nam mặt mày cau lại nói.

"Ta... Ta..." Tạ Phi Thiên "Ta" nửa ngày, cũng không biết nói sao, nàng ta chơi xấu không chịu làm bạn gái hắn, giờ nói gì chứ?

"Người tại sao còn chưa đi?" Sở Á Nam vẫn như cũ nghiêm mặt hỏi.

Tạ Phi Thiên cũng không biết trong lòng nàng đến cùng đang nghĩ cái gì.

"Ta suy nghĩ thông suốt rồi, thật vất vả mới thắng một lần, ta cuối cùng cũng phải cầm lấy tiền của ta mới được." Tạ Phi Thiên thỏa mái tựa vào sofa nói.

Hai tên bảo vệ lờ mờ nhìn một cái, thấy người đàn ông trung niên không có gì biểu thị gì, nên bọn hắn cũng là làm bộ không nhìn thấy gì hết.

"Thiếu gia, tiểu thư lại thắng." đàn ông trung niên bấm số, nói vào điện thoại.

"Ta không phải đã nói rồi sao? Thắng liền trả tiền cho nàng đi. Làm sao còn hỏi? Có thấy phiền hay không ah? Ta đang bận đây này." Một thanh âm từ trong loa truyền ra, đàn ông trung niên cười khổ đưa điện thoại ra xa, xem ra rất là bị nắng rất là to.

"Ah... Vũ ca, ah... Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, ta sắp ra rồi ah." Một thanh âm cao vút giọng nữ từ trong loa điện thoại truyền ra, nghe được âm thanh này ở đây tất cả mọi người mặt đều đen lại.

"Vũ ca?" người đàn ông trung niên dò xét hỏi một tiếng.

"Người cái mẹ... đến cuối cùng là có chuyện gì nữa? Hả?"

"Tiểu thư thắng hai mươi triệu." Người đàn ông trung niên cau mày nói.

"Đều nói rồi, thắng liền trả tiền để nàng rời đi. Khoan khoan, người nói cái gì? Thắng bao nhiêu? Hai mươi triệu?"

"Vâng."

"Làm sao có khả năng đó? Một cái máy bắn cá mà để ăn đến hai mươi triệu các người làm ăn kiểu gì đấy."

"Vũ ca, có thể là máy bắn cá nó tự trục trặc, ta đã kiểm tra qua, máy chưa từng bị người ta gian lận chơi xấu."

"Chờ týt, ta lập tức qua ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bí Ẩn Của Thanh Long Bang

Chỉ một chút lát sau, một người thanh niên trẻ tuổi mặt mày tối sầm bộ dáng bức bối bước vào phòng. Người trẻ tuổi nhìn kỹ tính ra cũng khá anh tuấn đẹp trai đấy, thế nhưng trên mặt lại khá hung ác gian xảo, với mũi ưng mắt lơng phá nhìn cho người ta không có thiện cảm lắm.

Người trẻ tuổi vừa tiến vào, ánh mắt quét một lần vào mọi người xung quanh phòng, sau đó cười hắc hắc nói:

"Sở Á Nam, người vẫn đúng là có tài năng nha, còn có khả năng lôi kéo người ngoài tới nơi này quây phá."

"Sở Vũ, này người có phải hay không muốn quyết tiền?" Sở Á Nam cũng giống như vậy hung hăng đáp lại đe dọa nhìn người trẻ tuổi kia.

"Quyết tiền sao? Nếu như là người khác, vậy thì còn có khả năng quyết."

Nhưng là người? Xem ở trên người vì trung tâm giải trí của ta công hiến nhiều lợi nhuận như vậy, ta sẽ ăn quyết người vài chục triệu sao." Sở Vũ cười lạnh nói.

"Ta nói, ta nhất định sẽ thu hồi những thứ thuộc về ta." Sở Á Nam giọng lạnh lẽo nói.

"Thu hồi những thứ thuộc về người sao, người dựa vào cái gì mà thu lại hả? Lẽ nào người thật sự muốn từ máy chơi game thắng trở về? Ha ha ha, nếu là như vậy, Sở Vũ ta nhiệt liệt hoan nghênh, hoan nghênh Sở đại tiểu thư đến trung tâm giải trí của chúng ta chơi, ha ha ha..."

Sở Vũ ngửa đầu cười lớn, làm Tạ Phi Thiên nhìn thấy thật ngứa mắt muốn nhét vào cái mồm ấy hai quả trứng gà thối ah.

Cơ mà, hai người này thật giống như rất quen thuộc, cũng đều là họ Sở, chẳng lẽ là người cùng một nhà?

Nhưng quan hệ của bọn họ lại có vẻ như không đội trời chung cứ như là kẻ thù ý. Tạ Phi Thiên nhất thời cũng không nắm chắc được quan hệ của bọn họ là gì.

...

"Nhưng mà, xem ở cha người, ta cho người một cái lời khuyên." Sở Vũ rốt cục thu lại nụ cười, hướng về Sở Á Nam nói:

"Người tuyệt đối đừng để cho ta bắt được nhược điểm của người, bằng không chính là ông nội cũng không thể bảo vệ được người?"

"Đồng dạng, ta cũng cho người một cái lời khuyên." Sở Á Nam một bước cũng không lùi, bước tới mà nói:

"Sau khi cùng mấy con 'ngành' kia lêu lổng, người nhớ kéo lên khóa quần của người, bằng không người khác nhìn thấy vật bé tí kia, tưởng rằng đây là di truyền của gia tộc sẽ không tốt."

Sở Vũ sững sờ, cúi đầu nhìn xuống, khóa quần của mình xác thực là chưa kéo khóa, bên trong quần đùi hello kitty màu hồng lộ ra, bộ dạng này bị người ta vạch trần, hơn nữa còn là con gái, khiến cho Sở Vũ luôn luôn hung tợn gan to, trên mặt cũng có chút xấu hổ rồi.--sáng tác tại truyệnyy--

"Tài Thúc, đem tiền đưa tới cho cô ta đi, cố gắng lúc đưa nàng ra ngoài, nhớ kỹ, nhất định phải mượn cơ hội này tuyên truyền một chút."

Đừng để cho người ta nghĩ trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" của chúng ta là loại kia thua cuộc không dám móc tiền ra trả." Sở Vũ một bên kéo khóa quần, một bên phân phó cho người đàn ông trung niên Tài thúc.

"Vâng, thiếu gia." người đàn ông trung niên đáp ứng một tiếng, sau đó quay đầu nói với Sở Á Nam: "Tiểu thư, đem thẻ của người đưa cho ta, ta cho chuyển khoản qua."

Sở Á Nam từ cửa mình trong túi xách của nàng tìm ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho người đàn ông trung niên. "làm phiền Tài Thúc rồi."

"Dạ." người được kêu là Tài Thúc nhẹ nhàng thờ dài.

Khi đi ra khỏi phòng quản lý đó đi xuống lầu, lúc này mọi người xung quanh dĩ nhiên nhìn thấy Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên bình yên vô sự bước xuống không sứt mẻ gì hết, không khỏi tròn mắt há mồm.

....

Phá vỡ không gian này Tài thúc tặng hắng một cái.

"Vị tiểu thư này vừa nãy ở trung tâm giải trí của chúng tôi "Dạ Chi huyền" thắng được hai mươi triệu, lúc này ông chủ của chúng ta đã khen thưởng và đem số tiền đầy đủ mà vị tiểu thư này thắng được đưa cho nàng. Các vị đều thấy đấy, chúng tôi "Dạ Chi huyền", cũng không phải loại thua không dám chung tiền hắc điểm, chỉ cần mọi người đầy đủ may mắn, thì có thể kiếm được tiền trở về. " Tài Thúc âm thanh trầm thấp vang vọng cả sảnh trung tâm giải trí.

Tất cả mọi người đều liếc nhìn nhau một cái, đem ánh mắt nhìn về hai người Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên, ý như thăm dò hai người nói sao.

"Ta xác thực đã lấy được tiền, cái này trung tâm giải trí thật là tốt, ta sau đó nhất định còn tới chơi tiếp nha." Sở Á Nam cười nói.

Nhưng mà mọi người ở đây vẫn là nửa tin nửa ngờ, có trời mới biết có phải hay không các người diễn kịch đây hả?

Món tiền nhỏ các người sẽ trả, số tiền lớn lúc nào thấy các người đưa ra? Bất quá, người thông minh đương nhiên sẽ không đem lời ấy nói ra mà thôi, toàn bộ trong lòng biết là được.

"Tiểu thư, khi nào may mắn rồi quay lại nha." Đi ra khỏi cửa, Tài Thúc tiến đến bên tai Sở Á Nam nhỏ giọng nói.

"Tài Thúc, cảm ơn người nha." Sở Á Nam cũng giảm nhỏ thấp thanh âm nói.

"Cảm ơn ta làm gì chứ? Ta cũng không có giúp được người cái gì, người nên cảm ơn người giúp mình đấy. Chỉ là sau này đừng để hấn chú ý tới." Câu cuối cùng này, Tài Thúc vẫn hạ thấp giọng nói bộ dáng nghiêm túc.

Lúc này, "Dạ Chi huyền" ở lầu trên, một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam vừa bước ra khỏi cửa.

"A Thiết, người dẫn người đi sờ sờ tìm hiểu tên tiểu tử kia ra sau, bắt được đánh chết mẹ nó cho ta. Mẹ nó, lại dám chạy đến địa bàn Thanh Long bang làm loạn à!" Sở Vũ lúc này nụ cười đã biến đâu mất, chỉ còn lại là gương mặt hung tàn.

"Vũ ca, Sở tiểu thư thì làm sao bây giờ?"

"Cái kia lão chú của ta vẫn chưa có chết, có thể làm sao được? Trước hết để cho nàng vui vẻ mấy hôm đi, hừ, đợi ngày nào đó cái lão chú của ta chết đi, ta ngược lại muốn xem xem cái mộng của nàng chịu đựng được bao lâu ha ha?"

Quá tàn bạo, câu này khiến A Thiết cũng không thể nhịn được, rung mình một cái, nói thế nào đi nữa? Cô bé kia cũng là em họ của người ah, người dĩ nhiên lại muốn chơi cái mộng, đây người ta gọi là loạn luân đó. (ta cũng rung mình một cái)

Hazz, Chính mình theo người như này vừa đại gian đại ác vừa vô sỉ, cũng không biết là phúc hay là họa? Bởi vì từ thế lực, thế giới ngầm thì, những loại người này trời sanh là vương giả, đủ gian đủ ác, đủ vô liêm sỉ là người sống dai bá chủ.

Nhưng là nói về chính nghĩa giang hồ, những người như thế chính là kẻ cặn bã, chơi với hấn một ngày nào đó sẽ bị hấn cho một dao sau lưng không chừng ah.

"Vũ ca, việc này cần nói với Tài Thúc một tiếng không?"

"Không cần đâu, lão này nguyên lai vẫn là người của Sở Đại Lực, nhìn hấn lúc này cùng nha đầu kia nói thầm nói khẽ, sau này đều để phòng hấn cho ta. Được rồi, đi làm việc đi, sự tình làm gọn gàng một tý."

Từ trung tâm giải trí "Dạ Chi huyền" đi ra, Tạ Phi Thiên đã bị Sở Á Nam lôi kéo đi tới ATM tra số tiền trong thẻ, dọc theo đường đi, Tạ Phi Thiên cuối cùng từ Sở Á Nam biết được mối quen hệ của nàng với Sở Vũ.

Thì ra các nàng đều cháu nội của Sở Ly lão đại Thanh Long bang, Sở Ly có hai đứa con trai, con lớn nhất là Sở Đại Lực, con thứ hai Sở Hà.

Sở Ly ẩn lui giang hồ trước đó, đem Thanh Long bang sản nghiệp chia làm hai phần, con lớn nhất phóng khoáng hiệp nghĩa, được phân phó giao cho quản lý Thanh Long bang chính quy sản nghiệp.

Sở Hà hung tàn cơ trí, chính là thích hợp quản lý Thanh Long bang sản nghiệp ngầm trong tối.

Nhưng mà hông may chính là, phân công mới được tám tháng, Sở Đại Lực hai vợ chồng lại đội nhiên bất hạnh bị tai nạn giao thông, chỉ để lại một người con gái, ngay tại lúc này chính là Sở Á Nam, Sở Á Nam tuổi còn nhỏ, Sở Ly lại không còn quan tâm chuyện Thanh Long bang nữa, vì vậy đánh lễ sản nghiệp thuộc về Sở Á Nam, lại bị thu tóm gọn vào tay Sở Hà.

"chính vì cha mẹ ta trên trời có linh thiêng, ta phải đem gia sản kia đoạt lại!" Sở Á Nam vừa nói xong liền dùng sức đá một cước vào vỏ lon coca dưới đất làm vỏ lon bay xa, chính xác rơi vào thùng rác.

"Tạ Phi Thiên, người đồng ý giúp ta chứ?"

"Đây là chuyện trong gia tộc các người, ta là người ngoài, xác thực không tốt dính dáng vào, lại nói cái này, ta một học sinh nghèo, lại lấy cái gì giúp người đây?" Tạ Phi Thiên giọng khổ sở nói.

"Ai nói người là người ngoài? Người là nam nhân của Sở Á Nam ta, ai dám nói người là người ngoài?" Sở Á Nam hai tay kéo cách tay của Tạ Phi Thiên.

Lại đưa tay Tạ Phi Thiên tới hai toà núi cao của mình mà lắc lư, làm nũng nói: "Người không giúp ta à? Chồng yêu."

"Khục... Khục..." Tạ Phi Thiên suýt chút nữa bị cái âm thanh "chồng yêu" của Sở Á Nam làm cho ngã ngửa a, cả người run rẩy chân muốn mềm nhũn a.

"Người ý lại vào ta cũng vô dụng, người nói đi, ta có thể lấy cái gì giúp người đây?"

"Ta biết người có năng lực giúp ta mà, chính người nói lúc này." Sở Á Nam hơi bĩu môi nói.

"Ta lúc nào nói cho người, ta có năng lực gì nào?" Tạ Phi Thiên ngạc nhiên nói.

"Liền vừa nãy lúc từ nhà vệ sinh đi ra, người nói 'Tự coi như là ta muốn thắng tiền trở về, người cùng ta đi mấy lần là được', đúng không.

Ta đã nghĩ kĩ, ngày hôm nay việc này, tuyệt không là do may mắn đơn giản như vậy đúng không.

Ta không biết đâu, người là chồng của ta, người nhất định phải giúp ta, đây là nghĩa vụ của người." Sở Á Nam nhìn tới Tạ Phi Thiên đang trợn mắt há mồm, trực tiếp quyết định giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thú vui của nữ nhân

Ta không biết đâu, người là chồng của ta, người nhất định phải giúp ta, đây là nghĩa vụ của người." Sở Á Nam nhìn tới Tạ Phi Thiên đang trợn mắt há mồm, trực tiếp quyết định giúp hắn.

Nghe được Sở Á Nam nói, Tạ Phi Thiên cảm thấy đầu quay quay cuồng cuồng, ai nói người tính tình nóng nảy, lúc nóng lên thì không quan tâm gì hết? Dưới tình hình nguy cấp ngay cả mình từng nói lúc này mình còn không nhớ được, vậy mà nàng đều nhớ được ư.

"Được rồi, được rồi, chờ ta thành người đàn ông của người thật rồi nói." Tạ Phi Thiên bắt đầu đùa nghịch liếc mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới bộ dáng giả đồ dề xồm.

Nói thật ra, hắn cũng không muốn dính vào chuyện nội đấu bang phái thế lực ngầm này, nhưng mà Sở Á Nam này xác thực rất là dụ người ah, hắn không thể cưỡng lại được.

"Người bây giờ đã là người đàn ông của ta rồi mà." Sở Á Nam nghe được Tạ Phi Thiên có ý trốn trách, liền nói một câu chặn đường lui của hắn.

Nghe Sở Á Nam nói như thế, Tạ Phi Thiên muốn bật khóc ah.

"Tiểu thư ah, ta hiện tại làm sao đã là người đàn ông của người? Hai ta phải làm cái gì đó đó thì mới gọi là đàn ông của người, phụ nữ của người chứ? Lẽ nào người đem chuyện lúc này mờ ám không rõ ràng chưa được gì hết mà, hu hu? Đây không phải oan cho ta quá sao?

Nghĩ đến chuyện ủy khuất của mình, có tiếng mà méo có miếng ah, Tạ Phi Thiên cảm thấy không thể cứ như vậy oan ức mà chấp nhận, hắn làm mặt nghiêm túc lên, nghiêm mặt nói:

"Tiểu thư, người có biết cái gì gọi là của nhau sao? Ta với người cũng chưa làm gì với nhau mà, ta còn zin đây này, huhu có cần đi bác sĩ thử không chứ hả?"

"Vậy người mau tới đi." Sở Á Nam đột nhiên bước nhanh lên một bước, vênh cao cái mông nhô lên, tay thì cuối cuối xuống đất như tìm đồ đạc rơi dưới đất. Nhưng mà Tạ Phi Thiên biết rõ, cô gái nhỏ này chẳng có rơi cái gì cả.

Nhìn thấy váy ngắn của nàng ta vốn chỉ che tới nửa cái đùi, hiện tại thì cuối xuống váy bị kéo lên đến cái mông, hai cái bắp đùi to dài trắng nõn lên tới mông, hầu như hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn cùng vài người đi đường.

Tạ Phi Thiên không biết tại sao, nhìn thấy người qua đường khinh ngạc nhìn Sở Á Nam, liền giống như hộp kho báu của hắn bị người ta nhòm ngó muốn trộm vậy.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng bước tới phía sau nàng, một bên kéo kéo Sở Á Nam, một bên dùng thân thể chính mình chặn lại tầm nhìn của một số người đi đường.

"Người đây là muốn làm gì vậy hả?" Tạ Phi Thiên có chút tức giận, trách hỏi. Người phụ nữ của chính mình, nơi nào lại để người khác chú ý, chỉ là ánh mắt cũng không được!

"Người không phải nói là người cái gì cũng chưa làm với ta sao? Ta đây liền để người làm nè, tới đi." Sở Á Nam bộ dáng vẻ đáng yêu, nhưng mà đối với Tạ Phi Thiên nàng bộ dáng có chút đắc ý hả hê với hắn.

"Người kêu ta, XXX giữa đường sao? Người điên rồi hả? Người tưởng đây là trong truyện sắc sao muốn xxx liền xxx" Tạ Phi Thiên dở khóc dở cười.

"Người không muốn sao? Được rồi, vậy người đừng nói là do ta không cho người làm nha, là chính người không muốn làm đó nha, đúng không hí hí?" Sở Á Nam ngồi dậy, cười khanh khách nói.

Được rồi, người thắng. Tạ Phi Thiên không thể không chịu thua nói đầu hàng.

"Á Nam, chúng ta có thể hay không tới chỗ khác làm việc này?" Tạ Phi Thiên ôm một chút hy vọng hỏi lại.

"Người bây giờ đã từ chối ta một lần, ta cũng không thể ép buộc người quài, đúng không? Như vậy đi, để cho công bằng, khi lúc ta không có muốn làm chuyện đó, người cũng không có thể ép buộc ta làm." Sở Á Nam nháy mắt, bộ dáng hùng hồn đắc ý.

Nghe được câu này, Tạ Phi Thiên mới biết rằng, vấn đề này mình bị bại cỡ nào khốc liệt bại đến góc đầu không nổi nha. Không có gì để nói, mình thành tên có tiếng mà không có miếng rồi.

Nhìn Tạ Phi Thiên chán nản gật gật đầu, Sở Á Nam lập tức trở nên hào hứng vui vẻ, lôi kéo Tạ Phi Thiên chạy trên đường tung tăng. "Chồng yêu, chúng ta hiện tại liền đi nhìn xem chúng ta tài sản có bao nhiêu nha."

Đến cây ATM tra một chút, hai mươi triệu đã chuyển vào. Tạ Phi Thiên không muốn làm mẹ hán nghi ngờ nên chỉ lấy một ít bỏ vào bóp của mình. Còn Sở Á Nam không chút nào ngại lấy toàn bộ tiền bỏ túi.

"Á Nam, có người đi theo chúng ta." Tạ Phi Thiên nhìn về phía đối diện đường, vài tên tóc đủ màu, miệng ngậm thuốc đang cười nói với nhau.

"Mặc kệ bọn hán, bọn hán muốn theo liền để cho bọn hán cùng theo đi chứ, chúng ta trước tiên không đi về nhà, chồng yêu, theo ta đi dạo phố đi, có được hay không?" Sở Á Nam hai tay ôm lấy eo Tạ Phi Thiên, cao to thẳng đứng hai bánh bao dựa vào người Tạ Phi Thiên cọ xát.

Tạ Phi Thiên cảm giác đến tiểu huynh đệ của mình không chịu nổi, đáng hán đứng thẳng đã có chiều hướng khom khom rồi.

"Được rồi, nhưng mà, ta phải trước tiên phạt người một cái đã." Tạ Phi Thiên ôm ngược lấy vai Sở Á Nam, tay để trên ngực nàng bóp bóp mấy cái cứ như vậy đi dạo, thật "thỏa mái".

...

Sau hai giờ đi dạo phố, Tạ Phi Thiên trên người treo đầy túi lớn túi nhỏ, bước chân càng ngày càng nặng lết lết về phía trước, ở sao là tiếng hoan hô của Sở Á Nam.

Tạ Phi Thiên hiện tại duy nhất lúc này là muốn rống lên một ca khúc trong đầu: "Ôi đàn bà là những niềm đau, ôi đàn bà..."

Tạ Phi Thiên nghĩ sao cũng không nghĩ ra, nữ nhân này làm sao lại có thể mua nhiều như vậy, lại nói như một cái dép nàng phải mua một loại nhiều màu, rồi nhiều loại lớn nhỏ trừ hao, nói chung mỗi loại nàng phải mua tới mấy cái nha.

Mà Sở Á Nam mua sắm có triết học, chính là chỉ cần ưa thích là hốt mėjo cần thử bước vào shop quần áo chỉ cần chỉ chỉ chỉ nhân viên gom lại giúp nàng, nàng chỉ cần quẹt thẻ là xong. Nhìn ở trên người mình treo đầy túi to túi nhỏ đồ đạc từa lư, Tạ Phi Thiên ngoại trừ cười khổ, thì còn lại vẫn là cười khổ.

"Chồng yêu, nhanh lên một chút nhanh lên một chút nào, ở nơi này." Sở Á Nam lại đang đứng tại một bảng hiệu cửa hàng vẫy vẫy tay với hán.

Tạ Phi Thiên bắt đầu đi tăng nhanh bước chân, nhưng vừa mới tới trước cửa hàng này, từ bên ngoài kính nhìn vô, mặt không khỏi đen lại, từ kính bên trong, người mẫu mô hình mặc trên người, là đủ thứ loại nội y. Tạ Phi Thiên ngẩng đầu nhìn bảng hiệu một phát, thật là muốn té ngựa, "Đồ Lót Nữ Nhân Phụng".

"Á Nam, người người cứ vào đi, ta ở chỗ này chờ người ra là được rồi." Tạ Phi Thiên ở cửa đứng lại, nói sao cũng không chịu bước tiếp.

"Đi mà đi với ta đi, chờ sau khi ta thử ta để cho người hỗ trợ nhìn nhìn xem có hợp hay không nha, chồng yêu." Sở Á Nam lại bắt đầu nũng nịu, Tạ Phi Thiên thật không hiểu nổi, một cái đại tiểu thư của bang hội xã hội đen, là trường học chị đại.

Đây là bệnh đa nhân cách trong truyền thuyết sao? nhưng mà nói thật ra, chiều này của Sở Á Nam, Tạ Phi Thiên không thể không thừa nhận chính hán sức miễn dịch hầu như là không thể.

Cơ mà nhìn vào trong treo đầy quần lót, còn có nhân viên bên trong toàn nữ nhân, Tạ Phi Thiên quyết định lần này dù như nào cũng không đi vào.

"Ừm..., ta không đi." Tạ Phi Thiên kiên định lắc đầu.

"Đi mà, đi đi nà chồng yêu!" Sở Á Nam hai tay cầm lấy tay của Tạ Phi Thiên lắc lư đung đưa.

"Đừng rung, lại rung nữa đồ đạc rơi hết đây này." Tạ Phi Thiên nhìn đồ đạc treo ở trên người mình đang lảo đảo, mau mau giữ chặt lại nói.

"Vậy thì người mau đi vào."

"Không."

"Không đi cũng phải đi." Sở Á Nam bắt đầu dùng sức lôi kéo, làm bên trong cửa hàng nhân viên đều che miệng cười trộm.

"Tạ Phi Thiên!" Đột nhiên từ phía bên đường truyền đến âm thanh của một cô gái.

Tạ Phi Thiên theo bản năng quay đầu lại nhìn, sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, hai, ba bước nhanh chóng như phóng liền vọt vào trong cửa hàng trốn.

Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên trốn còn nhanh hơn thỏ, nghi ngờ hướng về âm thanh kia nhìn lại, chỉ thấy bên phố đối diện một nữ nhân mặc áo đầm trắng, chống cây dù nhỏ đang hướng bên này nhìn xung quanh.

"Em chào cô." Sở Á Nam cười cười hướng về Lan Hinh chào hỏi.

Hóa ra là cô giáo chủ nhiệm lạnh lùng nghiêm khắc của Tạ Phi Thiên sợ bị la mắng vì đi cùng với nàng, đương nhiên phải né tránh.

"Tạ Phi Thiên có ở đây không Á Nam?" Lan Hinh tự nhiên cũng nhận ra Sở Á Nam, chị đại của trường làm thầy cô giáo ai cũng đau đầu.

"Tạ Phi Thiên ạ?" Sở Á Nam đắc ý quay đầu lại, nhìn về hướng Tạ Phi Thiên đang trốn chính là sau tủ đựng đồ.

Tạ Phi Thiên nắm chặn tay lại cố gắng chớp mắt lắc đầu ra hiệu cho Sở Á Nam đừng nói hấn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trong Phòng Thử Đồ

"Ngàn vạn lần không thể nói." Tạ Phi Thiên núp một bên liều mạng lắc đầu, một bên làm môi ngữ nói nhỏ trong miệng.

"Tạ Phi Thiên sao, hấn làm sao có thể ở đây thừa cô?" Sở Á Nam cười nói.

"Vừa nãy đi chung với em không phải hấn sao?" Lan Hinh nghi ngờ hỏi, bóng lưng này quá giống Tạ Phi Thiên.

"Dĩ nhiên là không phải ạ, đó là một người bạn của ta. Cô có muốn tới nhìn hay không ạ? Hấn rất tuân thủ đẹp trai nha." Sở Á Nam cười nói.

Lan Hinh nghe được sừ, nhìn một chút vạch phân cách đường, lang cang rất cao, nếu muốn qua đến đường đối diện, là phải đi vòng thật dài một đoạn đường mới có thể đi qua, như vậy học trò sẽ nghĩ gì chứ mê trai đẹp bắt chấp ả?

Lan Hinh không cam lòng hướng về bên trong tiệm đồ lót liếc nhìn một cái. "Không được rồi, ta có chút việc, tự đi trước em rồi."

"ạ chào cô, hẹn gặp lại!" Sở Á Nam cười thật ngọt ngào, đưa mắt nhìn Lan Hinh rời đi.

"Lan Hinh đi rồi chứ?" Tạ Phi Thiên nhìn Sở Á Nam cười hi hi đi vào, hỏi vội.

"Đi rồi, nhớ nha người thiếu nợ ta một lần nha!" Sở Á Nam dựng lên một ngón tay hướng về Tạ Phi Thiên cười hi hi.

Tạ Phi Thiên cẩn thận hướng về cửa ra vào nhìn nhìn, nhìn thấy bên đường đối diện thật không có bóng dáng Lan Hinh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chồng yêu, tôi giúp ta nhìn mấy món này đi?" Sở Á Nam hào không hề kiêng kỵ những ánh mắt của người trong tiệm, mở miệng là chồng yêu, đem Tạ Phi Thiên lúng túng đáp cũng không thích mà không đáp cũng không phải.

"Chính người tự nhìn là được, ta không hiểu những thứ này đâu." Tạ Phi Thiên nhắc lên những kia túi lớn túi nhỏ đồ, đứng dựa vào cửa ra vào ngắm phong cảnh bên ngoài, càng không muốn dính líu đến này đồ lót của phụ nữ làm gì.

Nhìn một chút, Tạ Phi Thiên sắc mặt lại thay đổi, chết mẹ rồi, Lan Hinh dĩ nhiên lại đi về phía cửa hàng đồ lót này rồi.

Nguyên lai Lan Hinh càng đi càng nghĩ càng thấy bóng lưng nàng vừa thấy kia thật giống như của Tạ Phi Thiên, cũng không biết thế nào, vừa nghĩ tới người kia là Tạ Phi Thiên.

Hơn nữa còn là cùng một nữ học sinh đi dạo trong tiệm đồ lót, nghĩ đến bọn họ lồi lồi kéo kéo tay chân thân mật như vậy, trong lòng nàng bỗng nhiên khó chịu vô cùng.

Lan Hinh trước đây cũng đã bắt gặp rất nhiều học sinh yêu sớm, chỉ cần không phải là ở trường học, Lan Hinh thường thường là giả vờ không nhìn thấy, dù sao học sinh bây giờ đều lớn rồi, tình cảm tuổi mới lớn, có ai không yêu thích bạn khác giới ở tuổi này? (phịch xoạc có mà đây ấy)

Nhưng mà hôm nay, nàng thế nào cũng không thể bỏ qua không thể làm ngơ được.

Nghĩ đến ngày đó ở khách sạn chuyện xảy ra, Lan Hinh đột nhiên cảm thấy trong lòng nàng ê ẩm thật khó chịu. Chẳng lẽ mình là đang ghen hay sao? Không, không, ta chỉ là quan tâm học sinh của ta mà thôi, Lan Hinh cố gắng bịa lý do cho mình.

Cứ như vậy một bên bực mình vừa đi vừa nghĩ, đi vòng qua dải phân cách, Lan Hinh lại phát hiện mình quỹ xui đất khiến gì lại đi đến trước cái kia tiệm đồ lót.

"Á Nam, nhanh, mau giúp ta ần núp đi, Lan Hinh lại đến rồi." Tạ Phi Thiên nhắc theo túi lớn túi nhỏ, vọt tới bên cạnh chỗ Sở Á Nam đang lựa đồ lót nói.

"Thật sự đến rồi? Người không phải là nói đùa ta chứ? Ta nhìn nàng đi rồi đó nha?" Sở Á Nam ném hai cái áo ngực đang cầm trong tay, nhìn ngó bốn phía tra tìm chỗ có thể giấu người.

Nhưng mà cái này tiệm đồ lót thật sự là diện tích có hạn nhỏ hẹp, toàn bộ cửa hàng, ngoại trừ cái quầy tính tiền nhỏ, chính là không có chỗ nào kính đáo để ẩn nấp.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút bên kia phòng thử quần áo cửa nhỏ, đồ trên tay cũng không kịp để xuống, liền vọt vào. Cái kia cửa nhỏ của còn lay động, Lan Hinh cũng đã thu hồi trong tay dù nhỏ, đi vào.

Lan Hinh một bên gấp lại cây dù, một bên quét mắt vào trong cửa hàng tra xét.

Nàng hiện tại tâm tình rất mâu thuẫn, vừa nãy không có đi tới, nàng luôn cảm thấy không nhìn rõ ràng được nên không thoải mái, hiện tại đi tới, nàng cảm giác mình lại hình như rất sợ nhìn thấy Tạ Phi Thiên ở đây, bên cạnh Sở Á Nam.

"Cô Lan, người không phải là có chuyện nên đi trước sao?" Sở Á Nam cùng Lan Hinh ánh mắt nhìn nhau, không thể không chào hỏi.

"Há, ta đột nhiên nhớ tới phải mua vài cái áo lót a." Lan Hinh đáp. "người bạn đẹp trai tuần tú của người đâu? Làm sao không thấy hán ở đây?"

"Há, hán lúc này có việc trước đó đi rồi. Xin lỗi cô, ta đi thử xem vài món này." Sở Á Nam nhìn thấy Lan Hinh đưa ánh mắt nhắm ngay cái kia cửa nhỏ phòng thử đồ, nàng liền cầm lên năm, sáu bộ nội y liền vọt vào phòng thử đồ.

Nhìn thấy Sở Á Nam vội vội vàng vàng vọt vào phòng thử quần áo, Lan Hinh đột nhiên cảm thấy của mình hỏa khí lại nổi lên, nhưng nhất thời cũng không bằng chứng phát tác, chỉ có thể trước tiên nhẫn nhịn.

Thầm nghĩ trong lòng: "Tạ Phi Thiên, trừ phi người có thể ở bên trong trốn cả đời."

Lan Hinh không yên lòng đi lòng vòng đông đi một chút Tây nhìn một chút, một người phục vụ đi tới. "Tiểu thư, người muốn tìm cái gì kiểu dáng?"

"Há, ta tùy tiện nhìn một chút. Đúng rồi, vừa nãy bạn trai cô gái kia, đã rời đi thật sao?"

Người phục vụ viên đã sớm nhìn thấy Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam hai người hốt hoảng dạng kia, liền biết cái này quan hệ của ba người không đơn giản, rất có thể lại là ăn vụng bị phát hiện nha cũng có thể là "tình yêu không có lỗi, lỗi ở bạn thân" nha người phục vụ nghĩ thầm nhưng cũng chỉ là nghĩ thầm mà thôi.

Nhưng đối với phục vụ như các nàng, người vào đây đều là Thượng Đế, đương nhiên là sẽ không đi đắc tội ai. "Người nói là bạn trai cô gái kia sao? Ta vẫn chăm sóc chuyện làm ăn, không có đề ý lắm, nên cũng không biết."

Lan Hinh nhìn một lúc lâu, đều không nhìn thấy Sở Á Nam đi ra, từ nhân viên cửa hàng lại không moi ra thông tin gì.

Trong lòng nàng lửa giận càng tăng lên. Tiện tay từ khay chứa đồ cầm vài món nội y, hướng về phòng thử quần áo đi đến.

Lan Hinh gõ cửa. "Sở Á Nam, người thử xong chưa vậy?"

Nghe được thanh âm này, bên trong Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam bị dọa cho phát sợ.

"Làm sao bây giờ?" Tạ Phi Thiên ghé vào tai Sở Á Nam hỏi. Trong này so với bên ngoài còn nhỏ hơn rất nhiều, lại chỉ có bốn vách tường, tuyệt đối không có thể mở cửa ra, mở là lộ ngay.

"Há, cô giáo, ta còn đang thử đây?" Sở Á Nam một bên đáp lời Lan Hinh ngoài cửa, một bên thấp giọng nói: "Mau mau nghĩ cách."

Lại qua mấy phút, Lan Hinh lại bắt đầu gõ cửa. "Sở Á Nam, người xem ta không có thời gian nhiều, người có thể hay không để ta thử trước một chút không?"

Nghe nói như thế, liền Sở Á Nam sắc mặt cũng thay đổi. Lan Hinh đây là một cái yêu cầu hợp lý, không cần nói là thân phận cô trò, coi như là không nhận biết người lạ, đều có thể đưa ra yêu cầu như vậy, cái này phòng thử quần áo cũng không phải là nhà của người, người dựa vào cái gì chiếm dụng một mình không cho người khác thử?

"Phi Thiên, người mau ngồi xổm xuống." Sở Á Nam chỉ vào một góc trong cùng, nói với Tạ Phi Thiên.

"Sao lại ngồi xổm, ngồi thì ta cũng không khả năng trong suốt ah, vừa mở cửa liền đã nhìn thấy." Tạ Phi Thiên thấp giọng nói.

Sở Á Nam đoạt lấy túi to túi nhỏ đồ đạc trên người Tạ Phi Thiên, đem Tạ Phi Thiên kéo đến bên góc để hán ngồi xổm xuống, sau đó cầm lấy những cái

kia đóng túi giỏ đồ hường về Tạ Phi Thiên trên người chồng lên.

Mười mấy hai mươi túi lớn nhỏ chồng lên trên người hắn, vẫn đúng là có thể miễn cưỡng đem Tạ Phi Thiên che đậy lại.

Bất quá những kia túi cũng không sắp xếp quy tắc, ở đằng kia chút bên trong góc, vẫn có thể thấy Tạ Phi Thiên lộ ra ở bên ngoài một phần nhỏ tí tẹo.

Sở Á Nam bốn phía nhìn nhìn một chút, cảm lấy mấy cái nịt ngực lúc này nàng cầm vào cho phủ lên.

Nhìn lại một chút, còn có cả nửa vai của Tạ Phi Thiên lộ ở bên ngoài, Sở Á Nam cắn răng một cái, hai tay cúi xuống, đem váy của mình cúi ra.

Cầm trong tay váy của mình, Sở Á Nam trên người cũng chỉ còn sót lại cái kia màu hồng áo ngực cùng một cái tiểu nội y chỉ che được một nửa bờ mông mà thôi.

Mặc dù biết Tạ Phi Thiên bị những kia đóng túi đồ che khuất không thể nhìn thấy chính mình, thế nhưng nghĩ đến ở đây không gian thu hẹp bên trong chỉ có một người đàn ông còn cách mình gần như vậy, Sở Á Nam mặt liền nóng lên.

Đang muốn cầm váy trong tay che đậy lên những túi kia ở trên, Sở Á Nam lại đột nhiên nhìn thấy ở đằng kia trong đóng túi đồ, có một đôi mắt sáng lên lấp lánh đang tham lam nhìn nàng chăm chăm vào thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Trong phòng thử đồ (2)

"Người... dám nhìn lên ta!" Sở Á Nam tức giận, giờ chân lên một đạp về phía Tạ Phi Thiên.

Nhìn thấy Sở Á Nam tung cước tới Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, vội vã hai tay rung lên, nhảy lên, giờ tay chống chọi, theo bản năng hướng hai tay hát lên "Àm",

Trên người vốn là xếp đầy túi bây giờ văng tứ tung tán loạn, Sở Á Nam bị Tạ Phi Thiên đỡ lại, thân thể không khỏi mất thăng bằng, liền ngã người ra sau.

Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, tay phải nhất lên, kéo cánh tay của nàng kéo xoay tròn, hóa giải khỏi cho nàng ngã ngửa về phía sau, lúc này mới không để đầu của nàng nện vào trên cửa.--truyeny--

Nhưng mà, hai người bước chân nhưng bởi vì vậy đều phải di chuyển, mãi đến khi dựa vào một bên vách tường mới ngừng lại được.

"Ta không phải cố ý, chính do người không giúp ta che kín, ta có biện pháp gì đây?" Tạ Phi Thiên thấp giọng nói.

"Vậy người xem ta cởi quần áo, sẽ không nhắc nhở ta à?" Sở Á Nam trừng đỏ mặt nói.

"Người thân hình xinh đẹp như vậy, ta quên rồi. Khả khả." Tạ Phi Thiên cười ngây ngô nói.

"Vậy người bây giờ có thể buông ta ra chưa." Sở Á Nam thở hồng hộc, tỏ rõ vẻ then thùng, đặc biệt xinh đẹp nha.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên mới phát hiện hai người bọn họ hiện tại tư thế có cỡ nào mờ ám.

Tay trái của hắn là đang nâng lên đùi phải của Sở Á Nam, gác lên hông của hắn, chân dài bóng loáng trắng xanh, cái kia xúc cảm cùng thị giác kích thích, thật không có người đàn ông nào cưỡng lại được mà.

Cái kia trên đùi nàng truyền tới sức nóng có lẽ do căng thẳng còn có cảm giác co giãn hơn, có thể rõ ràng truyền đến trong bàn tay Tạ Phi Thiên.

Mà tay phải của Tạ Phi Thiên, nhưng đang ôm lấy sau lưng của Sở Á Nam, nếu hắn cúi đầu xuống, là có thể chạm đến hân lên xương quai xanh của Sở Á Nam.

cái kia màu hồng nhỏ nhỏ áo ngực chỉ che đậy được phần đỉnh, còn lộ ra hai đám nõ rộ căng tròn, trắng như tuyết, rung động sừng sững, chính giữa chỗ nối tiếp, là cái rãnh sâu, khiến cho Tạ Phi Thiên không nhịn được nghĩ tới muốn vùi đầu vào.

Lại nghĩ tới lúc này Sở Á Nam cởi quần áo ra, cậu em Tạ Phi Thiên cũng đã ưỡn người vương lên cao, lúc này nó đang gặt gao đâm đỉnh vào bụng trên bằng phẳng của Sở Á Nam, cơ da trên người Sở Á Nam phát ra sức nóng làm cho nó càng là hưng phấn muốn đâm vào.

"Keng, cảm quan hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm tám điểm." Trong đầu siêu cấp Hệ Thống tính dị năng thông qua cảm giác của Tạ Phi Thiên mà khen thưởng điểm dị năng.

"Mau buông ta ra, chả lẽ ngươi muốn XXX ở đây hả?" Sở Á Nam cảm giác được vật dưới của Tạ Phi Thiên đang găm vào bụng nàng còn nhảy nhót giật gật cọ sát vào bụng, khiến nàng sợ hết hồn.

"Nhưng ta thật sự đang muốn." Tạ Phi Thiên nhìn thấy Sở Á Nam khi nói, lời nói càng e thẹn utor át đáng đáp, trong lòng hấn càng ngứa ngáy muốn làm hơn, rõ ràng biết mình không chịu nổi dẫn dụ, lại làm đáng về hấp dẫn như vậy?

"ồ vâng, ngươi muốn tới thì tới đi, chồng yêu, làm xong ta đã là người của ngươi rồi mà hihi" Sở Á Nam nói đến đây, ánh mắt lại liếc về phía cửa ra vào.

Nghĩ đến ngoài cửa là Lan Hinh đang đứng, Tạ Phi Thiên lại thờ dãi bực dọc. Cúi đầu ở trên ngực Sở Á Nam "Phành phạch" cầu cấn vài phát, lúc này mới có vẻ hạ hỏa hơn xịu buồn lòng Sở Á Nam ra.

Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên đem mình thả ra, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khôn Tạ Phi Thiên, làm cho nàng phía dưới có thứ gì đó ẩm ướt tuông ra. Bất quá, nàng trên miệng cũng không quên nói:

"Ngươi lại thiếu nợ ta một lần nha, chồng yêu."

"Sở Á Nam ngươi xong chưa, lâu quá vậy?" Lan Hinh nghe được bên trong có động tĩnh, trong lòng lửa nóng càng dâng lên, tay "Bành bành" đập cửa.truyenyy-

"Há, là tốt rồi, là tốt rồi, đồ vật rơi mất, xong ngay cô chờ xịu ạ." Sở Á Nam đáp lời ra bên ngoài, một bên chỉ huy Tạ Phi Thiên trở lại bên trong góc ngồi xồm xuống.

Tạ Phi Thiên mới vừa ngồi xồm xuống, Sở Á Nam nhặt lên trên đất mấy cái túi xách đồ liền hướng về thân thể hấn chồng lên.

Đến cuối cùng, lại phát hiện đem toàn bộ túi chồng lên người Tạ Phi Thiên, đầu của hấn vẫn lộ ra bên ngoài, nhìn xung quanh một chút, đã không còn cái túi nào.

"Váy của ngươi kia." Tạ Phi Thiên nhắc nhở.

Sở Á Nam bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể đem váy của nàng khoát lên trên đầu hấn, sau đó lấy luôn mấy cái áo ngực mới lựa lúc này để lên.

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lại cảm giác trên đầu thêm vài cái gì để lên.

"Đến rồi đến rồi, xong rồi ạ." Sở Á Nam trong miệng đáp bên ngoài, đi tới cửa, kéo chốt cửa ra, rồi mở ra khe nhỏ, để Lan Hinh đi vào, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại.

Ngươi vẫn chưa mặc quần áo vào?" Lan Hinh nhìn thấy Sở Á Nam chỉ mặt đồ lót, ngạc nhiên nói.

Sở Á Nam chỉ chỉ vào đồ đồ chưa thay.Còn chưa xong mà. Cô giáo, ngươi không ngại ta ở đây chứ?"

"Chúng ta đều là phụ nữ, có cái gì để ngại chứ." Lan Hinh thăm nghĩ ngươi cũng đã thỏa thân như vậy, nếu như ta cố chấp đem ngươi đuổi ra ngoài, đây không phải là ra vẻ mình thanh cao, quá hẹp hòi rồi.

Lan Hinh nói chuyện, tầm mắt thì liền đã rơi vào góc phòng đồ đồ kia túi đồ đặc."Vừa nãy ngươi hình như không có đem gì vào?"

"Há, ta lúc này ta đã từ đi vào rồi ạ, nên để đồ ở đây sẵn luôn." Sở Á Nam trả lời, thân thể hữu ý hay vô ý đi tới trước Lan Hinh, chặn lại đường đi của Lan Hinh.

"Oa, cô giáo, ngươi tuyển vài món đồ này thật là xinh đẹp, nhanh thử xem có thích hợp hay không? Ta giúp ngươi tham khảo một chút." Sở Á Nam giật lấy mấy cái áo ngực trong tay Lan Hinh, giả vờ khoa trương nói chuyện rôm rã.

Tạ Phi Thiên vốn là thu liễm khí nín thở ngồi xồm ở nơi đó cử động một chút cũng không dám, nhưng mà nghe được Sở Á Nam ca ngợi lời nói, theo bản năng mở mắt ra, vừa mở mắt ra, hấn liền phát hiện một chuyện thú vị.

Nguyên bản lúc này mình là cảm giác trước mắt một mảnh tối đen, có thể là vừa nãy chính mình nhắm mắt lại một chút, con mắt của hấn đã thích ứng với cái này bóng tối hoàn cảnh, hiện tại hấn có thể nhìn xuyên qua váy Sở Á Nam, dĩ nhiên có thể loáng thoáng xem được thân ảnh bên ngoài nhìn từ khe vài nhỏ xịu kèm ánh sáng bên ngoài nên từ phía trong có thể thấy được bên ngoài.

"Sở Á Nam, ngươi đáng thật là tốt nha? Liền cái kia chân dài, đặc biệt thích hợp mặc váy ngắn." Lan Hinh trong miệng khen Sở Á Nam, cũng không có ý muốn thay đồ.

"cô giáo, ngươi không phải là không có thời gian đấy sao? Đừng luôn nói ta nữa, cô mau nhanh thử xem nội y đi." Sở Á Nam cũng không muốn cùng Lan Hinh ở đây hao tổn thời gian, nhiều như vậy túi hộp để lên Tạ Phi Thiên không biết chịu được bao lâu, trời mới biết lúc nào sẽ sụp?

Sở Á Nam giành lấy túi xách trên tay Lan Hinh, giúp nàng treo ở trên kệ áo, sau đó lại giúp nàng cởi nút quần, trong miệng nói rằng: "Để cho ta cũng nhìn xem cô giáo vóc người, hi hi."

Lan Hinh cũng không thể không, cũng chỉ có thể ồm ồm ở cởi ra áo đầm trên người, làm bộ muốn hướng về phía trên váy của Sở Á Nam ném tới (tức chỗ

che Tạ Phi Thiên), lại bị Sở Á Nam ngăn lại, cẩn thận treo lên trên kệ áo.

Tạ Phi Thiên lúc này liền như xem lên người khác thay đồ, thân hình hai mỹ nữ phía ngoài sờ soạn nhau, bởi nhìn qua khe chỉ mờ ảo càng tăng thêm sự thần bí mê người.

"Oa, cô giáo, người meo meo thật là rất lớn nhen!" Sở Á Nam làm bộ hoảng sợ kêu lên, Tạ Phi Thiên còn nhìn thấy nàng còn quay đầu lại hướng về phía hần liếc mắt nhìn, con nhỏ này, tất nhiên là coi hần không nhìn thấy, cố ý nói lớn dẫn dụ chính mình rồi.

Em yêu, cái này người không biết đâu? Ngực Lan Hinh, ta không chỉ có nhìn qua, còn sờ qua rồi đấy.

Tạ Phi Thiên âm thầm đắc ý, trong lòng nghĩ tới thân hình của Lan Hinh, Tạ Phi Thiên tiểu huynh đệ lại bắt đầu dựng đứng, kháng nghị muốn ngóng đầu dậy mà đâm phá.

"Sở Á Nam, người phát dục so với ta còn tốt đây, cỡ 36d chứ hả?" Lan Hinh hỏi.

"Không có, ta chỉ cỡ C ạ, chỉ có điều cái này áo ngực hơi lỏng, xem ra lớn hơn một chút."

"Há, vậy chắc không xê dịch so với ta, ta cũng là 36c. Ủi, người lựa được mấy cái kia đẹp đấy, ta rất yêu thích, để ta thử xem nào." Lan Hinh vòng qua Sở Á Nam, tay trực tiếp chụp về hướng trên váy Sở Á Nam đang phủ lên Tạ Phi Thiên mấy cái áo ngực.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Trong phòng thử đồ (3)

"Cô giáo, để ta lấy giúp người" Sở Á Nam cũng không có thời gian để suy nghĩ, kéo tay Lan Hinh lại, sau đó cẩn thận từ trên váy phủ đầu Tạ Phi Thiên lấy mấy áo ngực, đưa cho Lan Hinh.

"Người sao lại sợ như vậy?" Lan Hinh hai mắt đe dọa nhìn Sở Á Nam, không có cầm lấy mấy áo ngực Sở Á Nam đưa cho.

"Ta... Ta nào có sợ đâu?" Sở Á Nam âm thầm sốt ruột, chỉ được có thể áp ứng giải thích.

Lan Hinh khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng, lại đưa ánh mắt nhắm ngay cái đồng túi lớn nhỏ kia, đang lo lắng muốn bước tới đẩy ra đồng đồ đó, liền nghe điện thoại di động trong túi xách mình vang lên.

Lan Hinh móc điện thoại ra vừa xem, người gọi tới là Tạ Phi Thiên. Lan Hinh nghi ngờ hướng về trong góc đồng đồ liếc nhìn một cái, liền nhấn nút nghe.

"Này, alo?" Đợi trong chốc lát, trong điện thoại di động nhưng không có âm thanh ai trả lời nàng.

Lan Hinh cúp máy sao đó gọi trở lại, nghe được nhưng là máy bận. Đợi trong chốc lát, Lan Hinh gọi nữa, lần này gọi được rồi, chuông chờ vang lên, nhưng là vang lên một hồi lâu, vẫn không có trả lời. Nhưng là mới vừa tắt, điện thoại của nàng lại vang lên, vẫn là Tạ Phi Thiên, vẫn là không có âm thanh gì.

Tiếp theo, nàng nhận được Tạ Phi Thiên tin nhắn: "Hình tử, người điện thoại hỏng rồi sao, không nghe được?"

Lan Hinh mặt căng thẳng đã nói lỏng. Tạ Phi Thiên có thể tự do gọi điện thoại tới còn nhắn tin, cơ mà trong góc kia này giờ không hề động dậy tí nào.

như vậy cho dù bên trong có dấu người, cũng tất nhiên không phải là Tạ Phi Thiên, nếu không phải Tạ Phi Thiên, là chuyện của Sở Á Nam bạn trai nàng ta?, lại cùng mình chả có quan hệ gì đâu? Chẳng lẽ mình thật sự muốn từ bên trong lôi ra một người đàn ông, để hần nhìn mình hiện tại bộ dáng gọi "tình" như vậy?.

Lan Hinh tự giễu chính mình cười cười, đem điện thoại di động bỏ lại vào trong túi xách.

"Ta cảm thấy hai bộ này là ổn rồi không cần lựa nữa, liền lấy chúng nó đi, ta còn có việc, ta đi trước, Sở Á Nam, người chậm rãi chọn đi, thật không tiện, quá rầy người rồi."

Sở Á Nam sững sờ nhìn Lan Hinh nắm điện thoại suy nghĩ nửa ngày, sau đó liền thái độ liền thay đổi, vội vội vàng vàng bỏ đi rồi, mãi đến tận khi Lan Hinh mặc quần áo từ tế bước ra phòng thử quần áo, Sở Á Nam mới phản ứng được, mau tới trước cửa gài chốt lại.

"Ai, làm ta sợ muốn chết hà." Tạ Phi Thiên xóc lên trên người đồ đạc, lau mồ hôi lạnh đầy trán đứng lên.

"Người làm sao lại đi ra hả?" Sở Á Nam trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên.

"Lan Hinh đi rồi, ta còn ở bên trong làm gì?"

"Nhưng mà, ta vẫn không có mặc quần áo vào đây.... A,... Người tên khốn đại dâm xồm, thả ta ra... Tạ Phi Thiên, người... Người đừng mò ta... Chỗ đó của ta... Ah, không muốn...ah Cầu người, thật sự... Không được, nơi này..."

Tạ Phi Thiên ôm lấy Sở Á Nam dừng lại: một trận mãnh liệt găm cắn mút, đồng thời hai bàn tay lớn cũng không nhàn rỗi, cao nguyên sân cỏ, đồi núi rãnh khe nương nước, một phen thăm dò "móc lốp xe", móc đến khi Sở Á Nam tỏ rõ về ừng hồng trên mặt, mềm cả người ta, cầu xin tha thứ không ngớt mới thả nàng ra.

"Khà khà, cái tội gọi dẫn dụ ta, gà trống không gáy, người còn thật sự coi ta là gà mái đó à?" Tạ Phi Thiên mặt cười gian ôm Sở Á Nam hai vai nói.

"Người đáng ghét, người có gan trực tiếp chơi đi ah? Để chỗ đó người ta hồng thủy tràn lan tuông trào liền không làm gì hết, người yếu sinh lý à?" Sở Á Nam hai mắt mê ly nhìn Tạ Phi Thiên, trong mắt tràn đầy khiêu khích tâm ý.

Nhưng mà Tạ Phi Thiên lại biết, trước mắt đàn chị này nhìn như ý loạn, tình mê, tuyệt không phải là sự thật muốn làm tình ở đây.

Chỉ sợ chính mình làm quá lên muốn làm chuyện đó với nàng, nàng tất nhiên sẽ cho hắn cái bạt tai, sau đó đẩy cửa mà phóng ra.

"Không được, ta làm sao có thể để người phụ nữ của ta lần thứ nhất làm chuyện đó ở đây, địa phương nhỏ bé chật chội này? Nếu không chúng ta chuyển đến khách sạn chiến tiếp?" Tạ Phi Thiên khuôn mặt chứa đựng nét rất nghiêm túc nói.

"Người nghĩ hay thật đó!" Sở Á Nam đột nhiên đưa tay ra, hung hăng nắm huynh đệ của Tạ Phi Thiên đang đâm đỉnh tại bụng nàng, bấm cẩu một phát lên.

"Ồi, Á Nam người kiềm chế một chút, ta đau ta đau nha." Tạ Phi Thiên gào lên đau đớn.

"Nó cứng rắn như vậy, làm sao dễ dàng như vậy đau hả!" Sở Á Nam không phục nói.

Tiểu thư, lẽ nào người không biết là con trai chỗ đó là địa phương yếu ớt nhất sao? Tạ Phi Thiên bó tay rồi.

Từ Lan Hinh bắt đầu chặn ở cửa phòng thử quần áo gỗ cửa, thì trong cửa hàng mấy cái nhân viên liền trốn ở một bên hứng thú xem trò vui rồi, sau đó nhìn thấy Sở Á Nam thậm chí có can đảm mở cửa cho Lan Hinh đi vào.

Các nàng đều cơ hồ hoài nghi trong cửa hàng của mình phòng thử quần áo có phải là có đường hầm thông đạo để trốn sao. Rõ ràng là nhìn thấy người đàn ông kia vọt vào, không gian nhỏ như vậy, hắn có thể trốn hướng nào đây?

Ngay khi các nàng bắt đầu phán đoán bên trong sẽ có rít gào, quát mắng, tiếng khóc rống từ phòng thử quần áo vang lên, các nàng đều chuẩn bị công tác khuyến can ứng cứu, axit đạo này rõ ràng để khách hàng có chuyện gì sao làm ăn được nữa chứ.

Nhưng mà bên trong không có truyền đến chút nào dị dạng, sau đó, lại nhìn thấy Lan Hinh dĩ nhiên tâm tình sung sướng yên tĩnh rời khỏi đây, lòng hiếu kỳ của các nàng không khỏi đều bị dâng trào, lẽ nào người đàn ông này thật sự biến mất hay sao?

Vì lẽ đó, khi các nàng lại nhìn tới cánh cửa bị mở ra, đi ra ngoài là Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên có thể nhìn thấy hai người "nhu tình mật ý" ôm ấp, tất cả mọi người đều há to miệng sững sờ nhìn, đến lúc Sở Á Nam kêu các nàng đóng gói tính tiền cũng gọi ba lần mới nghe thấy.

Nhìn thấy Sở Á Nam theo một người nhân viên đi tính tiền, ba người nhân viên khác lập tức nhích lại gần, trước tiên vây quanh Tạ Phi Thiên đi quay một vòng, cẩn thận kiểm tra tìm có hay không dấu móng tay giấu gì gì đó, kết quả đương nhiên là làm các nàng rất thất vọng rồi, Phi Thiên lạnh lùng.

"Anh chàng đẹp trai, người là Khang Nhi?" Một nhân viên khoản ba mươi nhìn Tạ Phi Thiên hỏi. (Khang Nhi ngôi sao điện ảnh đương thời, nổi tiếng nhờ scandal bắt cả nhiều tay "ta tự bịa thôi -.-")

"Hắn không phải Khang Nhi, Khang Nhi không phải bộ dáng này anh Khang đẹp trai hơn, ta biết hắn là ai rồi." Một người khác trẻ tuổi hơn chút, lắc đầu nói.

"Hắn là ai?" Mọi người cùng kêu lên hỏi. Liền ngay cả Tạ Phi Thiên, cũng rất muốn biết nàng ta nói mình là ai, không nhận được cũng đành tai lên lắng nghe.

"Hắn chính là... em trai của người đàn ông trong truyền thuyết Tình Thánh em trai Khang Nhi!" Người phụ nữ kia bộ dáng ước ao say sưa như yêu say đắm bộ dáng nhìn Tạ Phi Thiên nói.

"Ây..." Tạ Phi Thiên nghe xong xiu chút nữa là té cắm đầu vào đồng hồ lút luôn.

"Tên tác đó có gì mà đẹp hơn cơ chứ, mọi người nhìn kĩ đi ta không phải chuẩn là soái ca sao?" Tạ Phi Thiên buồn bực mắng chửi tác giả.

"Chồng yêu, chúng ta đi." Sở Á Nam cầm túi đồ nàng vừa mua, tức thời đem Tạ Phi Thiên kéo ra.

Sao vụ việc Lan Hinh, Sở Á Nam cũng không có hứng thú đi dạo nữa, Tạ Phi Thiên đem nàng đưa lên xe taxi, lúc này mới một người một mình đi về nhà.

Mới vừa đi được vài mét, phía sau một chiếc xe gắn máy đột nhiên giống như nổi điên lên phóng tới chỗ Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghe được âm thanh phía sau không đúng, theo bản năng hướng về phía bên cạnh nhảy qua một cái, nhưng đã muộn, xe gắn máy mang theo âm thanh vù vù từ bên cạnh hắn vọt tới, Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy chân trái một trận kịch liệt đau đớn, xong hắn đã bị một nguồn sức mạnh hất bay ra ngoài.

"C-k-í-t...t..." Xe gắn máy đột nhiên thắng gấp một cái, ngừng lại, từ trên xe nhảy xuống hai tên thanh niên mặt mũi lão cá, ngáo đá, quậy phá, làm kiểu Đế Bá.

Một con lừa giận từ trong lòng Tạ Phi Thiên trong lòng dâng lên, con mẹ nó, ca bản tính thiện lương, các người liền cho rằng ca ăn chay sao?

"Hệ thống mở trung cấp dị năng phục chế, phục chế năng lực: Đánh lộn!" Tạ Phi Thiên ở trong lòng nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.